

ัญญาทิพย์ Y3-3

คู่มือครู ชั้นเยาวชน

ชีวิตาวิต

และ

คำอุปมา

ธัญญาทิตยั
คู่มือครูชั้นเยาวชน

Y.3-3

ชีวิตของดาวิดและคำอุปมา

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	2
ชีวิตของดาวิด	3
บทที่ 1 พระเจ้าทรงเลือก	4
บทที่ 2 ความกล้าช่วยได้	8
บทที่ 3 ของขวัญพิเศษ	12
บทที่ 4 มิตรที่สัตย์ซื่อ	16
บทที่ 5 นมัสการพระเจ้า	20
บทที่ 6 ความยินดีเมื่อกลับใจ	24
แบบทดสอบ	27
บทที่ 7 ดาวิดกับความสำเร้ง	28
คำอุปมาของพระเยซูคริสต์	32
บทที่ 8 ยกโทษให้เปล่าๆ	33
บทที่ 9 เพื่อนบ้านแท้	37
บทที่ 10 ทรัพย์แท้	41
บทที่ 11 กุญแจแห่งการอธิษฐาน	45
บทที่ 12 จงสัตย์ซื่อ	49
บทที่ 13 จงเตรียมพร้อม	53

“ชีวิตของดาวิดและคำอุปมา”

แบ่งออกเป็น 2 ตอน โดยตอนแรก เป็นชีวิตของดาวิดและในส่วนที่ 2 เป็นการศึกษา เรื่อง คำอุปมาของพระเยซู

ครูควรอ่านพระคัมภีร์สำหรับเตรียมบทเรียนให้ครบและใช้เวลาในการอธิษฐานเพื่อผู้เรียนในชั้น ให้มากพอและอธิษฐานที่การเรียนรู้จะเป็นไปอย่างน่าสนใจและสนุกสำหรับผู้เรียนทุกคน บทเรียนนี้เป็นเพียงแนวทางการสอนเท่านั้นมิใช่ครูจะใช้ทุกอย่างตามตัวอักษร แต่ครูจะเลือกสอนในสิ่งที่ผู้เรียนควรรู้และ สิ่งที่สำคัญสำหรับเขา

เมื่อเตรียมบทเรียนควรเขียนบทเรียน ควรเขียนโครงร่างของบทเรียนอย่างคร่าวๆ และเลือกให้ดีว่าจะใช้หัวข้อใดเป็นหลักจะใช้กิจกรรมตอนใด ในช่วงใดของชั้นเรียนเตรียมให้ชัดเจนว่า อุปกรณ์ที่ต้องใช้มีอะไรบ้าง

บทเรียนทุกบทแบ่งเป็น

1. แผนบทเรียน ส่วนนี้จะให้รายละเอียดที่สำคัญของบทเรียนคือ

- เป้าหมายของบทเรียน
- ข้อพระคัมภีร์ที่ต้องอ่านเพื่อเตรียมบทเรียน
- ข้อควรจำ
- อุปกรณ์การสอน

2. เริ่มต้นบทเรียน การเริ่มต้นบทเรียนที่ดีจะช่วยให้ผู้เรียนสนใจสิ่งที่ครูจะสอนต่อไป

3. ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์ เป็นเนื้อหาของบทเรียนที่มาจากพระคัมภีร์ ครูสามารถเลือกสอนได้ตามความเหมาะสม เพราะหัวข้อทั้งหมดที่ให้มานั้นอาจยาวเกินไปสำหรับสอน 1 ชั่วโมง

4. ดำเนินชีวิตในความจริง ส่วนนี้จะช่วยหนุนใจให้ผู้เรียนทำตามสิ่งที่ได้เรียนรู้มา และจะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่ยังไม่ได้รับเชื่อและต้อนรับพระเยซูคริสต์

ชีวิตของดาวิด

บทเรียนในตอนแรกคือชีวิตของดาวิด บุคลิกภาพและคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณของดาวิดนั้นเป็นมาตรฐานที่ชนอิสราเอลจะนำมาเปรียบเทียบกับกษัตริย์องค์ต่อไป พระองค์ทรงยกย่องพระเจ้าอย่างสูง และทรงทำให้อาณาจักรมีความมั่นคงสืบเนื่องมาถึง 80 ปี ชีวิตของพระองค์เป็นตัวอย่างอันดีสำหรับเยาวชนในเรื่องสติปัญญา ความประพฤติและเรื่องความเชื่อวางใจในพระเจ้า นอกจากนี้จากชีวิตของพระองค์ เรายังจะได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของการขบขั้ตนเอง และหลีกเลี่ยงจากความบาป

เราสามารถนำบางส่วนของชีวิตของพระองค์มาสนทนากันถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับเยาวชนด้วย

บทที่ 1 ชี้ให้เห็นว่าความสำเร็จของดาวิดนั้นมาจากความกระหายพระเจ้าและการเดินไปกับพระองค์ การที่เราจะก้าวสู่ความสำเร็จตามวิถีทางของโลกนั้นไม่เหมือนความสำเร็จที่ได้มาจากพระเจ้า ดาวิดเป็นตัวอย่างอันดีสำหรับเยาวชนในการที่จะรอคอยเวลาของพระเจ้าด้วยความสัตย์ซื่อ

บทที่ 2 พูดถึงความกล้าหาญของดาวิดการดวลกันระหว่างดาวิดกับ โกลิอัทควรเป็นสิ่งที่จะหนุนใจให้เยาวชนได้ใช้คำเนินชีวิต โดยความเชื่อทุกวันเพื่อเตรียมตัวสำหรับสิ่งท้าทายใหญ่ๆ ในชีวิตที่จะมาในอนาคต คำตรัสที่ว่า “อย่างกลัวเลย” เป็นคำที่ไม่ล้าสมัยเหมาะสำหรับทุกคนทุกยุค

บทที่ 3 ช่วยทำให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงความหมายของวันคริสตสมภพดีขึ้น เพราะได้กล่าวไปถึงคำพยากรณ์ต้นตอในสมัยที่อิสราเอลต้องพบกับความยุ่งยาก จนมาถึงวันที่พระเยซูมาบังเกิดในเมืองเบธเลเฮม เป้าหมายหลักของบทนี้ก็เพื่อชี้ให้เห็นว่า พระเจ้าทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อดาวิด พระเยซูคือบุตรนิรันดร์ของดาวิดซึ่งผู้พยากรณ์ได้ทำนายล่วงหน้าไว้

บทที่ 4 เราจะมาดูความสัมพันธ์อันใกล้ชิดระหว่างดาวิดกับโยนาธาน เราจะหาความเป็นเพื่อแท้ในยุคนี้ยาก บทเรียนได้ช่วยแนะนำการหาเพื่อนที่เหมาะสม และหนุนใจให้ผู้เรียนวางใจพระเจ้าว่า จะทรงนำให้เขามีเพื่อนที่ดี

ดาวิดเป็นผู้นำที่เด่นมาก พระองค์ทรงนำให้วิถีชีวิตของคนอิสราเอลเต็มไปด้วยการสรรเสริญนมัสการพระเจ้า **บทที่ 5** ได้นำให้เห็นกษัตริย์ดาวิดผู้มนัสการ เป้าหมายของบทนี้คือที่จะหนุนใจให้ผู้เรียนได้มีชีวิตแห่งการสรรเสริญนมัสการพระเจ้าด้วยสุดใจ ทั้งในการกระทำและการกล่าวด้วยปาก

บาปของดาวิดใน**บทที่ 6** ชี้ให้ผู้เรียนเห็นว่า การหลีกเลี่ยงจากความบาปเป็นสิ่งที่พึงกระทำ เราจะต้องไม่ไปลองกับความบาป เราจะชี้ให้ผู้เรียนเห็นผลของบาป และความจำเป็นในการที่จะกลับใจและสารภาพบาป เพื่อจะได้รับความยินดีและสันติสุขอีกครั้ง

บทที่ 7 เป็นบทที่แตกต่างจากบทอื่น ๆ คือเราจะสรุปถึงความสำเร็จของดาวิด และเป็นบทบทวนชีวิตทั้งหมดของดาวิดด้วย ทำแบบมีแบบทดสอบสำหรับผู้เรียน

เคล็ดลับความสำเร็จ

บทที่ 1

เป้าหมายบทเรียน
เพื่อให้รู้เคล็ดลับของความสำเร็จในชีวิตของดาวิด และ
ตั้งใจที่จะดำเนินตามอย่างดาวิด

ข้อพระคัมภีร์
1 ซามูเอล 13:8-15 16:1-13
สดุดี 19:7-14 23:1-6 27:4 37:5 40:8 139:23-24

ข้อควรจำ “งมออบทางของท่านไว้กับพระเจ้า
วางใจในพระองค์ และพระองค์จะทรง
กระทำให้สำเร็จ” สดุดี 37:5

อุปกรณ์การสอน พระคัมภีร์ กระดาษแผ่นใหญ่ สีเมจิก วารสาร กรรไกร
กาว กระดาษ ดินสอ แบบฝึกหัดบทที่ 1

เริ่มต้นบทเรียน

โปสเตอร์

ติดกระดาษแผ่นใหญ่บนฝาผนัง เขียนไว้มุมบนว่า “ความสำเร็จคือ...” จากนั้นก็ให้ผู้เรียน เต็มอธิบายโดยใช้ภาพจากวารสารเก่า ๆ ซึ่งครูเตรียมไว้ติดเข้าไปหรืออาจเขียนเป็นคำตอบก็ได้ เมื่อทำสำเร็จให้มีอาสาสมัครออกมาอธิบายความหมายของคำว่า “ความสำเร็จ” ตามความคิดเห็นของเขาเอง

“ความสำเร็จ” มีความหมายกับเรามากเพียงไร หลายคนคิดว่าหากมีเงินเป็นล้านเมื่อไรเท่ากับเขาประสบความสำเร็จ แต่ความสำเร็จแท้จริงไม่ได้อยู่ที่ความมั่งคั่ง

ริชาร์ด บล็อก ต้องต่อสู้กับ โรคมะเร็งถึง 2 ปี เขาเอาชนะมันได้และอุทิศชีวิตเพื่อช่วยให้ผู้ป่วยโรคมะเร็งจะได้มีกำลังใจ ต่อสู้กับ โรคร้ายเช่นเขา

โรบิน แกรแฮม ได้ล่องเรือรอบโลกคนเดียว

เมื่ออายุ 16 เขาต้องทนสู้กับคลื่นพายุในทะเล สู้กับความเหงาและเขาได้รับความสำเร็จ จิตใจของเขาแน่นต่อเป้าหมายที่ได้วางเอาไว้

เราแต่ละคนตั้งเป้าหมายแตกต่างกันไป บางคนต้องการสอบได้ที่ 1 บางคนขอเพียงสอบผ่าน บางคนปรารถนาจะนำคนอื่นมาพบพระเจ้า ฯลฯ เราพอสรุปได้ว่า “ความสำเร็จ คือ การที่เราได้สมปรารถนาการที่เราได้สิ่งที่หวังไว้ เป็นการก้าวถึงเป้าหมาย...

เป้าหมายของดาวิดคืออะไร?...เขาต้องการความมั่งคั่งหรือ หรือว่าต้องการที่ครอบครองโลกนี้? เปล่าเลย..สดุดี 27:4 ได้บอกให้เราเข้าถึงความปรารถนาในส่วนลึกของดาวิดอย่างเด่นชัด

“ข้าพเจ้าทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าจะแสวงหาเสมอ คือที่ข้าพเจ้าจะได้อยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าตลอดวันเวลาชั่วชีวิตของข้าพเจ้า เพื่อจะดูความงามของพระเจ้า และเพื่อจะ

หนังสือพิจารณาอยู่ในพระวิหารของพระองค์”

เป้าหมายสูงสุดของดาวิดคือการเดินไปกับพระเจ้าและเป้าหมายนี้เองทำให้เขาประสบความสำเร็จ และนี่คือเคล็ดลับแห่งความสำเร็จในชีวิตของเราด้วย

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

พบว่าดาวิดมีเคล็ดลับ 2 ประการด้วยกันคือ

1. ตั้งใจแน่วแน่ในพระเจ้า

(1ซามูเอล 13:1-6 สดุดี 37:5, 139:23-24.)

กษัตริย์ซาอูลได้รวบรวมพลรอสามูเอลอยู่ที่กิลกาล ซามูเอลขอให้ท่านรอถึง 7 วัน เพื่อจะได้ทำพิธีถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้า แต่ขณะที่ซาอูลรออยู่นั้น ผู้คนรู้สึกกลัวเพราะกองทัพฟิลิสเตียได้บุกเข้ามาเรื่อย ๆ หลายคนได้ตีตัวออกห่างซาอูล และในวันที่ 7 ซาอูลทนรอไม่ไหวจึงได้ถวายเครื่องบูชาเสียเอง เพื่อที่จะได้ทำการรบต่อไป

พอซาอูลถวายเครื่องบูชาเสร็จ ซามูเอลก็มาถึงกิลกาลพอดีการที่ซาอูลไม่ทนรอให้ถึงที่สุดตามที่ซามูเอลได้สั่งไว้ (10:8) ทำให้พระองค์ต้องสูญเสียบัลลังก์ที่พระเจ้าตั้งพระทัยว่า จะมอบให้กับซาอูล และพงศ์พันธุ์ของพระองค์ พระเจ้าคร่ำครวญพระองค์จะมอบอาณาจักรให้แก่บุรุษที่มีใจมั่นคงในพระองค์

ถาม คำพยากรณ์ของซามูเอลสำเร็จทันทีไหม?

ซาอูลมิได้สูญเสียบัลลังก์ในวันนั้น ในการรบกับพวกอามาเลข (1ซามูเอล 15:1-9) ซาอูลมีโอกาสที่จะเชื่อฟังพระเจ้าอีกครั้ง แต่พระองค์กลับไม่เชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า ดังนั้น พระเจ้าจึงจำเป็นต้องปลดซาอูลเพราะซาอูลปฏิเสธที่จะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ แม้ว่าช่วงนั้นซาอูลยังครอบครองราชสมบัติ แต่วิญญาณภายในเป็นเหมือนคนตายแล้ว (อ่าน 1 ซามูเอล 15:22-23)

พระเจ้าทรงปรารถนาคนที่รักและเชื่อฟังพระองค์ และคนนั้นจะต้องยกพระเจ้ามาเป็นหนึ่งในชีวิต ต้องไม่ให้อิทธิพลรอบข้างมาครอบงำความคิด เขาจะแสวงหาพระเจ้าก่อนที่จะตัดสินใจทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไป พระเจ้าจะทรงใช้คนที่พระองค์ไว้วางใจได้ และแน่นอนพระองค์ ทรงทราบว่า คน ๆ นั้นอยู่ที่ไหน

ในขณะที่ดาวิดอยู่ในทุ่งกว้างกับฝูงแกะ นั้นเขาได้ใช้เวลาในการสนทนากับพระเจ้าเขาได้ร้องเพลงเล่นพิณถวายพระองค์และมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับพระเจ้า จากสดุดี 23:1 ทำให้เรารู้ว่า ดาวิดมองพระเจ้าอย่างไร เขารู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้เลี้ยงของเขาและมั่นใจว่าพระองค์จะทรงนำและจัดหาสิ่งที่จำเป็นในชีวิต ดาวิดปรารถนาการคุ้มครองและการเลี้ยงดูของพระเจ้ามาก จากสดุดี 37:5 ดาวิดได้มอบชีวิตให้กับพระเจ้า วางใจในพระเจ้า เชื่อในความยิ่งใหญ่ของพระองค์ มีใจแน่วแน่ต่อพระองค์เสมอ

เปรียบเทียบบุคลิก	
<i>เขียนชื่อดาวิด ซาอูลไว้บนกระดานสองข้าง และให้ออกความเห็นว่าเป็น 2 คนต่างกันอย่างไรบ้าง ดังตัวอย่าง</i>	
ดาวิด	ซาอูล
ถ่อมใจ	เย่อหยิ่ง
เชื่อฟังพระเจ้า	ไม่เชื่อฟังพระเจ้า
ทำตามการทรงนำ	ตามใจประชาชน
<i>และเมื่อทำเสร็จให้เขาตอบตัวเองว่า</i>	
<i>“ฉันเป็นเหมือนดาวิดหรือซาอูล?”</i>	

ถาม ท่าทีของดาวิดต่อพระเจ้าต่างจากซาอูลอย่างไร?

ถ้าเราอยากรู้จักความคิดในส่วนลึกของดาวิดแล้วก็ต้องมาอ่านสดุดี ดาวิดเปิดใจและเท

หัวใจออกต่อพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นการสรรเสริญ หรือเป็นการตัดพ้อน้อยใจ ความสัมพันธ์ระหว่าง ดาวิดกับพระเจ้านั้นลึกซึ้งและจริงใจ ดาวิดยอมรับว่าเขาทำสิ่งใดไม่ได้ถ้าไม่มีพระเจ้า จากสคูติ 139:23,24 เราจะเห็นว่าเขาต้องการที่จะให้ความคิดของเขาถูกต้องต่อพระเจ้ามากที่สุด เขาเป็นคนของพระเจ้าทั้งความคิด จิตใจ และร่างกาย

2. รับการเืมจากพระเจ้า (1ซามูเอล 16:1-13)

หลังจากเหตุการณ์ในวันนั้น ซามูเอลก็ไม่วู้สึกสบายใจต่ออนาคตของซาอูลนัก พระเจ้าต้องทรงผลักดันให้เขา เข้าต้องไปหาเจสซีและบุตรชายคนหนึ่งในเมืองเบธเลเฮม

ครั้งแรก ซามูเอลไม่ยอมไปโดยอ้างว่า ถ้าซาอูลรู้เรื่องนี้ คงฆ่าเขาและคนที่รับการเืมเป็นแน่ ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงให้ซามูเอลนำโคตัวเมียไปด้วยและกล่าวเพียงว่า ไปเบธเลเฮม เพื่อจะถวายเครื่องบูชา

ถาม ซามูเอลจะรู้ได้อย่างไรว่าลูกชายคนใดของเจสซีที่พระเจ้าทรงเลือก? พระเจ้าทรงสัญญาว่าเมื่อถึงเวลาพระองค์ จะทรงบอกให้เขารู้ ดังนั้น ซามูเอลจะต้องฟังการสำแดงของพระเจ้า เมื่อพบบุตรชายทั้งหมด

พยาน ให้ผู้เรียนที่เคยได้รับประสบการณ์แห่งการทรงนำของพระวิญญาณออกมาเป็นพยานเพื่อจะ ได้หนุนใจเพื่อนให้แสวงหา การทรงนำ ของพระเจ้าในการดำเนินชีวิตชี้ให้เห็นว่า พระเจ้าผู้ทรงนำซามูเอลให้รู้ว่าใครคือ กษัตริย์องค์ต่อไป จะทรงนำเราเช่นกัน

เมื่อซามูเอลไปพบเจสซี ท่านก็ชวนเจสซีและบุตรชายไปร่วมพิธี ถวายเครื่องบูชาด้วย และเมื่อเขาเห็นเอลีอับ ก็รู้สึกพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของเขา แต่พระเจ้าทรงเตือนว่าการที่เขามี

รูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาดีมิได้หมายความว่าพระเจ้าจะทรงเลือกให้เป็นผู้เืม (อ่าน 1 ซามูเอล 16:7)

หลังจากที่ซามูเอลได้พบบุตรชายทั้งเจ็ด เขาก็รู้ว่าพระเจ้ามิได้เลือกสักคนใน 7 คนนี้จะต้องมีอีกคนที่ไม่ได้มาเืมแล้ว..เจสซียังมีบุตรชายอีกคน เขาเป็นคนสุดท้อง มีหน้าที่เลี้ยงแกะ ขณะนี้เขาอยู่กับแกะ ซามูเอลไม่ยอมถวายเครื่องบูชา จนกว่าจะพบบุตรชายคนนี้ และเมื่อดาวิดมาถึงพระเจ้าได้ตรัสแก่ซามูเอลว่า “จงลุกขึ้นเืมตั้งเขาไว้เพราะเป็นคนนี้แหละ” แล้วซามูเอลจึงเทน้ำมันจากเขาสักแก้วและเืมตั้งเขาไว้ท่ามกลางพี่ชายของเขา และพระวิญญาณของพระเจ้ก็สวมทับดาวิดอย่างมาก ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป (1 ซามูเอล 16:12-13)

เราไม่ทราบว่ คนในครอบครัวของเจสซี เข้าใจการกระทำของซามูเอลหรือไม่ แต่ข่าวเกี่ยวกับดาวิดก็แพร่ไปทั่ว ดาวิดเป็นนักดนตรีที่เชี่ยวชาญ และยังเป็นนักรบที่กล้าหาญ ฉลาด นำคบหาด้วย

ถาม เราทราบได้อย่างไรว่าพระเจ้าสถิตกับดาวิด?

บุคลิกและการประพุดิของดาวิด สะท้อนให้คนทั้งหลายเห็นชีวิตภายใน พระเจ้าทรงเืมบทเพลงที่ดาวิดร้อง และเพลงที่เขาบรรเลงก็ได้รับการเืมจากพระเจ้า มีอำนาจไ่วิญญาณช่วยออกจากกษัตริย์ซาอูลด้วย เขาเป็นที่ไว้วางใจได้ การที่ดาวิดมีคุณสมบัติเหล่านี้ก็เพราะเขาได้ใช้เวลากับพระเจ้าในทุ่งเลี้ยงแกะ

ชีวิตภายในของเราเป็นอย่างไร ก็จะสามารถออกมาภายนอกเราซ่อนมันไว้ไม่ได้หรือจะปลอมแปลงมันก็ไม่ได้เช่นกัน เมื่อดาวิดยืนเผชิญหน้ากับ โกลิอัทใน “พระนามของพระเจ้า” อย่างกล้าหาญนั้น เท่ากับเป็นการพิสูจน์ความเชื่อของเขา ให้ชนอิสราเอลทั้งหลายได้รู้ว่า พระเจ้า

เป็นผู้ประทานความสามารถและพลังให้ คาวิดเอาชนะอุปสรรคทั้งปวงได้ พระเจ้าได้ทรงให้พระวิญญาณของพระองค์แก่คาวิด เพราะว่าเขาดังใจแน่วแน่ในพระเจ้า

ดำเนินชีวิตในความจริง

ถาม เรารู้ว่าพระเจ้าทรงรักทุกคนเท่ากัน แต่เหตุใดพระเจ้าจึงทรงใช้เพียงบางคนเท่านั้น?

พระเจ้าทรงใช้ทุกคนที่ยอมต่อพระองค์ พระองค์กำลังแสวงหาคนที่มีความตั้งใจ ที่จะสร้างแผ่นดินของพระองค์ ไม่ใช่ทุกคนที่มีคุณสมบัติเป็นผู้รับใช้ได้ คนที่พระเจ้าจะทรงใช้ คือคนที่ยอมกับพระองค์ในทุก ๆ ด้าน

หากเราอยากรับใช้พระเจ้า เราต้องละทิ้งความเย่อหยิ่งและยอมเรียนรู้ที่จะเป็นผู้รับใช้จริงๆ ในอเมริกา มีคริสเตียนกลุ่มหนึ่งที่เรียกตัวเองว่า “กองทัพของพระคริสต์” เขาได้รับใช้พระเจ้าโดยการช่วยเหลือคนยากจนตามที่ต่าง ๆ และนำคนเหล่านั้นมาหาพระเจ้า ชายผู้หนึ่งที่รับใช้ในกองทัพของพระคริสต์ถึง 40 ปี ชื่อ ซามูเอล เบรงเกิล เรียนรู้ใน การรับใช้พระเจ้าจากบทเรียนที่ค่อนข้างหนัก...ก่อนที่เขาจะเข้าไปรับใช้ ในกองทัพของพระคริสต์นี้ เขาปฏิเสธ ไม่ยอมรับข้อเสนอให้เขามาเป็นศิษยาภิบาล ในคริสตจักรที่มีชื่อเสียงมั่นคงแห่งหนึ่ง แต่...งานแรกที่เขาต้องทำในกองทัพ คืองานทำความสะอาดรองเท้าบูท ในห้องเล็กและเหม็นอับ

ในที่สุด เบรงเกิลก็คิดว่า เขากำลังเสียเวลากับงานอันไร้สาระนี้ เขามีความสามารถมีความรู้ที่จะทำอะไรมากกว่าที่ทำอยู่ แต่เขาก็หวนคิดถึงพระเยซูที่ได้ทรงล้างเท้าของอัครสาวก ซึ่งเป็นงานที่ดูแล้วไม่สำคัญ...และในเวลาต่อมาเขาก็รู้ว่าพระเจ้าทรงสอนความถ่อมใจแก่เขา ในขณะที่เขาทำ

ความสะอาดรองเท้าบูทเหล่านั้น ความถ่อมใจเป็นสิ่งที่เขาต้องเรียนก่อนที่จะออกไปประกาศแก่คนยากจน และ 40 ปีหลังจากนั้น พระเจ้าก็ทรงใช้เขาที่จะสัมผัสจิตใจของคนสามัญชรรวมทั่วโลก

งานชิ้นแรกของคาวิด ก่อนมาเป็นกษัตริย์ก็เป็นงานที่ต่ำต้อยในสายตาของมนุษย์ นั่นคือ การเลี้ยงแกะ แต่...ในเวลาที่คาวิดเฝ้าแกะอยู่นั้น เป็นเวลาที่เขาได้รู้จักพระเจ้าในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นผู้เลี้ยงของเขา บทเรียนที่คาวิด ได้จากทุ่งหญ้า นั้นเอง ช่วยเตรียมให้เขาเป็นผู้เลี้ยงพลไพร่ของพระเจ้า คือชนอิสราเอลได้ดีที่สุด

ประเมินผลและถวายเป็น

ให้ผู้เรียนประเมินผลตนเองจากคำถาม ต่อไปนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้าเป็นอย่างไรในเวลานี้?
2. ในสัปดาห์ต่อไปนี้ ฉันจะทำอะไรเพื่อจะได้เป็นอย่างที่พระเจ้าพอพระทัย ได้มากขึ้น

หนุนใจให้ผู้เรียนอธิษฐานถวายเป็นพระเจ้าอย่างคาวิดคือ

1. ที่จะมีใจแน่วแน่ในพระเจ้า
2. อยู่ในการทรงนำของพระวิญญาณ
3. เชื่อฟังและรักพระวาระของพระเจ้า

ชีวิตของคาวิดประกอบไปด้วยความสัมพันธ์อันดีกับพระเจ้า ความรักในพระวาระของพระเจ้า และความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่บริสุทธิ์ปราศจากมลทิน ซึ่งทำให้คาวิดประสบความสำเร็จในชีวิต...แล้วเป้าหมายของเราคืออะไร? เราต้องการพบความสำเร็จ ในสายพระเนตรพระเจ้า หรือตามสายตาของสังคม? คาวิดทราบดีว่าความสำเร็จที่ที่ยั่งยืนมาจากพระเจ้าเท่านั้นเมื่อเรายก พระเจ้ามาเป็นหนึ่งในชีวิตของเรา เราก็จะพบความสำเร็จเช่นกัน (ชวนรับเชื่อและร่วมใจกันอธิษฐาน)

ความกล้า...ช่วยได้

บทที่ 2

เป้าหมายของบทเรียน
 เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความกล้าหาญของดาวิดและจะได้ตั้งใจ
 ที่จะสร้างนิสัยเช่นนั้นในตัวเอง

ข้อพระคัมภีร์
 1 ซามูเอล 17:1-58 สุภาษิต 28:1 29:25 1 โครินธ์ 16:13
 ఫిలిปปీ 1:27-28 2 ทิโมธี 1:7 ฮีบรู 13:6

อุปกรณ์การสอน ข้อพระคัมภีร์เขียนลงในกระดาษการ์ดเล็ก ๆ
 กระดาษ ดินสอ แบบฝึกหัดบทที่ 2 พระคัมภีร์

ข้อควรจำ
 “การกล้าหาญ(เป็นการ)วางวางไว้(ให้ตนเอง)
 แต่บุคคลที่วางใจในพระเจ้าก็ปลอดภัย”
 (สุภาษิต 29:25)

เริ่มต้นบทเรียน

“กลัวรึ? คนอย่างฉันไม่เคยกลัวใคร” เราคงเคยได้ยินคำพูดเช่นนี้มาบ้างแล้ว รู้สึกอย่างไรกับคนที่พูดอวดอย่างนั้น? (ให้ผู้เรียนตอบ) บางครั้งเราเองยังรู้สึกที่ไม่กลัวใครเสียด้วย ความจริงการพูดอวดอ้างเป็นเรื่องง่าย แต่ที่จะมีความกล้าหาญจริงๆ นั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ในฐานะที่เราเป็นบุตรของพระเจ้า เราต้องกล้าที่จะยืนอยู่ฝ่ายที่ถูกตอ มันเป็นการกล้าที่เราต้องมีทุกวัน เราต่างต้องการให้เพื่อนยอมรับเรา แต่เราก็ต้องกล้าที่แสดงให้เพื่อนรู้ว่าเราเป็นคริสเตียน หลายคนกลัวว่าเพื่อนจะดูหมิ่นไม่ยอมรับเรา เพราะเป็นคริสเตียนทำให้เขาอยากทำตามอย่างเพื่อน เราจะเอาชนะความกลัวนั้นได้อย่างไร

ดาวิดเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดเขาเชื่อว่าเมื่อเขาทำสิ่งที่ถูกต้อง พระเจ้าจะทรงอยู่ฝ่ายเขา ดังนั้น

ดาวิดจึงไม่กลัว ผู้ที่จะให้ความกล้าหาญแก่เรา คือผู้เดียวกันที่ให้ความกล้าแก่ดาวิด

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

หากเราเป็นคนคริสเตียนคนเดียวในครอบครัว นับได้ว่าเราก็ก้าวอยู่แล้วและเราต้องกล้าอยู่เสมอด้วยเพราะสมาชิกในครอบครัวอาจดูว่าเขาย่ำแย่ ตกตาง หรือข่มเหงเรา เราจะต้องถูกทดสอบ พระคัมภีร์ได้กล่าวหนุนใจเราไว้ล่วงหน้าแล้วว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า” (ฮีบรู 13:6) เราต้องเชื่อมั่นว่า พระเจ้าจะไม่ทอดทิ้งเรา ให้เราเรียนบทเรียนในวันนี้ด้วยกัน

1.ทดสอบความกล้า (1ซามูเอล 17:33-37)

ขณะนั้นดาวิดเผชิญปัญหาใหญ่ นั่นคือยักษ์ใหญ่ที่ทำให้ทหารอิสราเอลทั้งกองทัพรวมทั้งกษัตริย์กลัวจนตัวสั่น พวกฟิลิสเตียได้ส่ง โกลิอัท

ออกมาทำทนายกองทัพอิสราเอล ให้ส่งตัวแทนออกมาสู้กันตัวต่อตัว ฝ่ายโคชนะก็ถือว่ากองทัพของเขาชนะด้วย อย่างนี้ใครจะกล้าออกมาสู้?

ลองนึกภาพ โกลิอัท ขึ้นคำว่าพระนามของพระเจ้าและยังทำให้เราออกไปสู้ ไม่มีใครต้องการรับผิดชอบความเป็นความตายของทหารทั้งกองทัพ เจ้ายักษ์ใหญ่ร้องท้าทั้งเช้าเย็นถึง 40 วันว่า “ข้าขอท้ากองทัพอิสราเอล จงส่งคนมาสู้กับข้า” (1ซามูเอล 17:10) ถ้าเป็นเราจะออกไปไหม?

โกลิอัทมีไซ้เป็นแค่อันธพาลข้างถนน ตัวโตๆ แต่เขาเป็นทหารชั้นอัศวินของกองทัพฟิลิเตียเขาสูงประมาณ 3 เมตร แค่อาวุธที่ถือมาด้วยก็หนักมากกว่า 56 กิโลกรัม เหล็กหัวหอกหนักถึง 6 กิโลกรัมแล้ว

และแล้ววันของดาวิดก็มาถึง พ่อได้สั่งเขามาเยี่ยมพี่ชายซึ่งเป็นทหารในกองทัพอิสราเอล เขาจึงได้ยื่นคำท้าอันโอหังของโกลิอัท ดาวิดรู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างมาก รู้สึกว่าถูกเหยียดหยาม เหตุใดกองทัพของพระเจ้าจึงกลัวเจ้ายักษ์ใหญ่ ดาวิดตัดสินใจสู้กับโกลิอัทในวันนั้น

ถาม ดาวิดมีคุณสมบัติเหมาะกับการไปสู้กับโกลิอัทอย่างไรบ้าง? (ให้ผู้เรียนตอบ)

แม้ว่าดาวิดจะเป็นคนเลี้ยงแกะรูปร่างไม่ใหญ่โต แม้จะใส่ชุดทหารก็ยังไม่เหมาะ แต่เขาก็มีประสบการณ์ในการต่อสู้ที่น่าทึ่ง เขาเคยฆ่าหมีและสิงโตด้วยมือเปล่ามาแล้ว ดาวิดก็เปรียบโกลิอัทเป็นเสมือนหมี หรือสิงโตตัวหนึ่งเท่านั้น ความกล้าหาญของดาวิดเพิ่มขึ้นทุกครั้งที่เขาฆ่าสัตว์ร้าย ดาวิดเองคงคาดไม่ถึงว่าประสบการณ์เหล่านั้น เป็นการเตรียมเขาสำหรับการสู้กับโกลิอัทเพื่อช่วยคนทั้งชาติ

เมื่อดาวิดมาเฝ้าซาอูล เขาได้เล่าถึงสิ่งที่เขา

ได้ประสบมาในทุ่งกว้าง ความมั่นใจที่ดาวิดมีนั้นช่วยหนุนใจกษัตริย์ซาอูลและทหารทั้งหลาย ความกล้าหาญของดาวิดนั้นมีความจริงรองรับอยู่ มิใช่เป็นเพียงแค่อยุ

ดาวิดกล่าวกับซาอูลว่า “ผู้รับใช้ของฝ่าพระบาทได้ฆ่าสิงห์และหมีนั้นมาแล้ว คนฟิลิเตียผู้มีได้เข้าสู่หนัดคนนี้ก็เหมือนสัตว์เหล่านั้นตัวหนึ่ง ด้วยเขาทำทนายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (1ซามูเอล 17:36)

อ่านพระคัมภีร์สลับกัน
 ให้ผู้เรียน 2 คนออกมาอ่านคำสนทนาของดาวิดกับซาอูล ใน 1 ซามูเอล 17:32-37
 ให้อีกคนอ่านคำบรรยาย

มาคุยกันซิว่า ดาวิดมีคุณสมบัติอย่างไร?

(เขียนบนกระดาน และให้ผู้เรียนเสนอด้วย)

1. เขายังหนุ่มแน่น แข็งแรง การมีชีวิตในทุ่งกว้างทำให้เขาเป็นคนว่องไว บึกบึน
2. เขามีสายสลิง ซึ่งเป็นอาวุธที่ใช้กันในขณะนั้น (ผู้วินิจฉัย 20:16) ดาวิดรู้วิธีใช้สลิงเป็นอย่างดี เขายังแม่นมากด้วย
3. ดาวิดมีความมั่นใจในพระเจ้าของเขา พระเจ้าไม่เคยทำให้เขาผิดหวัง เขารู้ว่าในเวลาที่เขาวางใจในพระเจ้าได้

พระเจ้าเป็นผู้สร้างคุณสมบัติทั้ง 3 ประการในชีวิตของดาวิดมาโดยตลอด บัดนี้ ดาวิดต้องการคุณสมบัติทั้ง 3 ประการมารวมกัน ก็ทำให้ดาวิดได้ชัยชนะอย่างงดงาม

งานเลี้ยงแกะ เป็นสิ่งไม่มีเกียรติในสายตาของสังคม แต่มันเป็นสนามฝึกของดาวิดการที่ต้องตัดสินใจอย่างฉับพลัน เมื่อเจอปัญหาประจำวัน ทำให้ความกล้าของเขาเพิ่มขึ้นเรื่อย เมื่อต้องตัดสินใจในเรื่องใหญ่โตก็เป็นการง่ายเพราะเขามี

ความมั่นใจในพระเจ้า เขาว่าพระเจ้า จะทรงอยู่ กับเขา

ถาม ลองคิดถึงการตัดสินใจในเรื่องชีวิตประจำวันทีแสดงให้เราเห็นว่าเรากล้าหาญ (ให้ผู้เรียน บอกอย่างเฉพาะเจาะจง)

ทุกวันเราต้องพบเหตุการณ์ที่ต้องการความ กล้าหาญ หากเราฝึกฝนความเชื่อและลงมือกระทำ ด้วยความเชื่อนั้น เราจะได้รับกำลังเพิ่มขึ้น ความ กล้าเป็นสิ่งที่ได้มาด้วยการฝึกฝน มิใช่เป็นสิ่งที่ จะ มาชั่วข้ามคืน

2.ที่มาของความกล้าหาญ

(1ซามูเอล 17:37, 45-47 สุภาษิต 28:1, 29:25)

การที่ดาวิดพูดถึงการพิชิตหมีและสิงโต นั้นมิใช่ว่าเขาต้องการอวดความสามารถ แต่เขา กำลังบอกให้กัมทรีซาอูรูว่า พระเจ้าทรงช่วยเขา เสมอ “พระเจ้าผู้ทรงช่วยข้าพระบาทจากข้อมเท้า ของสิงห์ และจากข้อมเท้าของหมีจะทรงช่วยข้า พระบาท จากมือของคนฟิลิเตียคนนี้” (1ซามูเอล 17:37) และซาอูรูมั่นใจในคำพยานของดาวิดด้วย เพราะท่านดริสว่า “จงไปเถอะและพระเจ้าจะสถิต อยู่กับเจ้า”

ในขณะที่ดาวิดเผชิญหน้ากับ โกลิอัทนั้น เราสามารถเห็นความแตกต่างของคนทั้งสองอย่าง เด่นชัด ทั้งรูปร่าง และท่าที เมื่อ โกลิอัทเห็นดาวิดก็ เริ่มต้นแข่งค่าเขา โดยออกนามพระของคนและยัง สบถว่า “จะเอาเนื้อของเจ้าให้หนักในอากาศกิน”... ดาวิดกลัวไหม? ไม่เลย... ดาวิดไม่หันกลับ เขา ตะโกนบอกโกลิอัทว่าเขามิได้พึ่งตัวเอง แต่เขาวาง ใจในพระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล เขา ประกาศก้องว่า “วันนี้..ข้าจะเอาศพของทหาร ทั้ง กองทัพฟิลิเตียให้หนักและสัตว์ป่ากิน” (1 ซามูเอล 17:46-47)

ถาม เราคิดว่าดาวิด ใช้อวดเกิน ไปไหม?

ดาวิดมิได้อวดอ้างความสามารถของตนเอง แต่เขาอวดถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้า เมื่อพระเจ้าทรง ให้ชัยชนะ ก็จะเป็นชัยชนะขาดลอย ดาวิดมั่นใจ ในพระเจ้าจริง ๆ ไม่หวั่นไหว เขาไม่สงสัยใน พระเจ้าเลย เขาว่าพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่ายักษ์ คนไหน ๆ ในโลก ดาวิดมิได้สู้รบเพื่อตนเองเขา รู้ว่านี่เป็นสงครามของพระเจ้า และแน่นอน พระเจ้าจะทรงสู้สงครามนี้

อีกสิ่งที่สำคัญคือ ดาวิดมีจิตใจสะอาด มี ความสัมพันธ์อันสนิทสนมกับพระเจ้า เขาไม่มี มลทินเคลือบแฝงในใจ ที่ทำให้เกิดความกังวล เราต้องไม่ลืมว่า จิตใจที่สะอาดบริสุทธิ์ ช่วยให้เรา มั่นใจ ในความช่วยเหลือของพระเจ้ายิ่งขึ้น

เมื่อดาวิดเหวี่ยงหิน ไปยังเป้าหมาย พระเจ้า ก็ทรงได้รับพระเกียรติทันที!...เจ้ายักษ์ใหญ่ล้มลง ทหารฟิลิเตียอลหม่าน เหตุการณ์กลับจากหน้า มือเป็นหลังมือ! ไม่มีใครคาดฝันว่าทหารอิสราเอล ซึ่งเคยกลัวลานจะ ได้วิ่งไล่ฆ่าศัตรูซึ่งหนีอย่างไม่ คิดชีวิต ความกล้าของเขาก็กลับคืนมา

บางครั้งเราไม่กล้าพูดเพื่อพระเจ้า ไม่ยอม เป็นพยานเพราะกลัวว่าผู้อื่นจะคิดเยาะ เรากลับ ไป ยอมทำในสิ่งที่คนอื่นพอใจ แทนที่จะให้พระเจ้า พอพระทัย ความกลัวอาจจะดึงเราไม่ให้ทำในสิ่ง ที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราทำ

ค้นพระคัมภีร์
เขียนข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ลงบนกระดาษแผ่น เล็กส่งหน้า แจกให้ผู้เรียนคนละหนึ่งแผ่น เพื่อให้เขาให้อ่านออกเสียงให้เพื่อน ๆ ในชั้นด้วย แต่ ละข้อจะกล่าวถึงการวางใจพระเจ้าและใจกล้า

1. เฉลยธรรมบัญญัติ 31:6 2. สดุดี 27:1
3. สดุดี 34:3 4. สดุดี 56:3 (มีต่อ)

5. สดุดี 56:11	6. อีสยาห์ 35:4
7. มัทธีว 8:26	8. กิจการ 17:24
9. 2ทิโมธี 1:7	10. 1ยอห์น 4:18

พระคัมภีร์บอกเรา ครึ่งแล้วครึ่งเล่าว่า “อย่ากลัว” ถ้าเราวางใจพระเจ้า จิตใจก็จะไม่กลัวเพราะรู้และมั่นใจว่า พระเจ้าจะทรงช่วยให้เราผ่านการท้าทายทุกอย่าง ที่เราต้องเผชิญแน่นอน

ดำเนินชีวิตในความจริง

ถาม เราจะมิตั้งความกล้าและสติปัญญาไปพร้อม ๆ กันได้อย่างไร?

ความกล้ากับความขำขิ้นนั้นไม่เหมือนกัน บางครั้งเมื่อเราพบปัญหาเราก็ต้องถอยตั้งตัวก่อนนี้แหละ เราต้องการปัญญาเพื่อจะได้รู้ว่าควรจะทำอย่างไร และถอยตั้งหลักเมื่อไร และอย่างไร

ดาวิดได้ใช้ปัญญา และความกล้าได้อย่างสมดุล ต่อมาไม่นาน ซาอูลพยายามฆ่าเขาแต่เขาก็ไม่ยอมและต้องซาอูลเพราะนับถือว่าซาอูลเป็นกษัตริย์ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้ สิ่งที่ดาวิดทำคือหนี (1ซามูเอล 19:20) เขาได้ใช้ชีวิตซาอูล 2 ครั้ง (1ซามูเอล 24:26) ครั้งหนึ่งดาวิดตกอยู่ในอันตรายเลยแกล้งทำเป็นบ้าแล้วหนีไป (1ซามูเอล 21:10-22:1) ความกล้าที่ประกอบด้วยปัญญา คือ ความกล้าหาญแท้จริง แต่ความกล้าที่ปราศจากปัญญานั้นก็เป็นอันตราย!

เราคงไม่พบ โกลิอัทอย่างดาวิด แต่เราก็ยังพบเจ้ายักษ์ใหญ่ในรูปของการทดลองแบบต่าง ๆ ทุกวัน มันอาจเป็นปัญหาที่เราเผชิญอยู่ในเวลานี้ด้วย เช่น ปัญหาครอบครัว ปัญหาเกี่ยวกับการเรียน นิสัยไม่ดีที่ติดตัวอยู่ ปัญหากับเพื่อน เป็นต้น

หลายคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าหันเข้าหาเหล้ายาเสพติด การเที่ยว เมื่อพบปัญหาที่แก้ไม่ได้เราต้องบอกให้เขารู้ว่า พระเจ้าทรงช่วยได้ พระองค์จะเอา

ความพ่ายแพ้และความท้อใจไปและจะทรงนำความหมายใหม่มาให้ชีวิตเราเราต้องกล้าที่จะเป็นพยานกับเพื่อน บางคนอาจเยาะเรา บางคนอาจกล่าวว่า “เธอเชื่อพระเจ้ายกก็เชื่อไปคนเดียว ไม่ต้องมาชวนฉัน” บางคนไม่สนใจ แต่เราคงจะได้พบบางคนที่กำลังแสวงหาและ ได้มีโอกาสกันกลับมาหาพระเจ้า

เล่นคำ

เขียนคำว่า กล้าหาญ ตามแนวตั้งบนกระดาน และให้หาคำที่เกี่ยวข้องกับความกล้าหาญมาใส่ โดยมีอักษร (ดูตัวอย่าง)

	ก	ระคือรื้อรัน
เต็ม	ล	นด้วยพระวิญญาณ
ว	า	งใจในพระเจ้า
แสวง	ห	าพระเจ้า
นมัสก	า	ร
สรรเสรี	ญ	พระเจ้า

เยาวชนคริสเตียนทุกคน เป็นผู้มาช่วยกันได้ด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้า แต่ในวันที่เราเดินไปกับพระเจ้า พระองค์จะให้เราได้มีประสบการณ์กับฤทธิ์เดชของพระองค์ พระวิญญาณผู้ทรงอยู่ในเราทรงยิ่งใหญ่กว่าอุปสรรคใด ๆ ในโลก (อ่าน 1 ยอห์น 4:4 ให้เขียนลงการ์ดและท่องจำ)

แม้การยอมรับว่าเราต้องการพระเจ้ายกก็ต้องมีความกล้าหลายคนแสดงว่าตนเองกล้าเพื่อให้คนรอบข้างได้ยกย่องชมเชยว่า เขาสามารถสู้ชีวิตได้ด้วยตนเอง แต่สำหรับเราก็สมควรที่จะกล้ารับพระเจ้าและปฏิเสธบาป พระเจ้าจะประทานกำลังและความกล้าให้เรา เมื่อเรารับพระองค์ พระเจ้าจะอยู่ฝ่ายเราถ้าเราเต็มใจที่อยู่ฝ่ายพระองค์ (ปิดชั้นเรียนด้วยการอธิษฐาน)

ของวิเศษ

บทที่ 3

เป้าหมายของบทเรียน

เพื่อให้ผู้เรียนเห็นว่าพระเยซู คือบุตรชายที่พระเจ้าทรง
สัญญาแก่ดาวิดว่าจะทรงครอบครองนิรันดร์ และเพื่อเรา
จะขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระบุตรองค์นี้

ข้อพระคัมภีร์

2 ซามูเอล 7:16,25-29 อีสยาห์ 9:7 มัทธิว 1:18-25

อุปกรณ์การสอน การ์ด 3.5 นิ้ว, กระดาษ, ดินสอ,
พระคัมภีร์, แบบฝึกหัดบทที่ 3

เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้นและสันติภาพ
จะไม่มีที่สิ้นสุด เหนือพระที่นั่งของดาวิดและเหนือราชอาณาจักร
ของพระองค์ ที่จะสถาปนาไว้และเชิดชูไว้ด้วยความยุติธรรม และ
ด้วยความชอบธรรม ตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล” (อีสยาห์ 9:7)

เริ่มต้นบทเรียน

คำถาม แจกกระดาษให้เขียนคำถาม
ข้อ 1-4 และตอบคำถาม 4 ข้อ ลงไปดังนี้

1. พระเจ้าทรงสัญญาแก่ดาวิดเกี่ยวกับ
ราชบัลลังก์ของดาวิดอย่างไร?
2. พระเยซูพิเศษอย่างไร?
3. พระเยซูเสด็จมาเพื่ออะไร?
4. จากราชกิจของพระเยซู อะไรเป็นสิ่งที่
ทำให้คนเชื่อว่า พระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์?

ถาม ราชวงศ์หมายถึงอะไร? (ให้ผู้เรียนตอบ)
ก่อนที่ดาวิดจะได้เป็นกษัตริย์ ครอบครอง
อิสราเอลนั้น เขาต้องผ่านวิกฤตหลายประการ
ก่อนอื่นใดเขาได้รับการเจิมจากพระเจ้าได้มาเจ้า
ชกัมใหญ่ โกลิอัทกลายเป็นวีรบุรุษที่ใครๆ ก็ยกย่อง
และแล้วก็ถูกซาอูลตามฆ่าด้วยความอิจฉาและ

ความกลัวว่าดาวิดจะครองบัลลังก์ของตน ดาวิด
ต้องหนีซาอูลหลบหนีตามถ้ำ ตามป่าและถ้ำทูล
กันดาร เป็นเวลานานทีเดียว

พระเจ้าทรงสัจย์ซื่อ ทรงปกป้องดาวิดตลอด
เวลา จนในที่สุด เวลาของซาอูลก็สิ้นสุดลง คำพยา-
กรณ์ของซามูเอลกลายเป็นความจริง ทั้งซาอูล และ
โอรสตายในสนามรบบรรดาหัวหน้าเผ่าคนอิสรา-
เอลได้รวมกันมาขอให้ดาวิดเป็นกษัตริย์ปกครอง
พวกเขา

ดาวิดเป็นกษัตริย์ที่มีทั้งสติปัญญาและความ
กล้าหาญ ทรงเป็นนักรบที่เก่งกล้าสามารถ ได้ทรง
รวบรวมให้อิสราเอล มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
และทรงตั้งกรุงเยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวง และทรง
ชนะสงครามกับฟิลิสเตียซึ่งยึดเยรูซาเล็มมานาน

พระเจ้าทรงอยู่กับดาวิดตลอด แต่พระราช
กิจของพระเจ้าสำหรับดาวิดและราชวงศ์ของพระ-

องค้ยัง ไม่สำเร็จ พระเจ้าข้ทรงต้องทำอีกหลายสิ่ง ในครอบครัวของคาวัด

กัณพบความจริจจากพระคัมภีร์

1.พระสัณษาของพระเจ้า

(2 ซามูเอล 7:16,25-29 เยเรมีย์ 33:7)

ละคร
ให้ผู้เรียนแสดงจาก 2 ซามูเอล 7 ในคอน ที่นัธน์มาหาคาวัดและ ให้แสดงถึงปฏิกริยา ของคาวัด

หลังจากที่คาวัดปราบชนะพวกฟิลิสเตีย พระองค้ก็ได้นำเอาหีบพันธสัญญาซึ่งพวกฟิลิสเตียยึด ไปนั้นกลับคืนมายังกรุงเยรูซาเล็ม และนำมาตั้งไว้ในเต็นท์ที่พระองค้สร้างไว้ ต่อมาคาวัด ทรงเห็นว่าไม่สมควรที่หีบของพระเจ้าอยู่ในเต็นท์ แต่ควรจะอยู่ในพระวิหารต่างหาก

ถาม หีบพันธสัญญาคืออะไร?

หีบพันธสัญญาเป็นหีบซึ่งเก็บพระบัญญัติ 10 ประการไว้ โมเสสเป็นผู้สร้างหีบนี้จากไม้กระดานเทศ และหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ มีห้วงทองคำติดไว้ที่มุมทั้งสี่ด้าน (เปิดในอพยพ 37:1-9) และมีรูปเศรูป 2 องค้หันหน้าเข้าหากัน กางปีกปกหีบนั้น หีบพันธสัญญาเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับชาวยิว เพราะเป็นสัญลักษณ์ของการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า หีบนี้สร้างขึ้นในระหว่างเริ่มต้นออกเดินทางในถิ่นทุรกันดาร พวกเลวีจะหามหีบนำหน้าการเดินทางของพวกเขา ยิ่งกว่านั้นเขาจะนำหีบไปยังการรบด้วย

คาวัดนำความเกี่ยวกับหีบพันธสัญญานี้ของพระองค้ไปปรึกษานัธน์ผู้เผยพระวจนะ นัธน์เห็นด้วยและสนับสนุนพระองค้เต็มที่ แต่คินนั้นเองพระเจ้าได้ตรัสกับนัธน์ว่า พระองค้จะไม่ประสงค้ให้คาวัดสร้างพระวิหาร แต่ทรงตั้งพระ-

ทัยว่า ราชนูตรซึ่งพระองค้จะทรงตั้งให้เป็นกษัตริย์สืบต่อจากคาวัด จะเป็นผู้สร้างพระวิหารนั้น (2 ซามูเอล 7:12-13)

แต่พระสัณญาไม่จบเพียงแค่นั้น พระเจ้าตรัสต่อไปว่า คาวัดจะเป็นต้นราชวงศ์ซึ่งจะยั่งยืนเป็นนิคย์ “ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้า จะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิคย์ และบัลลังค้ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิคย์”

(2 ซามูเอล 7:16)

ถาม เมื่อคาวัดทราบว้ พระเจ้าไม่ให้พระองค้สร้างพระวิหาร ทรงรู้สึกอย่างไร?

เมื่อคาวัดทราบว้ พระเจ้าไม่ทรงประสงค้ให้พระองค้สร้างพระวิหาร พระองค้ก็ไม่ทรงเสียพระทัย แต่กลับทรงรู้สึกซึ่งในน้ำพระทัยของพระเจ้า (อ่าน 2 ซามูเอล 7:25,26)

ถึงแม้ว้ พระเจ้าจะทรงสัณญากับคาวัด แต่ก็เป็นกรให้พระสัณญากับคนอิสราเอลทั้งชาติ รวมถึงลูกหลานของเขาด้วย พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่จะทำให้พระสัณญาของพระองค้สำเร็จ แม้ว้หลายชาติจะพยายามทำลายอิสราเอล และมีกษัตริย์ที่เลวร้ายอยู่ในราชวงศ์ เกิดความวุ่นวาย ประชาชนถูกกวาดไปเป็นเชลย ในวันเวลาแห่งความมีคมนั้น คนอิสราเอลยังไม่ลืมพระสัณญาของพระเจ้าที่มีต่อคาวัดพระสัณญาของพระเจ้าเป็นความหวังเดียวของพวกเขา

2.ประกาศนพระผู้ช่วยให้รอด (อิสยาห์ 7:13-14,9:6-7 มัทธิว 1:18-25 กิจการ 13:22,23)

คำของพระเจ้าจากปากของนัธน์กลายเป็นความจริง หลังจากทีคาวัดสิ้นพระชนม์ ซาโลมอนก็ได้เป็นกษัตริย์องค้ต่อมา พระองค้ได้ทรงสร้างพระวิหารถวายพระเจ้าซึ่งพระเจ้ก็ทรงพอพระทัย แต่..เป็นที่น่าเสียดายว้ซาโลมอนได้สร้างวิหาร

ให้พระค่างชาติด้วย ทำให้พระเจ้าเสียพระทัยมาก หลังจากซาโลมอนสิ้นพระชนม์ อาณาจักรก็ถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนหนึ่งครอบครองโดยเผ่ายูดาห์ ซึ่งเป็นราชวงศ์ของดาวิด อีกส่วนเป็นของชนเผ่าอื่นๆ ของอิสราเอล

250 ปี หลังจากที่พระเจ้าทรงสัญญาแก่ดาวิด ซีเรียและเอฟราอิมได้ร่วมมือกันโจมตีอิสราเอล และกวาดล้างราชวงศ์ของดาวิดออกไป ศัตรูได้วางแผนกำจัดอาหัทส กษัตริย์หนุ่มซึ่งกลัวว่าพระองค์ถึงกับถวายบุตรเป็นเครื่องบูชา

อิสยาห์เตือนสติและหนุนใจอาหัทสไม่ให้กลัว แต่..สายเกินไป อาหัทสได้ทำสิ่งที่เลวร้ายที่สุด นั่นคือ ไปขอความช่วยเหลือจากอัสซีเรียแทนที่จะพึ่งพิงพระเจ้า! อิสยาห์บอกให้อาหัทสขอหมายสำคัญจากพระเจ้า อาหัทสปฏิเสธ ถึงกระนั้นพระเจ้าก็ยังทรงส่งหมายสำคัญมาให้ “คูเอ็ด หญิงสาวคนหนึ่งจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล” (อิสยาห์ 7:14) และอิสยาห์ยังได้พยากรณ์ต่อไปถึงการล่มของ 2 กษัตริย์ที่พยายามโค่นอาหัทส ซึ่งคำพยากรณ์ก็สำเร็จในปี 732 ก่อนคริสตศักราช

ถาม ใครคือ อิมมานูเอล?

“ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เราและการปกครองจะอยู่ที่บ่าของท่าน และท่านจะเรียกนามของท่านว่า **ที่ปรึกษามหัตถจริย พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ องค์สันติราช**” (อิสยาห์ 9:6)

ต่อมาเฮเซคียาห์ โอรสของอาหัทสขึ้นครองราชย์ พระองค์เป็นกษัตริย์ที่เกรงกลัวพระเจ้า (ดูเพิ่มเติมจาก 2พงสาวดาร 29) ทำให้แผ่นดินยูดาห์พ้นภัยได้อีกหลายร้อยปี แต่ในที่สุด เสรูซาเล็มก็ถูกข้าศึกโจมตี..

600 ปีผ่านไป แม้ว่าความหวังจะเลื่อนกลาง แต่ยังมีหลายคนที่ยึดพระสัญญาของพระเจ้าไว้มั่นว่า วันหนึ่งพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาตามพระสัญญา ไม่มีใครคาดคิดว่าพระองค์จะทรงบังเกิดในที่อันต่ำต้อย ไม่มีใครรู้ว่าอาณาจักรที่พระองค์จะทรงครอบครองนั้นเป็นอาณาจักรแบบใด ในที่สุดพระสัญญาของพระเจ้าก็สำเร็จ.. พระเมสสิยาห์มาบังเกิดในวงศ์วานของดาวิด ทั้งมารีย์และ โยเซฟต่างก็เป็นเชื้อสายของดาวิด ถึงแม้ว่าโยเซฟจะไม่ใช่เป็นบิดาแท้ของพระเยซู แต่เขาก็อยู่ในเชื้อสายที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ (อ่าน มัทธิว 1:21-23)

ถาม อิมมานูเอลหมายความว่าอย่างไร?

(ให้ผู้เรียนตอบ)

ในสมัยพันธสัญญาเดิม พระเจ้าสถิตกับคนของพระองค์ ทรงปกป้องเขาจากศัตรู ทรงทำการอัศจรรย์ท่ามกลางเขา แต่ในพันธสัญญาใหม่นั้น พระเจ้าทรงมาเป็นมนุษย์ ทรงอยู่กับเขา ทรงรับภาระบาปและตายเพื่อเขา เดียวนี้พระเจ้าสถิตกับเราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผู้ที่วางใจในพระเยซู จะได้มีส่วนในอาณาจักรของพระองค์ บัลลังก์ของพระองค์ อยู่ในจิตใจที่เต็มใจทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า พระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ที่พระเจ้าได้ทรงคงสัญญาไว้กับกษัตริย์ดาวิด ซึ่งไม่เหมือนกับที่พวกยิวคิด เปาโลกล่าวว่า “จากเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ช่วยให้รอดคือพระเยซู เกิดขึ้นแก่ชาติอิสราเอลตามพระปฏิญาณของพระองค์”

(กิจการ 13:23)

3.กษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่กว่า (กิจการ 2:25-36)

ถาม พระเยซูทรงทำพระราชกิจอันใดที่ทำให้คนทั้งหลายรู้ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์? (ระดมความคิด)

พระเยซูทรงทำการอัศจรรย์และพระปัญญาของพระองค์ทำให้หลายคนที่ไม่เห็นตระหนักว่าพระเจ้าสถิตอยู่กับพระองค์เป็นพิเศษ คนไม่น้อยที่เริ่มมีความหวังว่า พระเยซูจะทรงช่วยนำอิสราเอลให้พ้นจากศัตรู (ขณะนั้นคือโรม) ประชาชนมีใจพร้อมรับพระเยซูเป็นกษัตริย์ของเขา

แต่แล้ว... พระเยซูกลับถูกตรึงที่ไม้กางเขน ความหวังของเขาถูกทำลาย ความมืดเข้ามา โถมทับหัวใจของทุกคน แม้คนที่ใกล้ชิดพระเยซูเขาไม่คิดว่าพระองค์จะเป็นขึ้นมาอีก

พระเจ้าทรงทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จอย่างที่มนุษย์ไม่คาดคิด แต่เปโตรก็เริ่มเข้าใจวิถีทางของพระเจ้าในวันเพ็นเทคอสต์ (อ่านกิจการ 2:25-36) กษัตริย์ดาวิดเขียนไว้ในสดุดี 16:10 ว่า “เพราะพระองค์มิได้ทรงมอบข้าพระองค์ไว้กับแดนผู้ตายหรือให้ธรรมิกชนของพระองค์ต้องเห็นปากแดนนั้น” ข้อความนี้เป็นคำพยากรณ์ถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ซึ่งเท่ากับว่าบัดนี้พระองค์เป็นเชื้อสายของดาวิดที่ครอบครองมาตลอด 2000 ปี และจะทรงครอบครองนิรันดร์

ดำเนินชีวิตในความจริง

ประเมินผล

แจกกระดาษ 3x5 นิ้ว ให้ผู้เรียนบอกว่าพระเจ้าได้ประทานของขวัญที่พิเศษที่สุดคือองค์พระเยซูคริสต์ ถามเขาว่า “ของขวัญพิเศษที่เราถวายแด่พระเยซูเพื่อแสดงความกตัญญูต่อพระเจ้าคืออะไร? “ให้เขาเขียนลงในแผ่นการ์ดนี้ โดยอาจเริ่มต้นว่า...ของขวัญที่ฉันจะถวายพระเยซูคือ ...

ของขวัญที่ฉันจะถวายพระเยซูคือ...ชีวิตฉัน
ฉันมอบถวายและสัญญาว่าจะเชื่อฟังพระองค์

หลายครั้งที่เพื่อนของเราผิดคำสัญญาและทำให้เราผิดหวังเราไม่อยากจะเชื่อเขาอีกต่อไป แต่พระเจ้าไม่เคยผิดสัญญา เราฟังฟังพระองค์ได้ทั้งในเวลาสุขและทุกข์

พระเยซูเป็นกษัตริย์ซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาแก่ดาวิด พระองค์มิได้มาเพื่อมนุษย์ผู้เป็นบาปทุกคน เราเป็นหนึ่งในที่จะได้รับผลดีแห่งพระสัญญานั้น เมื่อเราเชื่อวางใจพระองค์เราจะได้รับชีวิตนิรันดร์ เมื่อเราเชื่อมั่นและติดตามพระองค์แล้วพระองค์จะช่วยให้ชีวิตของเราเปลี่ยนแปลงเป็นเหมือนพระคริสต์ยิ่งขึ้นทุกวัน

ลองคิดดูซิว่า หากโลกนี้มีคนเหมือนพระคริสต์สักเพียง 10% ของพลเมืองโลก ประวัติศาสตร์จะเปลี่ยนแปลงไปขนาดไหน? แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่สายเกินไปที่เราจะเป็นคนหนึ่งที่เหมือนพระเยซู พระเจ้าจะทรงสร้างเราใหม่ หากเรายอมต่อพระองค์ขั้นแรกคือเราต้องยอมรับเชื่อในพระองค์ก่อน พระองค์จึงจะทรงสร้างเราให้เป็นเหมือนพระองค์ได้ (เชิญผู้เรียนรับเชื่อและปิดชั้นด้วยการอธิษฐาน)

มิตรที่ซื่อสัตย์

บทที่ 4

เป้าหมายของบทเรียน
 เพื่อจะให้เห็นมิตรภาพอันซาบซึ้งระหว่างโยนาธานกับดาวิด
 และให้เราเป็นเพื่อนที่ดีและมิตรที่ซื่อสัตย์ต่อคนรอบข้าง

ข้อพระคัมภีร์

1 ซามูเอล 18:1, 19:1-7, 20:1-42,
 2 ซามูเอล 1:1-12, 17-27, 9:1-13

ข้อควรจำ
 จิตใจของโยนาธานก็ผูกสมัครรักใคร่กับจิตใจของดาวิด และ
 โยนาธานก็รักเธออย่างรักชีวิตของตนเอง (1ซามูเอล 18:1)

ผู้สอนอรชาน กระดาษ หอยเชลล์ แก้ว
 แบบฝึกหัดบทที่ 4, พระคัมภีร์

เริ่มต้นบทเรียน

คำถาม “เพื่อนคือ.....?” และเมื่อผู้เรียนเข้ามาในห้องเรียนก็แจกกระดาษดินสอให้เขียนความหมายของเพื่อนเป็นประโยชน์สั้น ๆ หลังจากนั้นจึงอ่านความหมายของแต่ละคนในชั้น

การหาเพื่อนแท้ไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย จะหาเพื่อนถูกคอกันก็ง่ายกว่าเพื่อนที่ถูกคอกันนั้นอาจเป็นหรือไม่เป็นเพื่อนแท้ของเราก็ได้เราจะรู้ว่าใครเป็นเพื่อนแท้ของเราหรือไม่ก็ต้องดูว่าในสถานการณ์ลำบาก มีเพื่อนคนไหนบ้างที่ยืนเคียงข้างเราและพยายามช่วยเหลือเรา

เดี๋ยวนี้ในสังคมที่มีคอมพิวเตอร์ก็มีบริการหาเพื่อนใจด้วยคอมพิวเตอร์ เพียงแค่เราตอบคำถามตามที่กำหนดไว้ในเรื่องรสนิยม ความสนใจ งานอดิเรก ฯลฯ จากนั้นเครื่องก็จะทำการจัดหาคอนอีก 10 คนที่มีรสนิยม ความสนใจเหมือนกับเรา

มาให้ได้

แต่เราต้องการมิตรภาพที่เครื่องคอมพิวเตอร์หาให้หรือ? คอมพิวเตอร์ไม่สามารถประกันให้เราได้ว่าเพื่อนที่เราจะได้นั้นมีความซื่อสัตย์จริงใจและห่วงใยเราจริงๆ หรือไม่ จริงๆ แล้วการที่เราจะได้เพื่อนดีสักคนนั้น ทั้งสองฝ่ายต้องใช้เวลาอยู่ด้วยกัน ทำสิ่งต่างๆ ด้วยกัน ไปไหนมาไหนด้วยกัน ช่วยกันแก้ปัญหา

พระคัมภีร์สอนเราถึงการมีเพื่อน (เขียนหัวข้อบนกระดาน) แต่อย่าลืมอย่างหนึ่งว่า ก่อนที่เราจะมีเพื่อนที่ดีนั้น เราต้องเป็นเพื่อนที่ดีต่อผู้อื่นด้วย

*****การเป็นเพื่อนที่ดี*****

1. ต้องเป็นคนมีน้ำใจ (สุภาษิต 18:24)
2. ต้องเป็นคนซื่อสัตย์และไว้วางใจ ได้โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเรามีปัญหาเกิดขึ้น (สุภาษิต 17:17)
3. ต้องซื่อตรง เปิดเผย (สุภาษิต 27:6)

4.พร้อมที่จะช่วย (สุภาษิต 27:10)

ความเป็นมิตรที่ยั่งยืนนั้น ขึ้นอยู่กับความเข้าใจ การยอมรับและการอุทิศตนให้แก่กันและกัน เพื่อคริสเตียนที่ติงจะช่วยให้เราเติบโตในพระเจ้า เพราะฉะนั้นจงฉลาดในการเลือกเพื่อน เพราะเพื่อนจะมีอิทธิพลมากในชีวิตของเรา จงรักและเอาใจใส่เขาและมิตรภาพนั้นจะยั่งยืนไปนาน

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

1.มีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (1ซามูเอล 18:1-4)

โยนาธานเป็นทหารหาญ เขาวางใจในพระเจ้าเช่นเดียวกับดาวิด แม้ว่าจะเด่นกว่าดาวิดเขาก็ไม่เคยคิดชิงฉาเลยความสำเร็จของดาวิด กลับเป็นสิ่งดึงดูดใจโยนาธานทั้งสองใช้เวลาด้วยกัน ต่อมาก็มีใจเดียวกัน เราเห็นได้จาก 1 ซามูเอล 18:1

เปรียบเทียบ

อ่าน 1 ซามูเอล 18:1 แล้วเขียนพระคำข้อใหม่โดยใช้สำนวนของตัวเอง จากนั้นจึงอ่านสำนวนของแต่ละคนในชั้น

ในข้อ 3 กล่าวว่า โยนาธานทำพันธสัญญากับดาวิด ซึ่งพิธีนี้ทำโดยการกินเกลือด้วยกัน เป็นเครื่องหมายว่า ข้อตกลงทั้งสองฝ่ายทำต่อกันนั้นเป็นข้อตกลงที่ถาวร (อ่านกันดารวิถี 18:19)

***ถาม* โยนาธานแสดงความรักต่อดาวิดอย่างไร?**

โยนาธานแบ่งสิ่งต่าง ๆ ที่เขามีให้แก่ดาวิด ดาวิดมีพื้นเพเป็นเด็กเลี้ยงแกะ อาจไม่มีเสื้อคลุมดาบหรือคันธนู เขามีแต่สายสling โยนาธานได้ให้เสื้อคลุมอาวุธแก่ดาวิด โดยที่ไม่ได้อะไรตอบแทนเลย การกระทำของโยนาธานเป็นความห่วงใยและเป็นความรักแท้ ทั้งสองมิได้เป็นเพื่อนกันเฉย ๆ เขามีความคิดในส่วนลึกเป็นอย่างเดียวกัน เขาเชื่อใจกัน เขารักพระเจ้าเหมือนกัน มีใจปรารถนาและเป้าหมายชีวิตเหมือนกัน เขามี

โอกาสที่จะหนุนใจซึ่งกันและกัน ให้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง

2.การตัดสินใจที่ยาก (1ซามูเอล 19:1-7, 20:1-42)

ยิ่งคนนิยมดาวิดมากเท่าไร ความอิจฉาของซาอูลก็เพิ่มเป็นเงาตามตัว พระองค์ก็กลัวดาวิด เพราะรู้ว่าพระเจ้าสถิตกับเขา ยิ่งกว่านั้นใคร ๆ ก็รักเขาอีก ไม่นานคงได้ครอบครองอาณาจักรเป็นแน่ ซาอูลจึงวางแผนฆ่าดาวิด แต่แผนการของซาอูลไม่สำเร็จ ในที่สุด ซาอูลจึงขอให้โยนาธานเป็นผู้ฆ่าดาวิด

***ถาม* โยนาธานทำอย่างไร?**

โยนาธานไม่สามารถทำตามคำสั่งของพ่อได้ เขากลับไปและให้ดาวิดหลบหนีไป ในขณะที่เดียวกันโยนาธานก็พยายามพูดโกหกเกลี้ยไม่ให้พ่อทำเช่นนั้น ซึ่งในที่สุดก็สำเร็จ ซาอูลตกลงใจว่าจะไม่ฆ่าดาวิด โยนาธานสามารถนำดาวิดกลับเข้ามาในราชวังได้อีก โยนาธานเป็นคนที่จะได้ชื่อว่าเป็นผู้สร้างสันติอย่างแท้จริง

ต่อมาเมื่อมีสงคราม ดาวิดก็ออกไปรบได้ชัยชนะอย่างงดงาม แต่ซาอูลไม่ชื่นชมด้วยกลับพยายามพุ่งหอกใส่ดาวิด เมื่อดาวิดหนีก็ส่งคนไปตามฆ่าที่บ้าน แต่ภรรยาของดาวิดช่วยให้เขาหนีไปทางหน้าต่างได้

เมื่อดาวิดมีโอกาสนพบโยนาธาน เขาถามด้วยความปวดร้าวใจว่า เขาได้ทำอะไรผิดที่ทำให้ซาอูลพยายามฆ่าเขา โยนาธานไม่สามารถตอบได้นอกจากจะพยายามช่วยดาวิดหนีอีกครั้ง เวลานั้นความ เป็นความตายของดาวิดขึ้นอยู่กับความสัจซื่อของโยนาธาน ดาวิดซ่อนตัวอยู่ 3 วัน เขาตกลงว่าหากซาอูลถามถึงดาวิด โยนาธานก็จะบอกว่าดาวิดไปถวายนเครื่องบูชาที่เบธเลเฮม ถ้าซาอูลโกรธก็แสดงว่าดาวิดตกอยู่ในอันตราย

และแล้ว เมื่อดาวิดซ่อนตัวและโยนาธาน ไปร่วมโต๊ะกับซาอูล...วันที่สอง ซาอูลถามถึงดาวิด เมื่อได้รับคำตอบจากโยนาธานอย่างทีเตรียมไว้ ซาอูลก็โกรธจัด โยนาธานจึงถือโอกาสตามเหตุผลทีซาอูลพยายามฆ่าดาวิดและก็ได้รับคำตอบ!

ใช่แล้ว...หากดาวิดมีชีวิต โยนาธานจะไม่มีโอกาสขึ้นครองราชบัลลังก์ มิตรภาพระหว่างโยนาธานและดาวิดต้องแลกกันด้วยราชบัลลังก์ทีเดียว

ถาม เมื่อรู้เช่นนั้น โยนาธานรักดาวิดค่อไปหรือไม่? (หนูนใจให้ผู้เรียนตอบ)

การกระทำของโยนาธานในเวลานั้น จะเป็นเครื่องตัดสินว่า ใครจะเป็นกษัตริย์องค์ค่อไป เขาจะหักหลังหรือปกป้องดาวิดก็ได้ แต่โยนาธานเลือกเพื่อน ! เขาไปพบดาวิดที่ทุ่งกว้างคามทีนัดหมาย และขอร้องให้เพื่อนหลบหนีไป กล่าวว่า “ของไปเป็นสุขเถิด เพราะเราทั้งสองได้ปฎิญาณไว้แล้วในพระนามแห่งพระเจ้าว่า พระเจ้าจะทรงเป็นพยานระหว่างฉันและเธอ และระหว่างพงศ์พันธุ์ของฉันกับพงศ์พันธุ์ของเธอสืบไปเป็นนิคย์ (1ซามูเอล 20:42)

หลังจากนั้น ดาวิดต้องซ่อนตัวจากซาอูลตามถ้ำ ในถิ่นทุรกันดาร มีใครมาหนูนจิตใจเขาบ้าง? ..มีแต่โยนาธาน (อ่าน 1 ซามูเอล 23:16-17) จะเห็นว่า โยนาธานยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อดาวิด...เขาเป็นเพื่อนแท้!

3.เสียเพื่อน (2 ซามูเอล 1:1-12, 17-27)

ถามเมื่อดาวิดได้ข่าวว่าซาอูลตายเขารู้สึกอย่างไร? ทำทีของดาวิดแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนอย่างไร?

ดาวิดเสียใจต่อการตายของซาอูลและโยนาธานจริง ๆ ดาวิดและคนของเขาฉีกเสื้อออกเพื่อแสดงความเศร้าโศก และยังอดอาหารร้องไห้จน

เย็น แม้ว่าซาอูลจะพยายามฆ่าดาวิดเขาก็ไม่มีใจเกลียดชังซาอูล เพราะการพบกันครั้งแรกนั้นเป็นความชื่นชม ซาอูลยังให้โอกาสดาวิดเข้ามาในราชวังและยกธิดาให้เป็นภรรยา ดาวิดเห็นว่าซาอูลเป็นนักรบผู้กล้าหาญ เขามองเห็นว่า ซาอูลเป็น “ผู้ที่พระเจ้าทรงเจิม” เขาจะไม่มีวันทำร้ายซาอูลเป็นอันขาด

ดาวิดคร่ำครวญถึงซาอูลและโยนาธานเป็นบทเพลง (อ่าน 2ซามูเอล 1:17-27) ดาวิดได้คร่ำครวญเสียใจเพื่อประเทศอิสราเอลด้วย ...ดาวิดกล่าวถึงการทีซาอูลนำคนทั้งหลายให้มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และยังนำความรุ่งเรืองมาให้อิสราเอลด้วย

จากบทเพลงของดาวิด ทำให้เรารู้ว่าโยนาธานอยู่กับซาอูลเสมอแม้ในความตายก็ไม่ต้องทิ้งพ่อ โยนาธานเป็นเพื่อนตายของดาวิดแต่ก็ยังสตัยซื่อค่อซาอูลผู้เป็นบิดา เมื่อโยนาธานรักดาวิดเขาก็ไม่คิดทีจะได้อะไรตอบแทนเขาปกป้องดาวิดท้งๆ ทีรู้ว่าเพื่อนจะได้ขึ้นครองบัลลังก์แทนเขาความรักของโยนาธานกับดาวิดเป็นความรักทีมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง ไม่มีใครสามารถแทนทีโยนาธานในชีวิตของดาวิดได้เลย!

4. เกียรติแห่งความจงรักภักดี (1ซามูเอล 9:1-13)

หลังจากนั้นมาเจ็ดปีครึ่ง ดาวิดก็ได้ครองอาณาจักรอิสราเอลและยูดาห์ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยธรรมคาแล้ว ผู้ทีเป็นกษัตริย์จะพยายามฆ่าคนทีอยู่ในราชวงศ์เก่า ซึ่งมีสิทธิขึ้นครองให้หมด แต่ดาวิดหาได้ทำเช่นนั้นไม่ แม้ว่าเหตุการณ์จะผ่านมานาน ดาวิดก็ยังไม่ลืมโยนาธานเมื่อดาวิดทราบจำ เมฟีโบเชทบุตรชายง่อยของโยนาธานยังมีชีวิตอยู่ดาวิดจึงส่งคนไปตามเขา

ดาวิดรับสั่งว่า “พงศ์พันธุ์ของซาอูลนั้นมี

หลงเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะสำแดงสักขุรณาแก่ผู้นั้น โดยเห็นแก่โยนาธาน” (2 ซามูเอล 9:1)

ตอนเป็นเด็ก เมฟีโบเซท ประสบอุบัติเหตุทำให้ขาเป็นง่อย ดาวิดได้ช่วยให้เมฟีโบเซทมีรายได้ โดยมอบที่ดินของซาอูลให้และมีคนดูแล และทำไร่นาให้ ยิ่งกว่านั้นยังให้เขาได้ร่วมโต๊ะเสวยอย่างที่ซาอูลเคยปราณีต่อพระองค์

ถาม เหตุใดดาวิดทำเช่นนี้?

ดาวิดยังรักษาพันธสัญญาที่เคยทำกับโยนาธาน พันธสัญญานั้นเป็นพระสัญญาที่ยั่งยืน (อ่าน 1 ซามูเอล 20:12-16)

การกระทำของดาวิดช่วยสร้างสันติในอาณาจักรที่พระองค์ทรงครอบครองด้วย สิ่งดีที่ทำต่อเมฟีโบเซทนั้น เท่ากับเป็นการดับความขมขื่นการโกรธแค้นที่อาจเกิดขึ้นได้ในครอบครัวของซาอูลกับดาวิด เห็นไหมว่าพรแห่งการเป็นเพื่อนนั้นสืบเนื่องมิได้หยุดที่ความตายของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

ดำเนินชีวิตในความจริง

สามีภรรยาคนหนึ่งได้ข่าวว่ามีชาวนาซาผู้หนึ่งถูกไล่ออกจากที่ดินของตน เพราะคิดหนีสินที่ค้างมานาน ทั้งสองได้เดินทางไปพบชาวนาซาผู้นั้น และช่วยให้หนีสินไถ่ที่ดินของเขาคืนมาและให้ชาวนาซาผู้นั้นอาศัยทำกินไปจนตลอดชีวิต เหตุใดเขาจึงทำเช่นนั้น? คนที่เป็นภรรยารู้จักชายชราผู้นั้นมาตั้งแต่ยังเด็ก เขาเคยทำดีกับครอบครัวของเธอมากแม้เวลาจะผ่านมานานเธอก็ยังไม่เคยลืมความดีที่เขาได้ กระทำ

เล่นคำ เขียนคำว่า “เพื่อนแท้” บนกระดานตามแนวตั้ง แล้วให้ผู้เรียนหาคำที่อธิบายเพื่อนแท้เขียนลงไปตามแนวนอน โดยให้มีอักษร ของคำเพื่อนแท้อยู่ด้วย ดังตัวอย่าง

ช่วย ขอมอดค ยกโทษเสม ไม่เม ตาย รักแ	เ	หลือในยามยาก อเพื่อนได้ หน้าหนี ทนได้
	ที่	
	อ	
	น	
	แ	
ที่		

ความวุ่นวายและความทุกข์ในโลกเกิดขึ้นจากการผิดสัญญาและความเห็นแก่ตัวหลายคน ได้ใช้เพื่อนเพื่อประโยชน์ของตนเอง เมื่อเขาไม่ต้องการคนนั้นต่อไป เขาก็หันหลังไปหาคนที่จะให้ประโยชน์ต่อไป อย่าลืมว่าเพื่อนแท้จะรับเราอย่างที่เราเป็นมิใช่เพราะประโยชน์ที่จะได้ตามมา

ในทางตรงกันข้าม หากเพื่อนทำให้เราเสียใจหรือเขาทรยศต่อเรา จงรีบยกโทษให้เขา อย่าให้สิ่งนั้นทำให้เราขาดการเป็นเพื่อน

จงจำไว้อย่างหนึ่งเมื่อเลือกเพื่อน นั่นคือเพื่อนที่ดีจะช่วยให้เราใกล้ชิดพระเจ้า มิใช่ออกห่างพระองค์ ความรักที่ดาวิดและโยนาธานมีต่อพระเจ้าทำให้มีมิตรภาพของเขายั่งยืน

กฎทองคำของการเป็นเพื่อนที่ดี คือปฏิบัติต่อเพื่อนอย่างที่เราปรารถนาให้เขาทำกับเรา จงมีน้ำใจ ให้การยอมรับและนับถือในตัวของเขา

เพื่อนที่ดีเป็นพระพรจากพระเจ้า คนที่จะอยู่กับเราในยามลำบากนั้นเป็นของประทานอันประเสริฐ พระเจ้าทรงส่งพระเยซูมาเป็นเพื่อนของเราตลอดเวลา พระองค์ทรงพร้อมที่จะให้ความรักนิรันดร์แก่คนที่รับพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงทำให้เราผิดหวัง พระองค์ทรงรักเราโดยไม่มีเงื่อนไข.. เราเป็นเพื่อนกับพระเยซูแล้วหรือยัง? หากยังจงรับพระองค์เสียในวันนี้...

นมัสการพระเจ้า

บทที่ 5

เป้าหมายของบทเรียน

เพื่อให้ผู้เรียนเห็นชีวิตแห่งการนมัสการพระเจ้าของดาวิดและให้เขาตั้งใจดำเนินชีวิตแห่งการนมัสการพระเจ้าเหมือนดาวิด

ข้อพระคัมภีร์

2 ซามูเอล 6:14-23, 2 พงสาวดาร 7:6, สดุดี 63:1-8

สดุดี 103:1-22, 108:1-3

อุปการการสอน กระดาษ, แบบฝึกหัดบทเรียน

พระคัมภีร์

ข้อควรจำ

“ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มั่นคง ข้าพระองค์จะร้องเพลง ข้าพระองค์จะร้องเพลงสดุดีด้วยจิตใจของข้าพระองค์” สดุดี 108:1

เริ่มต้นบทเรียน

ดนตรี เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งในชีวิตของดาวิด เพราะดนตรีเป็นทางที่จะช่วยให้เขาแสดงออกถึงความรักที่เขามีต่อพระเจ้า เมื่อดาวิดเฝ้าฝูงแกะอยู่คนเดียววันนั้น ดนตรีได้ช่วยให้เขาหายเหงา บทเพลงและการบรรเลงของเขาเป็นที่ชื่นชมของคนทั่วไป และด้วยความชำนาญในการเล่นพิณนี้เอง ทำให้เขามีโอกาสรับใช้ปรณนิมิตซาอูลในราชวังและได้ช่วยให้ซาอูลหายจากความป่วยทางจิตใจ ด้วยบทเพลงสรรเสริญพระเจ้า

แม้เมื่อดาวิดก้าวขึ้นมาเป็นกษัตริย์ เสียงดนตรีก็ตามติดมาด้วย บทเพลงของดาวิดเป็นมรดกตกทอดมายังเราในทุกวันนี้ ประวัติศาสตร์ของดนตรีชีวและการนมัสการพระเจ้าด้วยเสียงเพลงเริ่มมาจากสมัยของดาวิด ยิ่งกว่านั้น ดาวิดยังเป็นกษัตริย์ที่ประดิษฐ์เครื่องดนตรีเองด้วย

ดนตรีเป็นส่วนจำเป็นสำหรับชีวิตวัยรุ่นนอย่างเราเช่นกัน แต่เป็นที่น่าเสียดายว่ามีทุก

เพลงที่เราฟังอยู่เป็นเพลงที่ดี เพลงบางเพลงมีคำหยาบโหลน บางเพลงถูกแต่งขึ้นมาเพื่อชักนำให้คนคิดในทางผิด ดังนั้นเราต้องระมัดระวังในการฟังเพลงเพราะดนตรีเป็นพลังผลักดันอารมณ์ ให้เราทำดีหรือชั่วได้

เราไม่ทราบว่เพลงที่ดาวิดแต่งมีทำนองเป็นอย่างไร แต่เราก็มีเนื้อเพลงอยู่คือสดุดีบทเพลงเหล่านี้ ช่วยให้เราได้เห็นความรู้สึกที่ดาวิดมีต่อพระเจ้าอย่างชัดเจน หัวใจของเขาเต็มไปด้วยการสรรเสริญ เมื่อเราอ่านสดุดีก็ทำให้เรารู้สึกอยากสรรเสริญพระเจ้าเช่นกัน

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

1.กรหยาพระเจ้า (สดุดี 63:1-8)

อ่านพระคัมภีร์สลับกัน
แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ให้พระธรรมสดุดี 63:1-8 โดยอ่านสลับข้อกัน

ถาม เหตุใดการระวังความคิดจึงเป็นสิ่งสำคัญ? ไม่มีวันใดวันหนึ่ง ความคิดของเราที่ซ่อน

ไว้จะปรากฏให้เห็นชัด ความคิดที่ดีจะนำไปสู่คำพูดและการกระทำที่ดี ความคิดไม่ดีก็จะนำความลำบากมาให้

สิ่งแรกที่ดาวิดทำทุกเช้า คือการแสวงหาพระเจ้า “ข้าแต่พระเจ้า ในเวลาเช้าพระองค์ทรงสดับเสียงของข้าพระองค์...” (สดุดี 5:3) และในเวลากลางคืนขณะที่ผู้อื่นนอนหลับ ดาวิดก็คิดถึงพระเจ้า “ข้าพระองค์ก็คิดถึงพระองค์ขณะอยู่บนที่นอนและภาวนาถึงพระองค์ทุกๆ ยาม” (สดุดี 63:6)

ความปรารถนาสูงสุดของดาวิดคือการที่จะได้อยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า ดาวิดได้เปรียบเทียบกับความอยากอาหารและน้ำว่า “จิตวิญญาณของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์ เนื้อหนังของข้าพระองค์กระเสือกกระสนหาพระองค์ ในดินแดนที่แห้งและอ่อนโยน ที่ที่ไม่มีน้ำ” (สดุดี 63:1)

ในทะเลทรายที่แห้งผาก หรือฤดูที่แห้งแล้งเป็นอย่างไร? เราต่างก็รู้ว่าในยามที่ขาดน้ำนั้น น้ำมีความหมายถึงชีวิตทีเดียว!

ดาวิดเคยได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้า หลายต่อหลายครั้ง เขา รู้ชัดว่าพระเจ้าทรงเป็นต้นตอแห่งชัยชนะ และพระเจ้าทรงไว้ชีวิตเขาหลายครั้ง ดาวิดไม่เคยลืมความรักและพระกรุณาคุณของพระเจ้า เขาจะสรรเสริญพระเจ้าเสมอ

ถาม ในสดุดี 63 ดาวิดสัญญาไว้อย่างไร?

ดาวิดสัญญาว่าจะแสวงหาพระเจ้าสรรเสริญพระองค์ นมัสการพระองค์จะขมื่อขึ้นในพระนามพระเจ้า จะยินดีในพระพักตร์พระเจ้า ชีวิตของดาวิดพันพันอยู่กับพระองค์เสมอ

2.นมัสการอย่างกระตือรือร้น (2 ซามูเอล 6:12-23, 2 พงศาวดาร 7:6, สดุดี 108:1-3)

ท่าที่ที่ดาวิดมีต่อหีบพันธสัญญาของพระเจ้า ทำให้เราเห็นว่าดาวิดรักพระเจ้ามาก ดาวิดได้วาง

แผนในการเคลื่อนหีบจากบ้านของบาอาเลยูดาห์ ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (2 ซามูเอล 6:1-11) แต่การที่ดาวิดไม่ได้รับคำแนะนำถูกต้องทั้งหมด ทำการนี้ด้วยความรักและเป็นที่ยอมรับในสายตาประชาชนเท่านั้น จึงมีคนหนึ่งต้องตายไป

อีก 3 เดือนต่อมา ดาวิดพยายามอีกครั้ง คราวนี้ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี ดาวิดรู้สึกตื่นเต้นที่หีบของพระเจ้าได้มาอยู่ในเมืองหลวง วันนั้นมีการเฉลิมฉลองด้วยความยินดี ที่ได้หีบพันธสัญญากลับคืนมา

อภิปราย

“ดาวิดทำทุกอย่างด้วยสุดกำลัง...” นี่เป็นข้อความที่มีความหมายมาก

ถาม เหตุใดการทำเช่นนี้จึงสำคัญมาก และทำไมเราจึงควรเลียนแบบท่าทีของดาวิดเช่นนี้

ให้ผู้เรียนอภิปรายออกความเห็น ซึ่งให้เขาเห็นว่า การที่เราจะทำดีที่สุดและซื่อสัตย์เพื่อพระเจ้า ในโรงเรียน, คริสตจักร, อ่านพระคำ, อธิษฐานเสมอเป็นสิ่งจำเป็น ไม่ว่าเราจะทำอะไรควรทำดีที่สุด เพราะสิ่งนี้เป็นที่พ่อน้ำพระทัยของพระเจ้า

ดาวิดทำได้ทุกอย่างด้วยสุดกำลัง ไม่ว่าจะเป็นการรำ การเต้น การกระโดด ดาวิดลิ้มว่าพระองค์เป็นกษัตริย์ ดาวิดคงถอดฉลองพระองค์ออกใส่แต่เฉพาะเอโฟดผ้าป่านสั้น ๆ (เป็นเสื้อของพวกปุโรหิต) ซึ่งช่วยให้ดาวิดเดินรำได้คล่องตัวสะดวกยิ่งขึ้น

ถาม ประชาชนรู้สึกอย่างไร? (2 ซามูเอล 6:15)

ขณะที่ดาวิดนำขบวนแห่กันนั้น ประชาชนได้ตามพระองค์ไปด้วยเสียงโห่ร้อง แสดงความยินดีและเสียงดนตรี ดาวิดนำหีบพันธสัญญาไปไว้ใน

พลับพลาซึ่งพระองค์ได้เตรียมไว้ล่วงหน้า จากนั้นก็มีการถวายเครื่องบูชาและดาวิดได้อวยพรประชาชน แม้ว่ามีกาลมเหสีของพระองค์จะไม่พอใจเห็นว่าพระองค์ทำในสิ่งที่ไม่สมควร แต่ก็ไม่ได้ทำให้ดาวิดหยุดสรรเสริญพระเจ้า พระองค์ไม่หวั่นต่อความเห็นหรือความคิดของใครๆ ดาวิดถือว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้เจิมให้ท่านเป็นกษัตริย์มิใช่มนุษย์

การที่ดาวิดมีความตั้งใจแน่วแน่ในการสรรเสริญพระเจ้านั้น มีผลสืบเนื่องต่อมายาวนาน พระองค์ได้ทรงสร้างเครื่องดนตรีซึ่งต่อมา ได้ใช้ในการนมัสการสมัยซาโลมอน (2พงศาวดาร 7:6) เมื่อพวกเขาขึ้นไปอยู่ในพระวิหารและเล่นดนตรีที่ดาวิดทรงจัดหามาขึ้น ซึ่งให้เห็นชัดว่าหัวใจแห่งการนมัสการของดาวิดยังคงอยู่แม้พระองค์จะสิ้นพระชนม์ไปนานแล้ว

3.บทเพลงแห่งการสรรเสริญ (สดุดี 103:1-22)

ในสดุดีบทที่ 103 ดาวิดได้ให้ถวายแก่แห่งการนมัสการที่แท้ไว้ว่า “จิตใจของข้าอ้อย จงถวายสาธุการแด่พระเจ้า และทั้งสิ้นที่อยู่ภายในข้าจงถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์” (สดุดี 103:1-2)

1.พระเจ้าผู้ทรงสร้างสมควรได้รับการสรรเสริญ เราควรสรรเสริญพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของเรา พระองค์ควรเป็นศูนย์กลางความคิด ความปรารถนาและความรักของเรา ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเป็นสิ่งเตือนเราว่า เราต้องมีพระองค์ ถ้าปราศจากพระองค์แล้วชีวิตเราเหมือนกับเลขศูนย์!
ถาม เหตุใดการสรรเสริญพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจจึงเป็นสิ่งสำคัญ?

การนมัสการแท้ไม่ได้อยู่ที่ว่าเราไปคริสตจักรทุกอาทิตย์ ร้องเพลง ถวายทรัพย์ เป็นพยานหรือฟังคำเทศนาเท่านั้น การนมัสการที่แท้จริงนั้น

คือทำที่ที่เราเริ่มต่อพระเจ้าทุกวัน หากชีวิตประจำวันของเราไม่เป็นที่ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า การนมัสการของเราก็ไร้ประโยชน์ พระเจ้าปรารถนาจิตใจและชีวิตทั้งสิ้น มิใช่การนมัสการเฉพาะเข้าวันอาทิตย์

2.ความดีของพระเจ้าต่อเรานั้นควรนำให้เราสรรเสริญพระองค์ เราต้องไม่ลืมพระคุณและพระพรของพระเจ้า

ถาม เราสรรเสริญพระเจ้าเนื่องจากพระคุณของพระองค์อย่างไรบ้าง?

- 1) พระเจ้าทรงยกยอบทั้งสิ้น
- 2) พระเจ้าทรงรักษาโรค
- 3) พระเจ้าทรงปกป้องจากสถานการณ์ร้าย
- 4) พระเจ้าทรงรักและทรงกรุณา
- 5) พระเจ้าประทานสิ่งดีมากมาย
- 6) พระเจ้าประทานชีวิตและกำลัง

ยิ่งกว่านั้นดาวิดกล่าวถึงพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ความยุติธรรมและความชอบธรรม พระเจ้าทรงช่วยผู้ที่ถูกกดขี่ พระองค์ทรงกรุณาต่อเราและมีได้ทรงลงโทษเรา ตามความผิดของเรา พระกรุณาของพระเจ้าไม่เคยหยุดยั้ง

และดาวิดได้บอกว่า ผู้ที่ถวายพระเกียรติพระเจ้า จะรับพระพรไปถึงลูกหลานของเขา พระเจ้าทรงกรุณาต่อเราดังพ่อที่ดีต่อลูก

ค้นพระคัมภีร์

ให้ผู้เรียน ได้ค้นพระคำที่เกี่ยวข้องกับการสรรเสริญ

เฉลยธรรมบัญญัติ 10:21	สดุดี 34:1
สดุดี 65:1	สดุดี 67:3
สดุดี 107:1	สดุดี 106:1
สดุดี 145:2,3	สดุดี 146:1,2
สดุดี 147:1	สดุดี 148:1-4
สดุดี 149:1-3	สดุดี 149:1-3
สดุดี 150:1-6	

ดาวิดรู้ว่าพระเจ้าประทับในสวรรค์และพระองค์มีสิทธิอำนาจครอบครองทั่วโลก ไม่ว่ามนุษย์จะยอมหรือไม่ เขาต้องก้มกราบที่พระบาทของพระองค์ แต่ถ้าเราจะกราบนมัสการพระองค์ด้วยความรักแท้จะดีกว่านั้นสักเพียงไร

ดาวิดเพลิดเพลินกับการสรรเสริญพระเจ้าจนถึงกับชวนทูตสวรรค์มาสรรเสริญพระองค์ด้วยกัน... “ข้าแต่ท่านทั้งหลายผู้เป็นทูตสวรรค์ของพระองค์จงถวายสาธุการแด่พระเจ้า...” (สดุดี 103:20)

ดำเนินชีวิตในความจริง

ถาม เราจะใช้ชีวิตที่เต็มไปด้วยการสรรเสริญพระเจ้าอย่างดาวิดได้อย่างไร?

1) **ทูลขอพระวิญญูณาจากพระเจ้า**
พระวิญญูณาทรงสอนให้ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าแน่นอน ที่พระองค์จะทรงสอนเราเช่นกัน พระวิญญูณาจะทรงใส่ความชื่นชมยินดีในพระเจ้าให้เราและให้การสรรเสริญท่วมทับในชีวิตของเรา

2) **ขอบพระคุณพระเจ้าเสมอ ให้เป็นนิสัยติดตัว** จงขอบพระคุณในทุกกรณี แล้วนิสัยแห่งการสรรเสริญพระเจ้าจะเป็นของเรา (1 เธสะโลนิกา 5:18)

3) **จงเชื่อฟังพระคำของพระเจ้า**
การเชื่อฟังเป็นการสรรเสริญในทางปฏิบัติอย่างหนึ่ง เราถวายเกียรติแด่พระเจ้าจริงๆ เมื่อเราเชื่อฟังพระองค์

4) **จงถ่อมใจลงเฉพาะพระเจ้า**
จงยกให้พระเจ้าเป็นที่หนึ่ง และสรรเสริญพระองค์ ไม่ว่าคนอื่นจะคิดเห็นอย่างไรก็ตาม

ดาวิดได้นมัสการพระเจ้าด้วยของประทานด้านดนตรี เรามีอะไรที่ถวายพระเจ้าได้บ้าง? (ด้วย 4 ข้อข้างบนและด้วยการร้องเพลง ฯลฯ) เรานมัสการพระองค์ด้วยชีวิตทั้งสิ้นของเราหรือไม่?

ระดมความคิด
เราจะสรรเสริญนมัสการพระเจ้าในชีวิตประจำวันได้อย่างไรบ้าง? เขียนคำตอบของผู้เรียนลงบนกระดาน

การนมัสการมิใช่การแสดงออกเป็นพิธี พวกเขายกเว้นการถวายเครื่องบูชา และสร้างทำเป็นรับใช้พระเจ้าแต่เราจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ จงจำไว้ว่าพระเจ้าทรงมองที่จิตใจ ทรงรู้ว่าสิ่งที่เราแสดงออกตรงกับใจหรือไม่ เมื่อเราเปิดใจออกและสัตย์ซื่อต่อพระองค์ จะทรงอวยพระพรเราด้วยการประทับอยู่ด้วยเสมอ

การสรรเสริญของดาวิดหลังจากหัวใจที่รักพระเจ้าที่สุด เขารู้จักพระเจ้าจริงๆ

เราล่ะ เราเปิดใจให้พระเจ้าหรือยัง? พร้อมที่จะให้พระองค์เป็นศูนย์กลางของชีวิตใหม่? เมื่อเรารับพระเจ้า จิตใจของเราที่จะปรารถนาที่จะสรรเสริญพระองค์และปรารถนาที่จะบอกให้ใคร ๆ รู้ว่าพระเจ้ายิ่งใหญ่เพียงไร

บทที่ 6

ความยินดีเมื่อกลับใจ

อุปกรณ์การสอน กระดาษ, ดินสอ, กระดาษแบบฝึกหัดบทที่ 6, พระคัมภีร์

เป้าหมายของบทเรียน
 เพื่อจะได้เรียนรู้ว่า พระเจ้าทรงพระกรุณาต่อเรา หากเรากลับใจจริงๆ โดยเรียนตัวอย่างจากความพลาดพลั้ง และการกลับใจใหม่ของกษัตริย์ดาวิด

ข้อพระคัมภีร์
 2 ซามูเอล 11:1-27, 12:1-25, สดุดี 32:1-7 51:1-19

ข้อควรจำ
 บุคคลซึ่งพระเจ้ามิได้ทรงถือโทษก็เป็นสุข คือผู้ที่ไม่มีการหลอกลวงในใจของเขา สดุดี 32:2

เริ่มต้นบทเรียน

ให้ความหมาย
 เขียนบนกระดานว่า “การทดลองคือ...?”
 เมื่อผู้เรียนเข้ามาในชั้นเรียนก็แจกกระดาษให้เขาตอบตามความคิดของเขา จากนั้นจึงรวบรวมมาอ่านหน้าชั้น

กษัตริย์ดาวิด ได้รับชัยชนะในสงครามหลายครั้ง ทั้งยังได้ปราบศัตรูให้ราบไป พระองค์ทำให้เจ้าอัคนีใหญ่โกลีอัทลงไปกองกับพื้นด้วยสลึงกับก้อนดินเพียงก้อนเดียว แต่พระองค์กลับพ่ายแพ้สงครามที่สำคัญที่สุดคือ การทดลองทางเพศ บุรุษผู้ซึ่งมีอำนาจครอบครองชาติยิวไม่สามารถควบคุมความปรารถนาของตนเองได้...

หากดาวิดอยู่ในยุคนี้คงต้องพบการทดลองที่หนักกว่าที่พระองค์พบเสียอีก ไม่ว่าจะเป็นการโฆษณา วารสาร เพลง หนังสือต่าง ๆ ล้วนเน้นหนักในเรื่องเพศ! ความคิดต่างๆ ดูเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาในสมัยปัจจุบัน แต่...เมื่อเรากล่าวถึงไปในโอกาสที่เราจะมีความรักแท้ในชีวิตคู่ก็ยากขึ้น

ยิ่งกว่านั้น ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้าก็ยังคงกระทบกระเทือนไปด้วย

การควบคุมร่างกายและอารมณ์ของเราเมื่อมีการทดลองเกิดขึ้น นับได้ว่าเป็นการต่อสู้ที่หนักเอาการ กฎสำคัญคือเราอย่าไปเล่นกับไฟ... อย่าคิดว่าเราคุมตัวเองได้เราจะไม่พลาด ซาดานอยู่ในธุรกิจการทดลองมาตั้งแต่เด็กคำบรรพ์แล้ว มันรู้ว่าจุดอ่อนของมนุษย์อยู่ที่ไหน... พระคัมภีร์เล่าถึงโยเซฟว่าเขาหนีการทดลองอย่างไร... แต่เป็นที่น่าเสียดายว่าดาวิดไม่ได้ ทำเช่นนั้น

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

1. **บาป** (2 ซามูเอล 11:1-27)

ปัญหาของกษัตริย์ดาวิด เริ่มขึ้นในเย็นวันหนึ่งพระองค์ทรงเดินเล่นบนคาคีฬาพระราชวังและเกิดเหลือบไปเห็นหญิงสาวผู้หนึ่ง กำลังอาบน้ำอยู่ แทนที่พระองค์จะรีบออกไปจากที่นั่นกลับทรงจ้องมองนางไม่วางตา!

ต่อมาภายหลังจากที่ถามไถ่เรื่องของนางก็ได้ความว่า นางชื่อบัทเชบา เป็นภรรยาของอุรีอาห์

นายทหารของดาวิด ซึ่งเวลานั้นออกรบ

ดาวิดมิได้เพียงถามให้รู้เรื่องของนางแต่อย่างเดียว พระองค์กลับส่งคนไปรับนางมาหาพระองค์ ดาวิดเป็นชู้กับภรรยาของผู้อื่นซึ่งเป็นการทำผิดต่อพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างร้ายแรง หลังจากนั้นบัทเชบาก็กลับไปยังบ้านของนาง ไม่นานนางก็ส่งข่าวมาให้ดาวิดทราบว่านางตั้งครรภ์

ถาม ดาวิดทำอะไรต่อไปอีก?

ดาวิดส่งข่าวไปหาอุรีอาห์กลับมาเพื่อมาพบกับภรรยา ทั้งนี้ก็เพื่อปกปิดความบาปที่พระองค์ได้ทำลงไป แต่อุรีอาห์ไม่ได้ช่วยให้ดาวิดปิดบาปนั้น ดังนั้นดาวิดจึงส่งสารไปให้โยอาบแม่ทัพให้ส่งอุรีอาห์เป็นกองหน้าเข้าสู่รบตรงที่คูเค็ดที่สุด และอุรีอาห์ก็ตายพร้อมกับแผนของดาวิด ไม่มีโอกาสกลับมาหาครอบครัวอีก

หลังจากที่นางบัทเชบาเลิกไว้ทุกข์ ดาวิดก็รับนางบัทเชบามาอยู่ด้วย นางได้เป็นมเหสีโดยเปิดเผยและคลอดบุตรชายให้พระองค์ ดาวิดคงคิดว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย ไม่มีใครล่วงรู้บาปของพระองค์แต่...ดาวิดลืมไปว่ามีผู้หนึ่งเห็นการกระทำของพระองค์ทุกขั้นตอน “แต่สิ่งซึ่งดาวิดทำนั้น ไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า” (2 ซามูเอล 11:27)

เปรียบเทียบบุคคลิก

เปิดปฐมกาล 39:7-21 (อาจจะอ่านออกเสียงพร้อมกันทั้งชั้น) ให้ผู้เรียนสนทนาถึงความแตกต่างระหว่างดาวิดกับโยเซฟ แล้วถามว่า “เหตุใดพระเจ้าจึงทรงยอมให้ทั้งสองผ่านการทดลอง?” ให้ออกความคิดเห็น

2. การเผชิญหน้า (2 ซามูเอล 12:1-9)

การมองในสิ่งที่ไม่ควรมองเป็นจุดเริ่มต้นแห่งบาปของดาวิด บัดนี้ความคิดได้ขยายตัวเป็นการล่วงประเวณี การคิด โกงและฆาตกรรม ดาวิด

ได้สนองความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังของตนเอง แต่เรื่องยังไม่จบเพียงแค่นั้น

“พระเจ้าทรงใช้ให้นาธานไปหาดาวิด” (2 ซามูเอล 12:1) นาธานเป็นผู้เผยพระวจนะที่พยากรณ์ว่า พระเจ้าจะให้พงศ์พันธุ์ของดาวิดครองเป็นนิตย์ เวลานั้นดาวิดรับคำพยากรณ์ของนาธาน แต่บัดนี้พระองค์จะรับหรือไม่...?

พระเจ้าประทานสติปัญญาพิเศษแก่นาธานคือนาธานได้ใช้คำอุปมาเพื่อบอกให้ดาวิดรู้ถึงความบาปของพระองค์เอง นาธานได้เล่าเรื่องของแกะ ซึ่งเป็นสิ่งที่ดาวิดก็สนใจอยู่แล้ว นาธานเล่าว่า มีชายมั่งคั่งผู้หนึ่งไม่ยอมเสียแกะของตนเอง จึงไปเอาแกะของคนจนซึ่งมีอยู่ตัวเดียว มาฆ่าเลี้ยงเพื่อน ๆ ดาวิดได้ฟังเรื่องนั้นก็โกรธมาก ทรงบอกว่าคนที่ฆ่าแกะของคนจนสมควรตายและต้องคืนแกะให้ 4 เท่าด้วย

ขณะที่ดาวิดกำลังโกรธจัดนั่นเอง นาธานก็เสริมขึ้นมาว่า “ฝ่าพระบาทนั้นแหละคือชายคนนั้น!” (2 ซามูเอล 12:7)

ถาม ดาวิดเหมือนชายมั่งคั่งอย่างไร?

พระเจ้าประทานทุกอย่างให้ดาวิด พระองค์มีมเหสีมากมาย อุรีอาห์มีภรรยาเพียงคนเดียวเป็นหญิงที่เขารักมากที่สุด ดาวิดกลับไปแย่งสมบัติชิ้นเดียวของอุรีอาห์และถือเอานางบัทเชบาเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์เอง ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้า นาธานได้เผยพระวจนะต่อไปว่า “ทำไมเจ้าคูหมิ่นพระวณะของพระเจ้า กระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรของพระองค์?” พูดย้าย ๆ คือ “ดาวิด... เจ้าทำสิ่งที่ชั่วเช่นนี้ได้อย่างไร?”

ปฏิกริยาของดาวิดนี้ทำให้เราเห็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์ นั่นคือ เราเห็นความคิดของคนอื่นง่ายกว่าความคิดของตนเอง ดาวิดได้

เรียกร้องความยุติธรรมให้ชายยากจน แต่พระเจ้ากำลังทรงเรียกร้องความยุติธรรมให้อูรีอาห์

3.การกลับใจ (2 ซามูเอล 12:13, สดุดี 51:1-12)

ดาวิดได้ทำสิ่งที่ควรทำประการหนึ่งคือเมื่อพระองค์ทราบว่าทำผิดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า ทรงสารภาพบาปทันที (ข้อ13) พระองค์ทรงทราบว่าบาปนั้นเป็นผู้เผยพระวจนะจากพระเจ้า การสารภาพนั้นคือการปกปิด พระองค์ทรงรู้ว่าทรงทำผิดจริง ไม่ทรงแก้ตัวแต่รับสารภาพและกลับใจ!

ถาม การสารภาพกับการกลับใจต่างกันอย่างไร?

การสารภาพ คือการยอมรับว่าคนได้ทำบาปยอมรับผลแห่งการกระทำของตนไม่โยนความผิดไปให้ผู้อื่น **การกลับใจ** คือการหันหลังให้บาปนั้นขอภัยจากพระเจ้าและเปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตที่ผิดเป็นการแสดงความเสียใจต่อบาปนั้นอย่างจริงใจ

สดุดี 51 ได้ทำให้เรารู้สึกถึงหัวใจของดาวิดหลังจากสนทนากับบาปแล้ว ซึ่งเป็นแบบอย่างที่ดีในการอธิษฐานขอการอภัย จากพระเจ้า...

แบ่งผู้เรียนเป็น 2 กลุ่ม อ่านสดุดี 51:1-12
ให้อ่านสลับกันด้วยใจอธิษฐานให้เขาพยายามนึกถึงความรู้สึกของดาวิดที่มีต่อพระเจ้าจากพระคำตอนนี้

1) **ขอทรงแสดงพระกรุณาต่อข้าพระองค์** (ข้อ1) ความบาปของดาวิด(และของเรา) จะถูกลบล้างไปก็ด้วยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น

2) **ขอทรงล้างข้าพระองค์** ความบาปที่รอมลทินไว้ในชีวิต ในความคิด (โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเพศ) พระเจ้าเท่านั้นที่ช่วยให้เราสะอาดได้

3) **ขอพระองค์ทราบถึงการละเมิดของข้าพระองค์แล้ว** (ข้อ3,4) เมื่อดาวิดสารภาพบาปพระองค์ก็ทราบว่าพระเจ้าเสียพระทัยเพียงไร บาปทำ

ให้เราและผู้อื่นเจ็บปวด ที่สำคัญคือพระเจ้าทรงเสียพระทัย

4) **พระสงฆ์มีพระประสงค์ความจริงภายใน** (ข้อ 6) การกลับใจเป็นการเปลี่ยนแปลงในส่วนลึกของจิตใจ มีการรื้อฟื้นความรักต่อพระเจ้าใหม่ รื้อฟื้นความเคารพนับถือและมีความปรารถนาที่จะรู้จักและทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริง

5) **ขอทรงชำระข้า** (ข้อ7-9) ดาวิดปรารถนาให้ชีวิตของพระองค์บริสุทธิ์จำเพาะพระพักตร์ของพระเจ้า “**ขอทรงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์ และพินน้ำใจที่หนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์**” (สดุดี 51:10)

6) **พินน้ำใจ** ดาวิดทรงทราบว่า พระองค์ไม่สามารถเปลี่ยนพระองค์เองได้ พระเจ้าจะทรงเป็นผู้กระทำกิจภายใน เพื่อจะเปลี่ยนแปลงดาวิดให้ เป็นไปตามน้ำพระทัย

7) **ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ไปเสียจากเมืองพระพักตร์** ดาวิดทรงทราบว่าบาปจะอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าไม่ได้ และทรงเห็นว่าพระองค์ไม่กล้าที่จะให้การนั้นเกิดขึ้น (ข้อ11) เช่นกันเราจะต้องไม่ให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นในชีวิตของเรา

8) **ขอทรงคืนความชื่นบานในความรอด** (ข้อ 12) บาปแยกเราออกจากพระเจ้า เมื่อเราได้รับการอภัย เราจึงจะกลับมาหาพระเจ้าได้อีกเป็นการรื้อฟื้นความสัมพันธ์ใหม่

4.ผล (2ซามูเอล 12:10-12,14)

สนทนา บวมเมอแรงเป็นอาวุธที่ชาวพื้นเมืองออสเตรเลีย เมื่อผู้ใช้เหวี่ยงมันออกไปเพื่อล่าสัตว์ บวมเมอแรงจะมีแรงเหวี่ยงกลับมาหาเขาบาปเป็นเหมือนบวมเมอแรงเพราะเมื่อเราทำลงไป ผลของมันจะย้อนกลับมาหาเรา

ให้อ่าน กันดารวิถี 32:33 จงรู้แม่เถิด
 ว่าบาปของท่านก็ตามทัน
 แล้วเสนอความคิดเห็น

ดาวิดไม่สามารถเรียกสิ่งที่ทำลงไปแล้ว คืนมาอีก อูรีอาห์ตายไปแล้ว บัทเชบาที่ตั้งครรภ์ บัดนี้ นางคือมเหสีของพระองค์ พระเจ้ายังทรงพระกรุณาต่อดาวิด เพราะโทษแห่งการล่วงประเวณีนั้นคือตาย แต่อย่างไรก็ดีดาวิดจะต้องรับผลกระทบแห่งบาปที่พระองค์ได้ทำ...

ผลแห่งบาปของดาวิดมี 3 ประการ

- 1) ดาวิดวางแผนให้อูรีอาห์ตายในการสงคราม ดังนั้นครอบครัวของดาวิดจึงมีแต่การนองเลือด พี่น้องฆ่ากันเอง ลูกพยายามฆ่าพ่อ.. สมดังที่นาธานได้กล่าวไว้ว่า “ดาบจะไม่คลาดไปจากราชวงศ์ของเจ้า” (2 ซามูเอล 12:10)
 - 2) ดาวิดทำผิดศีลธรรม ทำให้มีผลสืบต่อไปยังบุตรชายของดาวิด ความชั่วร้ายผุดขึ้นมาในครอบครัวของพระองค์ ภรรยาบางคนของดาวิดถูกอับซาโลมนำไปทำให้อับอาย (2 ซามูเอล 16:21,22) สมดังที่นาธานกล่าวไว้ว่า “เราจะเอาภรรยาของเจ้า ไปต่อหน้าต่อตาเจ้า” (2 ซามูเอล 12:11) และยังมีบุตรชายไปข่มขืนบุตรสาวอีก (ดู 2 ซามูเอล 13)
 - *ถาม* โทษประการสุดท้ายที่ดาวิดได้รับคืออะไร?
 - 3) โทษของพระองค์หนัก นั่นคือเด็กที่เกิดมาในความบาปต้องตายไป แม้ว่าดาวิดจะอดอาหารอธิษฐานเพียงไรก็ไม่ช่วย (2 ซามูเอล 12:15-23) อย่างไรก็ตาม ไรก็ดี ดาวิดไม่ได้ข่มขืนกับการตายของเด็กนั้น เพราะพระองค์ทรงทราบว่าเป็นการของพระเจ้า พระองค์กลับใกล้ชิดพระเจ้ามากขึ้น
- เราเห็นได้ว่า แมื่อดาวิดจะกลับใจจากความ

บาป และพระเจ้าอภัยโทษให้พระองค์แล้ว บาปแผดและผลแห่งบาปจะต้องเกิดขึ้นและจะมีหลายคนต้องเจ็บปวดเพราะบาปนั้น

5. การรื้อฟื้น

(2 ซามูเอล 12:24, 25, สดุดี 32:1-7, 51:13-19)
 เมื่อพระเจ้าทรงอภัย พระองค์จะไม่ถือโทษต่อไป พระเจ้าได้ประทานบุตรชายอีกคนแก่ดาวิด และบัทเชบานั่นคือซาโลมอน พระคัมภีร์บันทึกไว้ว่า พระเจ้าทรงรักษาโลมอน และทรงส่งนาธานมา ให้ชื่อเด็กน้อยว่า **เยดีดียาห์ แปลว่า ผู้เป็นที่รักของพระเจ้า** เราจะเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงมีแผนการพิเศษสำหรับชีวิตของซาโลมอน

จากสดุดี 32 ดาวิดได้มองย้อนกลับมาในอดีต พระองค์ทรงคิดถึงสิ่งที่พระองค์ต้องเรียนรู้ผ่านความทุกข์โศกเนื่องจากบุตรคนแรกที่เกิดจากนางบัทเชบา ทรงพบกับการลงโทษของพระเจ้า และดาวิดได้กลับใจจริง ๆ เราารู้ได้ พระเจ้าได้รื้อฟื้นความสัมพันธ์กับดาวิดอีกและทรงให้ดาวิดได้มั่นใจว่าพระเจ้าทรงอภัยบาปให้แล้วแน่นอน “บุคคลซึ่งพระเจ้ามิได้ทรงถือโทษ ก็เป็นสุข คือผู้ไม่มีการหลอกลวงในใจของเขา” (สดุดี 32:2)

เขียนบนกระดาน
การปิดบังบาป นำความทุกข์ใจ
การสารภาพบาป นำการอภัยและสันติ
 จากนั้น ก็ให้สนทนากับผู้เรียนถึงความรู้สึกผิดและความไม่สบายใจของการปกปิดบาป และความรู้สึกสันติและอิสระเมื่อสารภาพบาป

ถาม พระเจ้าปรารถนาเครื่องบูชาใดบ้างแบบใด? (อ่าน สดุดี 51:17)

ถ่มเนิ่นชีวิตในความจริง

ถาม เราได้เรียนรู้อะไรจากประสบการณ์ของ

ดาวิด?

สนทนากลุ่ม

เขียน “บทเรียนที่ได้รับจากชีวิตของดาวิด” บนกระดาน ให้ผู้เรียนเสนอความคิดเห็น โดยมีคนหนึ่งบันทึกการสนทนา

- 1) ไม่ว่าบุคคลหนึ่งจะใกล้ชิดรับใช้พระเจ้ามานานเพียงไร เขามีโอกาสล้มได้
- 2) การทดลองมักเริ่มจาก “คำหาของดา” ฉะนั้นเมื่อดาเราเห็นสิ่งล่อลวงเราต้องรีบหนีจากมันทันที
- 3) เราไม่สามารถปกป้องบาปจากพระเจ้าได้
- 4) เราจงรับสารภาพและกลับใจ ดาวิดไม่แก้ตัวดังเช่นซาอูล ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงกรูณาต่อดาวิด
- 5) จำไว้ว่า บาปมักเป็นผลร้ายต่อผู้อื่น แม้ไม่มีใครเกี่ยวข้อง บาปก็ยังทำร้ายตัวเราเองและทำให้พระเจ้าเสียพระทัย

6) การอภัยบาป ไม่ทำให้ผลของบาปถูกลบไป เราต้องเผชิญกับผลของความบาป

7) พระเจ้าจะอภัยบาปให้กับผู้ที่กลับใจมาหาพระองค์ด้วยใจฟกช้ำและถ่อมลง ไม่ว่าบาปนั้นจะเป็นอย่างไร

เมื่อเรากลับใจเราก็ไม่ควรหันกลับไปหาบาปนั้นอีก แต่ควรกระหายหาพระเจ้าและตั้งใจแน่วแน่ว่าจะมีทำผิดต่อพระองค์อีก

เราทุกคนเหมือนดาวิด เราต้องตาย เพราะบาปของเรา แต่พระเจ้าทรงส่งพระบุตรมาตายแทนเราแล้ว เมื่อเรารับพระเยซูและหนีจากบาป พระเจ้าก็จะทรงรับเรา เราได้รับการชำระ และการอภัยบาป และการเปลี่ยนแปลงใหม่ พระเจ้าให้เรามีส่วนในครอบครัวของพระองค์ และทรงให้เรา มีอำนาจที่จะต่อต้านการทดลองได้

แบบทดสอบ (หลังจากเรียนจบบทที่ 7) เขียนบนกระดานแล้วแจกกระดาษให้ผู้เรียนตอบ

1. เมื่อพระเจ้าทรงเรียกดาวิดนั้น ดาวิดมีอาชีพอะไร?
2. ซาอูลทำผิดอะไรที่เมืองกิธกาล?
3. อาวุธที่ดาวิดนำออกไปในการสู้กับ โกลิอัท 3 อย่าง คือ?...
4. ดาวิดปรารถนาที่จะสร้างอะไรเพื่อพระเจ้า?..
5. บอกวิธีที่ดาวิดใช้น้มน้สการพระเจ้า?..
6. บอกวิธีที่เราจะน้มน้สการพระเจ้าได้?...
7. เขียนถึงพระคุณที่ดาวิด ได้สรรเสริญ?...
8. เขียนถึงพระคุณของพระเจ้าที่เราควรสรรเสริญ?..
9. เพื่อนสนิทที่สุดของดาวิดคือ?...
10. สิ่งสำคัญที่สุดที่เราเรียนรู้จากชีวิตของดาวิดคือ?...
11. ผู้เผยพระวจนะที่คอยเตือนสติดาวิดคือ?..
12. ก้าวแรกที่ดาวิดทำในการเชื่อฟังพระวจนะคือ?..
13. เมื่อดาวิดได้ฟังคำอุปมาเรื่องชายมั่งคั่งไปแย่งแกะของชายยากจน ดาวิดก็...?
14. เขียนความสำเร็จของดาวิดมาสัก 2 ประการ?...

ข้อใดถูก ข้อใดผิด

- ซามูเอลเป็นผู้เจิมดาวิด
- พ่อของดาวิดคือเจสซี
- ซาอูลต้องการให้ดาวิดเป็นกษัตริย์
- โยนาธานเป็นบิดาของซาอูล
- โกลิอัททำหายกองทัพอิสราเอล 40 วัน
- โกลิอัทสูงกว่า 11 ฟุต
- โซโลมอนเป็นกษัตริย์ต่อจากดาวิด

บทที่ 7

ดาวิดกับความสำเร็จ

หมายเหตุถึงครู บทเรียนนี้ต่างจากบทอื่น ๆ โดยจะเป็น บททบทวนชีวิตของดาวิดที่ผู้เรียนได้เรียนผ่านมาแล้ว จะมีบท ทดสอบซึ่งครูสามารถพิมพ์หรือถ่ายเอกสารแจกผู้เรียนได้ ก่อนที่จะถึงบทนี้ ควรบอกผู้เรียนล่วงหน้าให้อ่านชีวิตของ ดาวิดในพระคัมภีร์มาด้วย

กิจกรรมทบทวน ที่สำคัญของบทนี้ คือ ภาพบรรยาย ชีวิตของดาวิดอย่างต่อเนื่อง

เริ่มต้นบทเรียน

ถาม เราอยากประสบความสำเร็จในชีวิต หรือไม่ เราคิดว่าจะประสบความสำเร็จในชีวิตได้ อย่างไร เราคิดว่าดาวิดประสบความสำเร็จในชีวิต หรือไม่? อย่างไร?... (ให้ทุกคนออกความคิดเห็น)

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

จากบทเรียนที่ผ่านมาเราได้รู้ว่าดาวิดทำบาป เขาพลาดพลั้งไป แต่หลังจากนั้นล่ะ? มีอะไรเกิดขึ้นบ้างเราพอจะพูดได้ว่าดาวิดประสบความสำเร็จ หรือไม่? ให้เรามาดูว่าเขาประสบความสำเร็จ หรือไม่ (เขียนลงบนกระดาน)

- **จากคนเลี้ยงแกะมาเป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด แห่งอิสราเอล
- **ได้เขียนบทเพลงสรรเสริญมากมาย และบท เพลงเหล่านั้นยังเป็นหูคนใจผู้เชื่อทุกคนในปัจจุบัน
- **ได้นำชัยชนะอันยิ่งใหญ่มาให้อิสราเอล ในการ สงครามและชีวิตของพระองค์ เป็นตัวอย่าง สำหรับเราในการสู้กับมาร
- **พระเจ้าตรัสว่าดาวิดเป็นบุรุษ “ตามชอบพระทัย

ของพระเจ้า” (1ซามูเอล 13:14)

** (ให้ผู้เรียนเสนอความคิดเห็นด้วย)

เคล็ดลับแห่งความสำเร็จของดาวิดคือ ยอมให้ พระคำของพระเจ้านำชีวิต

หากว่าพระคัมภีร์ของเรามีเพียงห้าเล่ม คือ ปฐมกาลถึงเฉลยธรรมบัญญัติ คงไม่เพียงพอที่จะ ทำให้เราสนุกในการอ่าน แต่สำหรับดาวิดแล้วไม่ เป็นเช่นนั้น ดาวิดรักพระธรรมของพระเจ้ายิ่งกว่า สิ่งใดเมื่อใดที่ดาวิดอ้างถึงพระธรรมหรือ พระบัญญัติของพระเจ้าก็มีความหมายถึง 5 เล่มดังกล่าว

ในขณะที่ซาอูลขอมฟังและทำตามพระคำ ของพระเจ้าเมื่อถูกใจ ดาวิดกลับให้พระคำของ พระเจ้ามาเป็นหนึ่งในชีวิตเราจะเห็นได้ว่า ดาวิด รักพระคำเพียงไรก็ดูจากหนังสือ สดุดี 19:7-14

ต่อไปนี้เป็นคำที่ดาวิดกล่าวถึงพระคำ

1. **พระคำรอบคอบ** คำนี้หมายถึงความสมบูรณ์ เทียบพร้อม ไม่มีข้อตำหนิ พระคำของพระเจ้าก็เป็น เหมือนกับผีพระหัตถ์ของพระเจ้าอื่น ๆ นั่นคือ ไร้ ข้อบกพร่อง พระคำนั้นสามารถฟื้นฟูชีวิตจิตวิญญาณ

ญาณได้ (ให้ผู้เรียนคนหนึ่งออกมาอธิบายว่าที่พระคำของพระเจ้าสามารถฟื้นฟูจิตวิญญาณนั้นเราต้องทำอะไรบ้างจึงเกิดผลเช่นนั้น)

2. **พระคำแน่นอน** เราวางใจในพระคำได้ยิ่งกว่านั้น ยังช่วยให้คนที่รู้น้อย ไม่ฉลาดปราดเปรื่องมีปัญหาได้!

3. **พระคำถูกต้อง** พระคำของพระเจ้าไม่นำให้คนไปยังทางคดเคี้ยว แต่นำพระพรมาให้ผู้ที่รักและปฏิบัติตาม

4. **พระคำบริสุทธิ์** พระคำนำความสว่างมาให้คนที่ปรารถนาจะเข้าใจหนทางของพระเจ้าและยังทำให้ผู้ที่รักษาพระคำนั้นบริสุทธิ์ด้วย

5. **พระคำสะอาดหมดจด** พระคำของพระเจ้า ไม่มีส่วนกับความชั่วร้าย การคิดศีลธรรมของคนในโลก พระคำเรียกให้เราทั้งหลายมาถึงชีวิตนิรันดร์

6. **พระคำสัตย์จริงและชอบธรรม** พระคำเป็นความจริงและยุติธรรม ไม่เห็นแก่หน้าคน

ดาวิดเห็นคุณค่าของพระวณะ เพราะพระวณะนั้นเตือนสติเรา เป็นการป้องกันเราจากความผิดบาป เราหลีกเลี่ยงปัญหามากมายได้ด้วยการเชื่อฟังทำตามพระคำนั้น

ดาวิดเห็นว่า พระคำของเจ้ามีค่ายิ่งกว่าทองคำและเงิน หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งที่หยดจากรวง (สคคิ 19:14) ความรักที่ดาวิดมีต่อพระคำนั้น ไม่ได้เป็นเพียงคำพรณาแต่เป็นความปรารถนาที่แท้จริง ในการที่จะให้ชีวิตดำเนินตามพระคำนั้น ดาวิดได้อธิษฐานขอพระเจ้าชำระชีวิตจากบาปที่ซ่อนเร้นและจากความผิดที่ตั้งใจด้วย

ถาม ดาวิดปรารถนาให้สิ่งใดในชีวิต 2 ประการเป็นที่ชอบต่อพระเจ้า? (ข้อ 14)

มี 2 สิ่งที่คุณอยากในชีวิตของเรา คือ ความคิดและคำพูด เพราะไม่มีใครนอกจากพระเจ้าเห็น

ความคิดของเรา จึงเป็นการง่ายที่เราจะปล่อยให้ความคิดนั้นไม่สะอาด เห็นแก่ตัว

ส่วนคำพูดนั้นหรือ? หากเราสามารถควบคุมลิ้นของเราได้ ก็เท่ากับเราสามารถคุมได้ทั้งชีวิตของเรา คำพูดที่ไม่ระวังมักนำเราไปสู่ความยุ่งยาก และทำให้เราไม่สามารถเป็นพยานอย่างเกิดผล

เราจะเห็นว่า ดาวิดมีความจริงใจเมื่อทูลขอพระเจ้าทรงช่วยให้คำพูดและความคิดถูกต้องตามน้ำพระทัยพระเจ้า ดาวิดมีความสนใจชีวิตที่ถูกต้องยิ่งกว่าความมั่งคั่งหรือความร่ำรวย

“ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ปิตินดีที่กระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ พระธรรมของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์” (สคคิ 40:8)

ก้าวแรกในการเชื่อฟังพระคำ คือ การเก็บพระคำนั้นไว้ในใจ ไม่ว่าดาวิดจะไปไหน พระคำของพระเจาก็ไปด้วย พระคำเป็นแสงนำทางชีวิต ทำให้รู้ว่าควรไปทางใด และหนุนใจให้เขาทำในสิ่งที่ถูกต้อง ดาวิดไม่ได้เป็นเพียงผู้ฟังพระคำเท่านั้น แต่ได้ปฏิบัติตามด้วย

ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของดาวิด

ถาม เราคิดว่าอะไรเป็นความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของดาวิด?

คำตอบคือ การที่ดาวิดได้ชื่อว่าเป็นบุคคลที่มีชีวิตตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้เองพระเจ้าจึงทรงสอนให้เขาได้รู้จักพระองค์ได้ในหลายๆ ด้าน รวมทั้งบอกให้เขารู้ถึงอนาคตด้วย

เราทราบไหมว่า ในหนังสือสคคินั้น ดาวิดได้เขียนคำพยากรณ์ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระเยซูหลายตอนด้วยกัน (ดูหน้า 31)

เมื่อดาวิดเขียนสคคิ 22:6 นั้น ดาวิดไม่ได้พบประสบการณ์นั้นเลยเวลานั้น ไม่มีใครรู้ว่า สมัยต่อมาจะมีการประหารนักโทษ โดยการตรึงบนไม้กางเขน

คำพยากรณ์	อยู่ใน	สำเร็จ
1.เพื่อนจะทรยศพระองค์	สดุดี 41:9	มาระโก 14:10
2.จะมีพยานเท็จกล่าวหาพระองค์	สดุดี 27:12	มัทธิว 26:62-63
3.คนจะเกลียดชังพระองค์โดยไม่มีเหตุ	สดุดี 69:4	ยอห์น 15:23-25
4.พระหัตถ์และพระบาทจะถูกแทง	สดุดี 22:6-8	มัทธิว 27:39,40
5.เขาจะเอาน้ำส้มอุนให้พระองค์	สดุดี 69:21	ยอห์น 19:29
6.ทหารจะจับฉลากเอาเสื้อของพระองค์	สดุดี 22:18	ยอห์น 19:24
7.กระดูกของพระองค์จะไม่หักสักชิ้น	สดุดี 34:20	ยอห์น 19:33-36
8.พระองค์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย	สดุดี 16:10	ลูกา 24:34, 1 โครินธ์ 15:4
9.พระองค์จะเสด็จสู่ สวรรค์	สดุดี 68:18	ลูกา 24:50,51 กิจการ 1:9

ดาวิดได้พรรณาถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้น เมื่อถูกตรึงได้อย่างถูกต้อง (สดุดี 22:14-17) ไม่มีทางที่ดาวิดจะเขียนสิ่งเหล่านี้โดยจินตนาการเอาเอง แต่พระเจ้าเป็นผู้ตรึงแก่เราผ่านทางดาวิด..

ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ของดาวิดอีกอย่างหนึ่งที่เราเองก็ได้รับประโยชน์ นั่นก็คือบทกวีและบทเพลงของดาวิด ซึ่งเป็นที่หวนจิตชูใจเราให้ใกล้ชิดพระเจ้า สอนให้เรา รู้จักนมัสการและสรรเสริญพระองค์ และยังมีคน ได้นำเอาบทเพลงของดาวิด ซึ่งเขียนมานับพันปี มาแต่งเป็นบทเพลงสำหรับร้องมากมาย นับเป็นความสำเร็จยิ่งใหญ่เกินคาด

กิจกรรม - ภาพติดผนัง

อุปกรณ์ กระดาษแผ่นใหญ่ หนังสือพิมพ์ 5-6 แผ่น
วิธีทำ แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มจะเขียนภาพแสดงเหตุการณ์หนึ่งในชีวิตของดาวิด จะวาดภาพแบบการ์ตูนหรือภาพเหมือน ฯลฯ ตามที่ถนัด โดยแบ่งกันทำดังนี้..

แผ่นที่ 1 พระเจ้าทรงเลือกดาวิด

แผ่นที่ 2 ดาวิดและโกลิอัท

แผ่นที่ 3 ดาวิดและโยนาธาน

แผ่นที่ 4 ดาวิดมาเป็นกษัตริย์

แผ่นที่ 5 ดาวิดนำหีบพันธสัญญากลับกรุง

เยรูซาเล็ม และสรรเสริญพระเจ้า

แผ่นที่ 6 ดาวิดกระทำบาป

หากชั้นเรียนมีผู้เรียนน้อย ก็ตัดบางแผ่นออก เมื่อทำภาพสำเร็จ ให้เขาเขียนด้านล่างของภาพว่า เราได้เรียนรู้...จากชีวิตของดาวิดในช่วงนี้

เมื่อทำภาพเสร็จแล้วให้นำไปติดที่บอร์ดของคริสตจักร หรืออาจนำภาพไปให้เด็กในชั้นเล็ก

คำอุปมาของพระเยซูคริสต์

เรื่องจากพันธสัญญาใหม่ที่คนคุ้นเคยและชอบฟังมากที่สุดก็คือ คำอุปมาของพระเยซู นั่นเอง เพราะเป็นเรื่องสั้น ไม่ซับซ้อนแต่มีความหมายลึกซึ้งและเข้าถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้ฟังทุกคน

เป้าหมายในการสอนของพระเยซู คือ เพื่อสอนให้คนทั้งหลายได้รู้ว่าจะดำเนินชีวิตในความรักของพระเจ้าอย่างไร คำอุปมาทุกเรื่องมุ่งที่จะแสดงให้เห็นวิธีดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้า

ดังนั้นเมื่อเราอ่านคำอุปมา เราควรถามตัวเองว่า “เรื่องนี้บอกอะไรเราถึงพระเจ้าบ้าง?” แล้วเราจะมองเห็นพระเจ้าของเราในด้านต่างๆ อย่างสมบูรณ์ขึ้น

ขณะที่ครูเตรียมบทเรียน ขอให้ตอบคำถาม ต่อไปนี้ด้วย เพื่อการเรียนการสอนมีประโยชน์มากขึ้นทั้งสำหรับครูและผู้เรียน

1. พระเยซูสอนคำอุปมานี้ เนื่องจากอะไร? เมื่ออ่านคำอุปมา ควรอ่านข้อความที่มาก่อนนั้น เพื่อจะารู้เหตุผลของการเล่าคำอุปมานี้ ครูควรขุดค้นถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องเราควรรู้ว่าขณะที่พระเยซูทรงเล่า นั้น ใครเป็นผู้ฟัง.. สาวก คนที่ชอบจับผิด ประชาชน ที่สนใจหรือยิวที่อยากลองดี? แล้วเราจะเข้าใจเป้าหมายของคำอุปมาแต่ละเรื่องได้ชัดเจนขึ้น

2. จุดสำคัญของคำอุปมาคืออะไร?

หลายคนสนใจรายละเอียดของคำอุปมา จนลืมคิดว่าจุดสำคัญของเรื่องคืออะไร ดังนั้น เราควรอ่านทั้งเรื่อง เพื่อให้เห็นจุดสำคัญก่อน จึงค่อยมาดูในรายละเอียด

3. หลังจากอ่านคำอุปมา ฉันควรทำอะไร? คำอุปมาทุกเรื่องจะช่วยให้เราเกิดการเปลี่ยนแปลงในความคิดและการกระทำ การเรียนเพื่อจะรู้อย่างเดียวนั้น ไม่มีประโยชน์ ทั้งครูและผู้เรียนจะต้องเปลี่ยนแปลง

4. ฉันจะดำเนินชีวิตตามคำอุปมาได้อย่างไร? นั่นคือมีวิธีใดที่จะช่วยให้เราเปลี่ยนชีวิตได้? พระเยซูไม่ได้ทรงหวัง ให้เราเห็นคำอุปมาเป็นเรื่องศาสนศาสตร์ยาก ๆ แต่เป็นสิ่งที่จะนำมาปฏิบัติในชีวิต อย่าลืมว่าความจริงที่ไม่มีปฏิบัติตามนั้นก็ จะไม่มีค่าอันใดสำหรับผู้รู้ความจริงนั้น

เมื่อเราได้เข้าไปศึกษาค้นคว้าคำอุปมา ขอให้ขุดค้นให้ลึกซึ้ง อย่าเรียนรู้เพียงผิวเผิน ๆ ครูควรตระหนักถึงความต้องการฝ่ายวิญญาณของผู้เรียน ด้วยว่า เขาควรได้รับสิ่งใด เพื่อตอบสนองความจำเป็นนั้น จงยอมให้พระเยซูคริสต์ผู้ทรงพระชนม์ ได้ทรงมีส่วนในชั้นเรียน เพื่อการเรียนการสอนจะเกิดผลสมบูรณ์ตามน้ำพระทัยพระองค์

บทที่ 8	ยกโทษให้เปล่า ๆ	8 แก่เด็กหนุ่มคนหนึ่ง อมฤต ศ.เดชระบ พ.น.ศ.ศ.ศ.ศ. พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี
	<p>เป้าหมายของบทเรียน เพื่อผู้เรียนจะได้สำนึกในพระคุณของพระเจ้าที่ ทรงอภัยบาป แก่เรา และเราจะให้อภัยแก่ผู้ที่ทำผิดต่อเราเช่นกัน</p> <p>ข้อพระคัมภีร์ มัทธิว 18:21-35, มาระโก 11:25,26, ลูกา 17:3,4</p> <p>ข้อควรจำ เพราะว่าถ้าท่านยกความผิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดา ของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงโปรดยกความผิดของท่านด้วย แต่ถ้าท่านไม่ยกความผิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรง โปรดยกความผิดของท่านเหมือนกัน (มัทธิว 6:14,15)</p>	

เริ่มต้นบทเรียน

อักษรสลับที่ จากพระธรรมเอเฟซัส 4:32
ให้ครูเขียนบนกระดาน ให้ผู้เรียนเอาคำข้าง
ล่างมาเติม “และท่าน.....ต่อกัน มีใจ
.....ต่อกัน และ.....ให้กัน เหมือนดัง
ที่.....ได้ ทรง โปรดอภัยโทษให้แก่ท่าน
ใน.....นั้น” โดยสลับอักษรต่อไปนี้ก่อน
แล้วจึงนำคำที่ถูกต้องไปเติม
งจคเตมา, นเอด์, กษโอัยท, ะงเพาร
ระพลสิร์ด (ไม่ให้เปิดพระคัมภีร์).

ซัยพัทธ์เป็นนักเรียน เรียนดี มักได้รางวัล
และทุนการศึกษาเสมอ ไม่นานมานี้ ซัยพัทธ์ได้
ต้อนรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ก่อนมาเป็นคริสเตียน เขามีปัญหาประจำตัว
อย่างหนึ่งคือมักจะควบคุมอารมณ์ของตนเองไม่ได้
ชอบคิดว่าตนเป็นวีรบุรุษ รักที่จะต่อสู้เพื่อสิ่งที่ตน
คิดว่าถูกต้อง โดยไม่สนใจว่าผลที่เกิดตามมานั้น
จะเป็นอย่างไร เมื่อเขามาเชื่อแล้ว เขาก็ตั้งใจที่จะ

เปลี่ยนนิสัยนี้เสีย

ซัยพัทธ์รักที่จะเป็นพยาน นำเพื่อนมารู้จัก
พระเจ้า แต่เพื่อนหลายคนไม่ชอบการเปลี่ยน
แปลงของเขา ดังนั้นเพื่อนที่เคยอยู่กลุ่มเดียวกัน
จึงแกล้งเขา โดยส่งบัตรสนเท่ห์ไปให้อาจารย์แจ้ง
ว่าเขาทำให้โรงเรียนเสียชื่อเสียง ด้วยการออกไป
ประกาศตามที่ต่างๆ ไม่เว้นแม้เวลาใส่ชุดนักเรียน
อาจารย์จึงเรียกซัยพัทธ์ไปสอบสวน...

ซัยพัทธ์อธิบายให้อาจารย์ฟังว่า เขาเป็นคริส
เตียน ถ้าอาจารย์ไม่พอใจเขาก็จะไม่สวมชุดนัก
เรียนเวลาออกไปประกาศ แต่ที่จะห้ามเขาเป็น
พยานนั้นเขาทำไม่ได้ อย่างไรก็ตามเขาถูกสั่งพักการ
เรียน 3 วัน ซัยพัทธ์ออกมาจากห้องอาจารย์ใหญ่
ด้วยความรู้สึกโมโหและโกรธจัดรู้ว่าใครเป็นตัวการ
ถาม เราคิดว่าซัยพัทธ์ควรทำอย่างไรกับเพื่อน
ที่แกล้งเขา? (คำตอบอยู่ในเอเฟซัส 4:32)

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์
เมื่อมีใครสักคนมาทำให้เราเจ็บปวด เรามัก
ถือโทษเขา เพราะการให้อภัยมิใช่เป็นสิ่งที่ทำได้

ง่าย ๆ หลายคนยอมรับว่า เมื่อมีใครมาทำร้ายจิตใจของเรา สิ่งแรกที่จะทำคือแก้แค้น!

มนุษย์มักคิดเช่นนี้ แต่ความเกลียดและความขมขื่น การคิดเคียดแค้นเป็นเหมือน โรคมะเร็งที่ลามไปอย่างรวดเร็ว มันจะทำลายคนที่มีความคิดเช่นนั้น พระเจ้าทรงสั่งให้เรายกโทษ เพื่อเราจะได้รับความรักและการยกโทษจากพระเจ้าได้

ทำไมจึงต้องยกโทษ (มัทธิว 6:12-15 มาระโก 11:25-26)

การยกโทษหรือการให้อภัยคือ การลบความรู้สึกขัดเคืองใจต่อบุคคลหนึ่ง...

ถาม การยกโทษของพระเจ้าต่างมนุษย์อย่างไร? ให้ตอบและอภิปรายสัก 5 นาที

หากมีใครสักคนทำผิดต่อเราจริง ๆ ทำไมเราต้องยกโทษให้เขาด้วย ตามความเห็นของคนทั่วไปแล้ว เมื่อใครทำผิด คนนั้นก็ควรไปขอโทษ มีข้ออยู่ดี ๆ ก็ไปยกโทษให้เขาแต่พระเจ้าไม่ได้สอนให้เราทำเช่นนั้น พระองค์ทรงยกโทษ แต่หลายครั้งเราพอใจที่จะทำให้เขารู้สึกผิด รู้สึกกังวลสับสน

เราจะเลือกทำอย่างไร?... การเลือกทำเป็นสิทธิของเราเราอาจถ่วงเวลาการยกโทษ หรือไม่ถือความกับสิ่งนั้น หรือจะผูกใจเจ็บเอาไว้แต่...อย่าลืมว่า ผลของการไม่ยกโทษนั้นรุนแรง (ให้คนหนึ่งอ่าน มัทธิว 6:14-15)

เรายกโทษเพื่อพระเจ้าจะ ทรงยกโทษให้เรา ดูเป็นเรื่องง่าย แต่ทำยากเหลือเกิน

สายชลูรู้สึกลำบากใจ เพราะพ่อแม่และเพื่อนฝูง ไม่ว่าเธอจะลงมือทำอะไร หรือยื่นมือไปเกี่ยวข้องกับสิ่งใด ก็จะต้องมีการโต้แย้งกันทุกที ชีวิตของสายชลูมีแต่การทะเลาะวิวาท

ต่อมาสายชลูได้รับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เธอได้ตัดสินใจว่าจะพยายามไม่ได้เถียงกับพ่อแม่ เธอคิดว่าทั้งสองจะเห็นความแตกต่างในชีวิตของเธอ

เธอและคงไม่มีการทะเลาะกันอีก

แต่...เหตุการณ์ไม่เป็นอย่างที่คิด การเจ็บไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาแม้ว่าสายชลูจะพยายามทำทุกสิ่ง ที่คิดว่าถูกต้องเป็นที่พอใจของพ่อแม่ ดูเหมือนว่าคำอธิษฐานและการกระทำที่เปลี่ยนแปลงไปนั้น ไม่ได้รับคำตอบ เขานำเรื่องนี้ไปปรึกษากับเพื่อนคริสเตียน จึงได้คำตอบมาว่า “พี่ไม่เข้าใจใครนะสายชลูกลับไปอ่าน มาระโก 11:25,26 แล้ว จะรู้ว่าทำไมพระเจ้ายังไม่ตอบคำอธิษฐานของเธอ”

ถาม ปัญหาจริงๆ ของสายชลูคืออะไร?

ปัญหาคือการไม่ยอมยกโทษ เธอยอมให้กับพ่อแม่แต่ยังไม่ยอมสละความขมขื่นที่มีอยู่ในใจ เธอไม่ยอมยกโทษให้กับพ่อแม่... สิ่งที่ต้องทำคือการยกโทษ และเมื่อเธอยกโทษ เธอก็รู้ว่า มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น เธอมีความสัมพันธ์ที่ดีกับพ่อแม่และกับพระเจ้าด้วย

2. คริสต์ยกโทษ (มัทธิว 18:21,22, ลูคา 17:3,4)

ถาม เราคิดว่าในอนาคตสายชลูจะพบปัญหาอะไรอีก? และหากเจอปัญหาเก่า จะมีโอกาสกลับมาเริ่มต้นใหม่หรือไม่? มนุษย์เรามีการผิดพลาด เราอาจยกโทษให้เพื่อนของเราแล้ว หากเขาทำผิดซ้ำอีก เราควรทำอย่างไร? เปโตรเองเคยสงสัยว่าควรทำอย่างไร? (มัทธิว 18:21)

“พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์เรื่อยไป ข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเขาสักกี่ครั้ง? ถึงเจ็ดครั้งหรือ?”

เปโตรเป็นคนใจร้อน การยกโทษให้ถึง 7 ครั้ง นับว่าเป็นความดียิ่งยวดแล้ว เปโตรคงอยากให้พระเยซูเห็นใจ และกล่าวชมเชยเขา แต่เปโตรต้องผิดหวัง..

“เรามีได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดครั้ง คุณด้วยเจ็ดสิบ” (มัทธิว 18:22) พระเยซูหมาย

ความว่าอย่างไร? เราคิดว่าพระเยซูบอกเรา ต้องยกโทษให้ 490 ครั้ง แต่ในภาษาฮีบรู การพูดว่าเจ็ดสิบคูณด้วยเจ็ดสิบ หมายถึงไม่มีสิ้นสุด!

หากเรายกโทษได้ถึง 490 ครั้งแล้ว ครั้งที่ 491 คงไปเป็นเรื่องยาก นี่คงเป็นบทเรียนที่จะบอกให้เปโตรทราบว่าการยกโทษให้จริงๆ นั้น ไม่มีขอบเขตจำกัด ไม่มีการจดบันทึกหรือนับเอาไว้

น่าสนใจว่า เมื่อพระเยซูทรงสอนเรื่องการยกโทษ พระองค์จะนำมาโยงกับการยกโทษของพระเจ้าเสมอ การยกโทษของเรากับการที่พระเจ้าจะยกโทษเรา เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด เราควรถามตัวเองเสมอว่า “เราต้องการให้พระเจ้ายกโทษแก่เราเพียงครั้งเดียวหรือเจ็ดครั้ง หรือทุกๆ ครั้งที่เราคิดต่อพระองค์?” คำตอบของเราควรเป็นตัวกำหนดท่าทีของเราที่จะมีต่อผู้อื่น

3.เล่าเรื่องการยกโทษ (มัทธิว 18:23-34)

พระเยซูทรงเล่าคำอุปมาเพื่อสอนเราเรื่องการยกโทษ คำอุปมาเรื่องนี้สอนใจของเราทุกคน

ละคร

ก่อนหน้าการเรียนบทนี้ 1 อาทิตย์

ให้ครูจัดผู้เรียนเพื่อแสดงละคร จากมัทธิว 18:23-35 ให้ซ้อมล่วงหน้า ครูเป็นผู้เล่าเรื่องให้ผู้เรียนใช้อุปกรณ์การแสดงด้วย และให้การแสดงออกมาสมจริงสมจัง

มีกษัตริย์องค์หนึ่ง คิดบัญชีหนี้สินก็พบว่า มีชายคนหนึ่งเป็นหนี้พระองค์ประมาณ 200 ล้านบาท ตอนแรกพระองค์สั่งให้เขาขายตัวเอง ทั้งเมียและลูกกับบรรดาสิ่งที่มีอยู่ทั้งหมดเพื่อนำเงินมาใช้หนี้ แต่ลูกหนี้ของพระองค์ รู้ว่าคนไม่มีทางจะใช้หนี้ให้หมดได้ จึงกราบวิงวอนของผลัดหนี้ ซึ่งเป็นที่น่าแปลกใจว่ากษัตริย์กลับยกหนี้ให้ทั้งหมด!

“เจ้าองค์นั้นมีพระทัยเมตตา โปรดยกหนี้ปล่อยตัวเขาไป” (มัทธิว 18:27)

ลองคิดว่าเขาจะมีความรู้สึกอย่างไร เขาอาจดีใจจนเข่าอ่อน เป็นลม หรืออาจกระโดด โดดเด่นด้วยความยินดีด้วยที่เขาเป็นอิสระแล้ว ไม่ต้องเป็นหนี้ต่อไป... *ถาม* หากเราเป็นชายผู้นั้น เราจะทำอะไรบ้างเมื่อลาจากเจ้าหนี้มา?

เขาคงกลับไปบ้าน จัดงานเลี้ยงฉลอง เราก็จูงไปบอกเพื่อน ๆ ตะโกนว่า “ฉันเป็นอิสระแล้ว ฉันไม่ต้องใช้หนี้แล้ว...”

แต่...ถ้าเรารู้เรื่องต่อไป เราจะเห็นได้ชัดว่าชายผู้นี้มิได้สำนึกในน้ำใจของกษัตริย์เลย และเขาไม่คิดที่จะทำตามอย่างกษัตริย์ที่แสนดีต่อเขา มัทธิว 18:28 กล่าวว่า “แต่ทาสผู้นั้นออกไปพบคนหนึ่ง เป็นเพื่อนทาสด้วยกัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่ หนึ่งร้อยเดนาเรียน จึงจับคนนั้นบีบคอว่า “จงใช้หนี้ให้ข้า” แทนที่จะแบ่งปันความสุขที่เพิ่งได้รับมา กลับไปขู่เข็ญเอาหนี้สินเพียงประมาณ 1 หมื่นบาท

ลูกหนี้ได้วิงวอนขอผลัดหนี้เช่นเดียวกับที่เขาได้ วิงวอนต่อกษัตริย์ แต่แทนที่เขาจะเมตตา กลับนำลูกหนี้ไปจำนองไว้จนกว่าจะใช้หนี้หมด

ถาม ถ้าเราเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดเราจะทำ

อย่างไร? เพื่อนทาสด้วยกันเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด จึงพากันไปเฝ้ากษัตริย์และรายงาน เรื่องที่เกิดขึ้น พวกเขาไม่ไปตักเตือนทาสที่ใจโหด คงรู้ว่ายังงี้ ๆ ก็ตักเตือนไม่สำเร็จ เขาจึงเอาเรื่องความยุติธรรมนี้ไปทูลกษัตริย์ เพราะพระองค์เท่านั้นที่จะแก้ไข สิ่งต่างๆ ได้

ทาส ถูกเรียกตัวไปเฝ้ากษัตริย์อีกครั้งคราวนี้มีโซ่มาเพื่อรับความกรุณา แต่เพื่อมารับโทษของเขา! แล้วทรงส่งเขาไปในคุก มิใช่เป็นคุกธรรมดา...แต่เขาจะต้องถูกทรมานจนกว่าจะใช้หนี้ครบ!

เห็นไหมว่าการที่เขาไม่ยกหนึ่ให้กับเพื่อน ทาสด้วยกันนั้น ทำให้เขาต้องรับโทษหนักกว่าครั้งที่เขายังไม่ได้รับการยกหนึ่หลายเท่า!

4. ยกโทษให้จริบ ๖ (มัทธิว 18:35)

หลังจากที่พระเยซูเล่าคำอุปมาจบหลายคน ที่ฟังอยู่คงคิดอย่างหนัก เขาเป็นทาสคนนั้นหรือเปล่าล่ะ? บางคนอาจคิดว่า “ฉันคงไม่ทำเช่นนั้นแน่.. เรื่องมันเกี่ยวอะไรกับฉัน” ไม่ว่าใครจะคิดอย่างไร พระเยซูทรงสรุปให้เห็นชัดเจนว่า...

“พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคน ไม่ยกโทษให้แก่พี่น้องของท่าน ด้วยใจกว้างขวาง” (มัทธิว 18:35)

ผลร้ายของการไม่ยกโทษ จะตกอยู่กับคนที่ถือโทษเอง หากเรายกโทษอย่างไม่จริงใจ มันก็ยังมีผลเสียอยู่แน่นอน การยกโทษเป็นหน้าที่ของเราทุกคนที่จะต้องทำอย่างจริงจัง

การยกโทษอย่างแท้จริง เป็นการสร้างสายสัมพันธ์ให้กับทั้งสองฝ่าย การแก้แค้นเป็นการทำลายความสัมพันธ์ให้ขาดจากกัน พระเยซูทรงยกโทษให้เราและให้เรามีความสัมพันธ์กับพระเจ้าอีกครั้ง ถ้าเรารักพระเจ้าก็จงทำตามอย่างพระเยซู

เรื่องตัวอย่าง

คณิดและวินสันด์เป็นเพื่อนรักกันมาก ทั้งสองสนิทกันมากที่สุดในชั้น แต่แล้ววันหนึ่งคณิดเกิดแผลไปล้อเลียนวินสันด์ต่อหน้าคนอื่น ทำให้เขาเกิดเสียใจและโกรธคณิดมาก แม้ว่าคณิดจะขอโทษเขาก็ยังมีความรู้สึกไม่คืออยู่

ถาม หากเราเป็นเพื่อนของทั้งสอง และรู้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด เราจะทำอย่างไร?

(หนุนใจให้ตอบสนอง สนทนาถึงการให้อภัยกันและกัน เพื่อความสัมพันธ์จะได้คงอยู่และจะได้

มีสันติสุขในใจ.

ดำเนินชีวิตในความจริบ

สิ่งหนึ่งที่เรได้จากคำอุปมาเรื่องนี้ คือ เราจะเป็นต้องได้รับการยกโทษจากพระเจ้า เราจำต้องยกโทษให้ผู้อื่นด้วย และหากเราไม่ยกโทษเท่ากับเราตัดสิทธิ์ที่จะได้รับการยกโทษจากพระเจ้า อีกประการหนึ่งเราต้องรู้ว่าจิตใจที่ยกโทษของเรา มีผลต่อคนที่อยู่ใกล้ชิดเรา เราจะเห็นพระเจ้าหรือไม่อยู่ที่ว่าเรานำใจแห่งการยกโทษหรือไม่

คนที่ยกโทษให้ผู้อื่น จะได้รับการยกโทษจากพระเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า การยกโทษของพระเจ้า ไม่มีขีดจำกัด ตราบเท่าที่เราดำเนินชีวิตแห่งการยกโทษ

เวลานี้ เราอยู่ต่อพระพักตร์ของพระเจ้าผู้เป็นกษัตริย์ พระองค์ทรงมีฤทธิ์ยกโทษบาปของเรา เราปรารถนาให้พระองค์ยกโทษให้ไหม? บางคนอาจไม่เคยรับพระเยซู เป็นพระเจ้าผู้ช่วย เป็นผู้ให้อภัย บัดนี้ พระเยซูพร้อมที่จะยกโทษบาปทุกชนิดให้สิ่งเดียวที่พระองค์จะขอจากเราคือ ที่เราจะใช้ชีวิตแห่งการยกโทษอย่างพระองค์ต่อไป (เปิดชั้นเรียนด้วยการอธิษฐาน ขอให้พระเยซูทรงช่วยให้เขาได้มีชีวิตแห่งการให้อภัย)

คำอธิษฐานถวายตัว
 การให้อภัยกับคนที่ทำผิดต่อเราแต่พระ-
 เยซู ได้ทรงสั่งให้เรายกโทษ ขอให้เราคิดถึง
 คนที่เราควรยกโทษในวันนี้ และให้อธิษฐาน
 ขอพระเจ้า ทรงช่วยเราให้เร่อธิษฐานเป็น
 ส่วนตัว จากนั้นจึงอธิษฐานร่วมกัน

บทที่ 9	เพื่อนบ้านแท้	อุปการะการงาน ผู้สอนโรงเรียน พระคัมภีร์ คัมภีร์ พระคัมภีร์ คัมภีร์ พระคัมภีร์ คัมภีร์ พระคัมภีร์ คัมภีร์
	<p>เป้าหมายของบทเรียน</p> <p>เพื่อให้ผู้เรียน ได้เห็นความหมายแท้จริงของคำว่าเพื่อนบ้าน และเพื่อผู้เรียนจะ ได้เริ่มต้น ใช้ชีวิตที่แสดงความรักของพระเจ้า ด้วยการเป็นเพื่อนที่ดี</p> <p>ข้อพระคัมภีร์ ลูกา 10:25-37</p>	
<p>ข้อควรจำ “จงรักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ลูกา 10:27</p>		

เริ่มต้นบทเรียน

ถาม “เพื่อนบ้านแท้เป็นอย่างไร?” (ให้ผู้เรียนตอบตามความคิดของเขา)

ทุกวันนี้เราอาจเรียกได้ว่า เป็นยุคแห่งการทำบุญทำกุศล หลายคนทำสิ่งดี เช่น บริจาคโลหิต บริจาคสิ่งของ ออกไปพัฒนาหมู่บ้าน นักศึกษาหลายคนได้ใช้เวลาส่วนหนึ่งของเขา ในการช่วยเหลือชาวบ้าน นอกจากนั้นก็ยังมีสิ่งหนึ่งที่ชอบทำกันมากคือ การแสดงดนตรีการกุศล ทุกคนที่มีส่วนร่วมก็ต่างรู้สึกปลื้มใจที่ได้ทำความดีอย่างน้อยเขาได้ทำหน้าที่อย่างหนึ่ง คือการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ไม่ว่าความสำเร็จในการช่วยเหลือจะมีมากเพียงไร สิ่งหนึ่งที่เรารู้คือ ใจของแต่ละคน ไม่มีใครวินิจฉัยใจของนกร้อง นักดนตรี ที่แสดงดนตรีการกุศล เราไม่ว่าผู้บริจาคเงินแต่ละคนมีท่าทีในการบริจาคอย่างไร พระเจ้าผู้เดียวทรงทราบ

การให้เพียงครั้งเดียว ไม่ได้เป็นการแสดงว่าผู้ให้ห่วงใยและอุทิศชีวิตสำหรับผู้ใดจริง ๆ สิ่งที่

เขาทำนั้นเป็นสิ่งที่ดี แต่การเข้าไปมีส่วนในชีวิตของผู้ที่ลำบากนั้น เป็นเรื่องของชีวิตทั้งชีวิต จะต้องเป็นการกระทำที่ต่อเนื่อง มีความรักห่วงใย และช่วยเหลือเสมอ ไม่ว่าจะไม่มีใครเห็นหรือไม่ ถ้าความรักของพระเจ้าอยู่ในเราเราก็จะไม่เมินเฉย เมื่อเห็นผู้อื่นลำบาก เราต้องรัก ต้องเป็นห่วง และให้

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

1.เงาบริก (เลวีนิติ 19:18, เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5, ลูกา 10:25-28)

ความรักและความช่วยเหลือที่เราจะให้ผู้อื่นอย่างต่อเนื่องนั้น ไม่ควรเป็นความช่วยเหลือที่ให้เพียงครั้งเดียว ความรักแท้มิใช่เป็นความพยายามช่วยเพียงครั้งหนึ่งในชีวิต มันมิใช่การกระทำเพื่อช่วยให้ตนเองรู้สึกดี หรือภูมิใจที่ได้ช่วยเหลือ หรือเพื่อให้คนอื่นได้เห็นความดีนั้น ดูพระเจ้าซี ความรักที่พระองค์มีต่อเรานั้น คือการประทานพระองค์เองให้เราอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

พระเจ้าทรงสอนเรื่องความรัก มาตั้งแต่สมัยพระคัมภีร์เดิม (ให้คนหนึ่งอ่าน เลวีนิติ 19:18) จาก

พระธรรมข้อนี้ขอให้ตอบคำถามต่อไปนี้

เขียนบนกระดาน

- * เรารักใคร? - เพื่อนบ้าน
 - * รักอย่างไร? - เหมือนรักตนเอง
 - * เหตุใดจึงต้องรัก? - เพราะว่าพระเจ้าคริสเตียน
- แล้วถามว่า “เหตุใดเราจึงต้องรักด้วยการกระทำมิใช่เพียงคำพูดเท่านั้น?” ให้ทุกคนมีโอกาสแสดงความคิดเห็น

เราต้องรักเพื่อนบ้านของเรา เหมือนเรารักตัวเอง และที่เรารักเพราะพระเจ้าทรงสั่งให้เรารัก! ไม่ว่าเราจะต้องตัดสินใจในเรื่องใด ก็ควรตัดสินใจจากความรู้สึกที่เรามีต่อพระเจ้า เรารักพระองค์ไหม? พระคัมภีร์สอนเราว่า “พวกท่านจงรักพระเยซูฮิวาห์ พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิต สุดใจ และสิ้นสุดกำลังของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5) นี่เป็นความรักที่ยิ่งใหญ่ รักด้วยสิ้นสุดชีวิตที่มีอยู่ รักสุดการกระทำ หากเรารักพระเจ้าเข้มข้น เช่นนี้แล้วเราก็จะรักเพื่อนบ้านของเราได้!

วันหนึ่งมีนักกฎหมายหนุ่ม มาพบพระเยซู เขาตั้งใจว่า จะโต้แย้งพระองค์ เพื่อให้คนที่มาฟังพระองค์ได้รู้ว่า เขาฉลาดรอบรู้และเป็นคนดีเพียงไร เขาต้องการดักพระองค์ด้วยคำพูด

คำถามแรกของเขา คือ ทำอย่างไรจึงจะได้รับการชีวิตนิรันดร์? แต่พระเยซูไม่ดกหลุมของเขา พระองค์กลับทรงย้อนถามเขาว่า “พระบัญญัติเขียนไว้ว่าอย่างไร?” และพระองค์ก็ได้ทรงฟังคำตอบที่ถูกต้องของเขา จึงทรงตอบเขาว่า “ท่านตอบถูกแล้ว จงทำอย่างนั้นแล้วจะได้ชีวิต” (ลูกา 10:28) ชายหนุ่มต้องขานหน้า เพราะไม่คาดเลยว่าพระเยซูจะตอบเช่นนั้น

2. ใครเป็นเพื่อนบ้านของเรา? (ลูกา 10:29,30)

ไม่มีใครต้องการเป็นคนโง่ ในสายตาของผู้อื่น ชายหนุ่มผู้นั้นก็เช่นเดียวกัน แทนที่จะไปจากพระเยซูกลับแก้งถามพระองค์ต่อไปอีก “แต่คนนั้นปรารถนาจะแก้ตัว จึงทูลถามพระองค์ว่า ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?”

พระเยซูทรงเป็นครูที่อดทน พระองค์ทรงยกตัวอย่าง เพื่อให้เขาเห็นความจริง ทรงเล่าคำอุปมาที่เราจำักกันดี นั่นคือคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรีย (อ่านลูกา 10:30 ดัง ๆ)

ถาม เราจะอธิบายบุคลิกของชายที่ถูกปล้นได้ไหม? เราไม่ทราบเลยว่า ชายคนนี้มีลักษณะอย่างไร... เราารู้เพียงว่า เขาเป็นคนเดินทาง แต่เขาเป็นเหยื่อโจร เขาถูกปล้น ถูกทำร้าย ถูกทุบตีจนเกือบจะตาย แน่นนอน เขาต้องกลัวมาก หากเราเจอเช่นเขาเราคงกลัวจนตัวสั่น

ทางที่เขาเดินทางไปนั้น เป็นทางที่ใครๆ เรียกกันว่า “เส้นทางกระหายเลือด” เป็นถนนที่เชื่อมกรุงเยรูซาเล็มกับเมืองเฮรีโค แม้ว่าทางนี้เป็นทางอันตราย แต่ก็จำเป็นสำหรับคนที่ต้องเดินทางระหว่าง 2 เมืองนี้ ชาวชีวิตที่เคร่งครัดในเมืองเฮรีโค ต้องเดินทางนี้เพื่อไปนมัสการพระเจ้ายังวิหารเมืองเยรูซาเล็ม บางทีชายผู้นี้อาจเดินทางกลับจากการนมัสการพระเจ้าก็เป็นได้

แต่นั้น!!! เขาถูกปล้น ทั้ง ๆ ที่ยังมีอีกหลายคนเดินทางนั้นในวันนั้นด้วย!!?

3. ไม่ยอมมีส่วน (ลูกา 10:31-32)

“เผอิญปุโรหิตคนหนึ่ง เดินทางไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้น ก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง คนหนึ่งในพวกเลวีก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้ว ก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง” (ลูกา 10:31-32)

ถาม คนที่ผ่านเลยชายที่ถูกปล้น มีข้อแก้ตัวที่

ไม่ช่วยเขาอย่างไร? (ประเมินจากพระคัมภีร์)
เหตุใดคนในปัจจุบันก็เป็นเช่นนั้น คือไม่สนใจ
หรือห่วงคนที่กำลังต้องรับความทุกข์ลำบาก?
(อภิปราช)

คนที่ฟังเรื่องนี้ ไม่ประหลาดใจเลยที่มีเลวี
และปุโรหิตอยู่ในเรื่อง เนื่องจากพวกนี้ต้องไปเข้า
เวรรับใช้ในพระวิหารเมืองเยรูซาเล็มอยู่แล้ว การที่
เขาต้องเดินทางผ่านทางนั้น จึงเป็นเรื่องธรรมดา แต่
การที่ปุโรหิตและเลวี เมินหน้าจากผู้ที่เคราะห์ร้าย
นี่จึงเป็นเรื่องเหลือเชื่อ เหตุใดผู้รับใช้ขอพระเจ้าจึง
ไม่มีเมตตาเลย?

ถาม เหตุใดเขาเดินทางผ่านมาแต่ไม่ช่วย?

บางทีเขาอาจคิดว่าชายผู้นั้นคงตายแล้ว ไม่
จำเป็นต้องช่วยหรอก หากฉันจับคนตาย ก็ทำให้
ฉันมีมลทิน ไม่สามารถทำหน้าที่ในวิหารได้ ดังนั้น
ก็เดินเลยไปอีกฟากหนึ่งคิดว่า คงจะมีใครมาช่วย
ฝังศพให้

การที่เราพูดว่า “ไม่ใช่เรื่องของฉัน” เมื่อพบ
เหตุการณ์เช่นนี้ ก็เป็นสิ่งผิดปกตಿಯ่างไรก็ดี
ปุโรหิตอาจกลัวว่าเป็นกลลวงของพวกโจรก็เป็น
ได้.. เราจะเห็นได้ว่าปุโรหิตมีข้อแก้ตัวมากมาย
ที่จะไม่ช่วย

ส่วนเลวีละ เขาก็คงกำลังมุ่งหน้าไปยังพระ-
วิหารเช่นกัน บางทีเขาอาจไปสาย เขาอาจเป็นคน
ขี้ตกใจ หัวเข่าอ่อนเมื่อเห็นเลือด เรารู้ว่า เขาก็เดิน
เลยไปอีกฟากเช่นเดียวกับปุโรหิต ไม่ว่าเขาจะแก้
ตัวอย่างไร สิ่งที่แสดงออกมาก็คือ “ฉันไม่อยากจะ
ไปยุ่งเรื่องของคนอื่น”

4. สดอว่าห่วงใยริบ (ลูกา 10:33-37)

หากเรื่องของชายสะมาเรียใจดีเกิดขึ้นใน
ปัจจุบัน ก็คงเป็นข่าวพาดหัวหน้า 1 แน่ๆ เปรียบได้
กับพวกเวียดกงที่จะช่วยเหลือทหารไทยที่บาดเจ็บ

สิ่งนั้นไม่น่าเกิดขึ้น แต่มันก็เกิดขึ้นบนถนนสายนั้น
ชาวสะมาเรียซึ่งชาวยิวจงเกลียดจงชัง ได้
ทำในสิ่งที่ไม่มีใครคาดคิด เขาแสดงน้ำใจต่อผู้ที่
กำลังเจ็บหนัก

ถาม เหตุใดพระเยซูของทรงเล่าเรื่องการช่วย
เหลือของชาวสะมาเรียโดยละเอียด?

เขียนข้อความต่อไปนี้ลงบนกระดาน

- *เอาผ้าพันบาดแผล
- *เทเหล้าองุ่นกับน้ำมันใส่บาดแผล
- *อุ้มเขารขึ้นขี่สัตว์ *นำไปยังโรงแรม
- *ให้เงินเจ้าของโรงแรมเพื่อนดูแลคนป่วย

ถาม เหตุใดชาวสะมาเรียจึงยอมทำสิ่งเหล่านี้
ทั้งๆ ที่ทำให้เขาต้องลำบาก?

แม้ว่าการเดินทางของเขาจะล่าช้าลงและ
ต้องลำบาก เขาก็ช่วยเพราะเขามีใจสงสารคนป่วย
เขาก็ช่วยเพราะเขามีใจสงสารคนป่วย (หนุนใจให้
ผู้เรียนยอมลำบาก เพื่อเห็นแก่ผู้ทุกข์ยาก)

พระเยซูปรารณาให้เราเรียนรู้ว่า →

- เราต้องมีใจเมตตาสงสารผู้อื่น
- เราไม่ควรเฉยเมยต่อผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ
- การเป็นห่วงใย และดูแลคนที่ลำบาก ต้องเสีย
เวลาและทรัพย์สิน
- เราควรเอาใจใส่ทั้งความต้องการที่จะเกิดขึ้น
ในปัจจุบัน และอนาคต

ชาวสะมาเรีย มีคุณสมบัติที่กล่าวมาอย่าง
ครบถ้วน เขาทำหน้าที่รับผิดชอบในการดูแล ห่วง
ใยและปรนนิบัติ โดยไม่คำนึงถึงตนเอง

การมีส่วนช่วยเหลืออื่นนั้น ชาวสะมาเรียจะ
ต้องเสียเงินทองและเวลาของเขา เขาเดินทางล่า
ช้าลง เขาใช้สิ่งที่เขามีอยู่ เขาเต็มใจจ่ายสิ่งต่าง ๆ
เพื่อให้คนเจ็บได้รับการรักษา

เมื่อเริ่มต้นเรื่อง คนที่ฟังก็คิดว่าคนที่รับ

บาดเจ็บคือเพื่อนบ้านในเรื่องนั้น แต่พระเยซูได้ถามว่า “ในสามคนนั้น ท่านคิดว่า คนไหนเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกปล้น?” พระองค์ให้เขาเลือกว่า ปุโรหิต เลวี หรือชาวสะมาเรีย เป็นเพื่อนบ้าน.. เพื่อนบ้านมิใช่คนที่ต้องการความช่วยเหลือ แต่เพื่อนบ้านคือคนที่ยื่นมือให้ความช่วยเหลือ

ถาม เราได้เรียนรู้เรื่องพระเจ้าจากคำอุปมาของพระเยซูอย่างไรบ้าง?

ใช่แล้ว การรักพระเจ้าไม่ได้อยู่ที่ความเป็นคนเคร่งศาสนา อย่างปุโรหิตหรือเลวี แต่ความรักของพระเจ้า จะตอบสนองต่อความต้องการ ความช่วยเหลือเฉพาะหน้าอย่างทันที

ความรักของพระเจ้านั้นสม่ำเสมอ และต่อเนื่อง ชาวสะมาเรียมิได้พาเขาไปโรงแรม แล้วก็เลิกไปแล้วเขาก็ได้ให้เงินสำหรับการรักษาชายเจ็บนั้นด้วย ทั้งยังสัญญาว่าจะกลับมาจ่ายเงินที่เจ้าของโรงแรมอาจต้องจ่ายเกิน จากเหตุการณ์นี้ พอสรุปได้ว่าชาวสะมาเรียเดินทางผ่านทางนั้นเสมอ ๆ เขารู้จักเจ้าของโรงแรมดีพอ จนสามารถขอความช่วยเหลือเช่นนั้นได้ เป็นไปได้ไหมที่เขาเคยพาคนที่ถูกปล้นมาให้เจ้าของโรงแรมช่วย?... การที่เจ้าของโรงแรมยอมรับเงินพร้อมที่จะบริการ และเชื่อในคำสัญญาที่จะใช้เงิน ให้นั้น เป็นการแสดงว่าชาวสะมาเรียต้องมีชื่อเสียงดี และมีชีวิตแห่งการช่วยเหลือจริง ๆ

คำสั่งสุดท้ายสำหรับผู้ฟังคำอุปมาเรื่องนี้คือที่เขาทั้งหลายจะกลับไปทำตามอย่างชาวสะมาเรียใจดี ไม่เป็นเรื่องง่ายที่จะรับและกระทำตาม แต่เป็นสิ่งที่เราต้องฝึกฝนที่จะทำทุก ๆ วัน ในการดำเนินชีวิต เราต้องเรียนรู้ที่จะช่วยเหลือผู้ที่ต้องการทันทีเท่าที่เราจะช่วยเหลือได้ ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของตนเอง แต่เพื่อบรรเทาความจำเป็นของผู้อื่น

ดำเนินชีวิตในความจริง

คำอุปมาของพระเยซูเป็นเรื่องไม่สลับซับซ้อน แต่ยากที่จะปฏิบัติตาม ความเฉยเมยของปุโรหิต และเลวีแสดงให้เราเห็นว่าการเป็นคนเคร่งศาสนา หรือเป็นผู้นำมิใช่เป็นสิ่งที่พระเจ้าพอพระทัย แต่พระเจ้าทรงปรารถนาให้เราเป็น “เพื่อนบ้านที่แท้จริง” ซึ่งเท่ากับว่าเราต้องห่วงใยต้องรับใช้..หน้าที่นี้เป็นของเราทุกคน!

ถาม ในสัปดาห์ที่ผ่านมา เราได้แสดงตัวเป็นเพื่อนบ้านที่ดีอย่างไรบ้าง?

เรามีความคิดที่จะคิดถึงได้ไหม? อย่าลืมว่าเราต้องฉวยโอกาสที่จะช่วยเหลือคนที่อยู่รอบข้างเรา จงตัดสินใจเสียเดี๋ยวนี้ว่าเราจะทำดีให้ใครสักคน อาจเป็นคนในครอบครัว ในบ้าน เพื่อนร่วมชั้นเรียนของเราคุณพ่อคุณแม่ ฯลฯ

ยังมีคนที่ต้องการเพื่อน มีหลายคนขาดความรัก ขาดคนเห็นใจ บางคนเหงา รู้สึกว่าตนเป็นคนไร้ประโยชน์ต่อสังคม

เขียนสร้างสรรค์

แจกกระดาษ ดินสอ ให้คิดถึงคนที่เขาจะปรณนิบัติห่วงใยในสัปดาห์นี้ เขียนลงในกระดาษว่า คนนั้นคือใคร และจะช่วยเขาได้อย่างไรและร่วมกันอธิษฐานของความช่วยเหลือจากพระเจ้า

จงจำไว้ว่า พระเยซูไม่เคยมีธุระยุ่งเกินไปที่จะช่วยเหลือ เป้าหมายของพระองค์คือ ที่เราจะสำแดงความรักของพระองค์ ทรงเรียกให้เราทุกคนทำหน้าที่เป็นเพื่อนบ้านที่ดี ยอมรับใช้แม้ต้องเสียประโยชน์ แต่หากเรายังไม่เคยต้อนรับพระเยซู ครุขอเชิญรับพระองค์เดี๋ยวนี้ (เปิดโอกาสให้รับเชื่อ และอธิษฐาน เลิกชั้นเรียน)

ทริพย์แก้

บทที่ 10

เป้าหมายของบทเรียน
 เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นความไม่แน่นอนของทรัพย์สินสมบัติในโลก
 และที่เขาจะเริ่มค้นหาทรัพย์เที่ยงแท้ซึ่งมีในพระคริสต์

ข้อพระคัมภีร์ ลูคา 12:13-34

เริ่มต้นบทเรียน
 01 ในแก่นหนังสือบทที่ 10
 01 ในแก่นหนังสือบทที่ 10

ข้อควรจำ แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าแล้ว
 พระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งเหล่านี้ให้ (ลูคา 12:31)

เริ่มต้นบทเรียน

ถาม เราจะทำอย่างไรหากได้เงิน มา 500 บาท (ให้ตอบ) 1,000 บาท(ให้ตอบ) 10,000 บาท (ให้ตอบ) 100,000 บาท(ให้ตอบ) (เขียนคำตอบลงบนกระดาน)

เราสามารถนำเอาเงินไปซื้อสิ่งของต่างๆ ได้มากมาย เงินช่วยให้เราเลี้ยงชีวิตอยู่ได้ มันมีประโยชน์สำหรับเราแต่...อย่างหนึ่งที่เงินซื้อไม่ได้คือ ความชื่นชมยินดีและสันติสุขที่ได้มาจากการรู้จักองค์พระเยซูคริสต์ 2 สิ่งนี้เป็นทรัพย์แท้ที่ยั่งยืน!

ในความเป็นจริงแล้ว หากเรามีพระเจ้าในชีวิตเราก็มีสิ่งทั้งหลายคนปรารถนาและไม่อาจเอาเงินมาซื้อได้ มีหลายคนเป็นเศรษฐี แต่ก็มีความทุกข์หลายคนประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานแต่ชีวิตเต็มไปด้วยความกังวล หลายคนแสวงหาสันติสุขด้วยการทำบุญทำทาน ด้วยการบริจาคเงินมากมาย แต่.. เขาก็ไม่พบความสุขแท้ ถ้าเขาไม่ได้พบพระคริสต์

ถ้าเราอยากได้ชีวิตที่เต็มไปด้วยสันติสุขใน

พระเจ้า เราก็ต้องเปลี่ยนวิถีชีวิต ความมั่งคั่งในสันติสุขไม่ได้เอามาจากสิ่งของหรือจากมนุษย์คนใด เป็นความมั่งคั่งที่ไม่สามารถเอาเงินมาเปรียบเทียบได้

จงมองดูที่พระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นความมั่งคั่งแท้ ทรงเป็นไปได้อย่างไร.. ให้เรามาศึกษาเรื่องนี้ด้วยกัน

1.เล่ห์เหลี่ยมของวาทโลก (ลูคา 12:13-15)

อันตรายของความมั่งคั่ง ประการสำคัญคือความโลภหรือความตระกะตระการมอยากได้ไม่มีที่สิ้นสุดเมื่อคนหนึ่งเกิดร่ำรวยขึ้น เขาก็มักจะมองที่ความมั่งคั่งและผลประโยชน์ มากกว่าที่จะมองดูพระเจ้าผู้ประทานทุกสิ่งในชีวิตให้เรา

วันหนึ่ง ขณะที่พระเยซู กำลังสอนคนกลุ่มใหญ่อยู่นั้น มีชายคนหนึ่งมาขอร้องให้พระองค์ช่วยเขา? (อ่าน ลูคา 12:13-14)

ถาม เหตุใดชายผู้นี้จึงขอให้พระเยซูช่วยแบ่งมรดก?
 เขาอาจคิดว่า หากพระเยซูอยู่ฝ่ายเขา ช่วย

พูดให้เขา พี่ชายก็คงจะแบ่งมรดกให้ เขามาหา พระเยซู เพราะต้องการสมบัติ ไม่ได้อยากที่จะ ถวายชีวิตต่อพระองค์เขาขอความช่วยเหลือ เพราะ เขาโลก พระเยซูทรงรู้จักใจของเขาคือพระองค์จึงทรง เตือนเขาและคนที่ฟังอยู่ที่นั่นว่า... (อ่านลูกา 12:15)

เมื่อเราให้ความสำคัญต่อสิ่งที่เรามีอยู่ หรือ สิ่งที่เราอยากได้เป็นอย่างมากเท่ากับเรายอมให้มัน มาควบคุมชีวิตของเรา แทนที่เราจะคุมมัน ยิ่งกว่า นั้นเมื่อเราเห็นสิ่งของสำคัญกว่าคนก็เป็นการ ทำลายความสัมพันธ์ที่เราพึงจะมีต่อกัน เมื่อพระ- เจ้าประทานบัญญัติ พระองค์ทรงสั่งในเรื่องนี้ว่า “อย่าโลก...สิ่งใด ๆ ซึ่งเป็นของเพื่อนบ้าน” (อพยพ 20:17)

แท้จริงการ “อยากได้” อย่าง ไม่มีที่สิ้นสุดนั้นก็คือความโลภนั่นเอง หลายคนหลีกเลี่ยงคำว่าโลก ในคำสนทนาของคนโลภนั้นเราจะสังเกตได้ว่ามีคำ “ฉันอยากได้...” อยู่ไม่น้อยทีเดียว

ความต้องการไม่เป็นสิ่งที่ผิด เป็นการดี ที่เราจะมีหวัง มีความทะเยอทะยาน และมีเป้าหมายของชีวิต ปัญหาคือหลายครั้งเราต้องการสิ่ง ที่เป็นของคนอื่น พระเจ้าทรงสอนไม่ให้เราโลก สิ่งที่เป็นของผู้อื่น พระเจ้าทรงมีทรัพย์สินมากมาย ที่จะประทานแก่เราตามความจำเป็นโดยไม่ต้องไป โลกของผู้อื่น สิ่งที่เราควรทำ คือการวางใจว่าพระเจ้า จะทรงจัดเตรียมสิ่งที่จำเป็นในชีวิตให้ อย่าไปเที่ยว แสวงหา... ไล่ตามสิ่งต่างๆ และเอาวัตถุมาเป็นเป้าหมายในชีวิต ศูนย์กลางของชีวิตเราควรอยู่ที่ พระเจ้า

พระเยซูทรงสอนว่า สิ่งที่มีค่าแท้จริงในชีวิต ไม่ใช่วัตถุสิ่งของแต่สิ่งนั้นซื้อหาไม่ได้ สิ่งที่เป็น สำคัญทุกคนคือของประทานจากพระเจ้าที่ได้ ประทานแก่เราด้วยความรัก

2. ความตระทะทะใจ (ลูกา 12:16-21)

ถาม ความตระทะทะคืออะไร? ให้ผู้เรียนตอบ แล้วถามว่า “เหตุใดความตระทะทะจึงอันตราย?”

ปัญหาสำคัญของมนุษย์ ที่พระเยซูทรงเห็น คือการที่เขาโลกสิ่งของแทนที่จะสนใจความ สัมพันธ์ระหว่างตนเองกับพระเจ้า พระองค์ทรง สอนด้วยคำอุปมาขอให้เปิดลูกา 12:16-19 และนับ คำว่า “เราและของเราก็ครั้ง”

ถาม จากพระคัมภีร์ตอนนี้ เราเห็นว่าชายผู้นี้ เป็นคนอย่างไร? (เขียนคำตอบลงบนกระดาน.. จุดสำคัญคือเขาสนใจแต่ตนเองเท่านั้น)

เรื่องเริ่มต้นจากความมั่งคั่งของเศรษฐี คู เหมือนว่าเขาจะมั่งคั่งเพิ่มพูนขึ้นมาเรื่อย ๆ ไร่นา ของเขาเกิดผลบริบูรณ์มาก ทั้งที่ปีก่อนก็มีผลบริ- บูรณ์มากแล้ว ลองนึกภาพของเศรษฐี ผู้นี้ยืนมอง พืชผลและกำลังตัดสินใจว่าจะทำอย่างไร เขาจะ เอาพืชของมหรึมนี่ไปเก็บไว้ที่ไหนดีนะ?

เขาไม่ขอความเห็นจากใคร เขาจัดการทุกสิ่ง ด้วยตนเอง จะไม่แบ่งปันความมั่งคั่งที่เกินมานี้ให้ ใครด้วย คูเหมือนว่าเขาไม่ได้ปรึกษาแม่คนสนิท ในครอบครัวเลย ทางแก้ปัญหาคือที่คิดที่สุดคือ รื้ออยู่ ฉางเก่าและสร้างใหม่ให้ใหญ่กว่าเดิม และสิ่งที่ทำ ให้เศรษฐีรู้สึกยินดีมากที่สุดคือ ต่อไปนี้เขาไม่ต้องทำ งานหนักหามรุ่งหามค่ำอีก แต่จะได้นั่งกินนอน กิน มีความสุขสำราญเต็มที่ เขาไม่คิดถึงคนที่ ลำบากขัดสนเลยแม้แต่น้อย ไม่คิดที่จะให้เงินทอง ที่มีอยู่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น

ในขณะที่เขาเตรียมพร้อมที่จะมีชีวิตอย่างสุข สบายนั่นเอง เขาก็ได้ข่าวจากอีก โลกหนึ่งว่า “โอ คน โง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้า จะต้องเรียกเอาไป จากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้ นั้นจะเป็น ของใครเล่า?” ลูกา 12:20

โลกแห่งความสุขของเขาต้องพังทลายลงทันที เขาต้องสูญเสียทุกอย่าง แผนที่จะสร้างยุ้งก็หยุดชะงัก.. เขาเสียสิ่งที่สำคัญที่สุดด้วย.. นั่นคือ ชีวิตของเขาเอง!

บางครั้งสิ่งที่มาทำลายเรา มิใช่สิ่งที่เราทำ แต่เป็นสิ่งที่เราละเว้น ไม่ทำ ชายผู้นี้ละเลยน้ำพระทัยของพระเจ้า เขาไม่อยู่ในพระองค์ พระเจ้ามิได้พิพากษาเขาเพราะเขามั่งคั่ง แต่เขาคิดที่ให้ความมั่งคั่งอยู่เหนือพระเจ้า ผู้ประทานความมั่งคั่งนั้นแก่เขา เขามิได้คิดที่จะช่วยเหลือผู้อื่นด้วยทรัพย์สมบัติที่มากเกินไปนั้น แต่เขากลับพยายามสะสมทุกสิ่งให้เพิ่มพูนขึ้นสำหรับตัวเอง

ไม่เฉพาะแต่เศรษฐีผู้นี้เท่านั้น (อ่าน มาระโก 10:20-22) *ถาม* เหตุใดเขาจึงทำตามที่พระเยซูบอกเขาไม่ได้?

ชายทั้งสอง เลือกความมั่นคงในปัจจุบัน ที่มองเห็นได้ แทนที่จะเลือกเอาความรักของพระเจ้าอันเป็นสมบัติแท้จริง

3.5 สกัดความกังวล (ลูกา 12:22-34)

คำพยาน

ให้ผู้เรียนออกมาเป็นพยาน ถึงเวลาที่เขารู้สึกกังวล แทนที่จะวางใจพระเจ้า (เช่น ในเรื่องการเรียน, การเงิน ฯลฯ) และให้เขาลำถึงผลที่ได้เมื่อไม่วางใจว่าต่างกันอย่างไร

พระเยซูมิได้ทรงสอนคนร่ำรวยเท่านั้น พระองค์ทรงสอนคนยากจนด้วย... คนยากจนมักมีความกระวนกระวายว่าจะกิน จะดื่มอะไร (อ่าน ลูกา 12:22-30 เป็นส่วนตัว) เราไม่ควรกังวลว่าจะกิน จะดื่มอะไร ดูจากสิ่งต่างๆ รอบตัวเรา คนก้น้อยที่บินในอากาศ พระเจ้าทรงเลี้ยงดูมัน พระเจ้าจะไม่ทรงลืมเรานั่นเอง ขอให้เราทำหน้าที่ของเรา

อย่างสัจย์ซื่อก็แล้วกัน

เราพอสรุปพระคัมภีร์ตอนนี้ได้ง่าย ๆ คือ “วางใจพระเจ้า” เราไม่สามารถต่อชีวิตของตนเองให้ยาวออกไป ดังนั้นเมื่อมีปัญหา ก็ควรหันเข้าหาพระเจ้าแทนที่จะมากระวนกระวายโดยใช่เหตุ

ปัญหาอีกประการหนึ่ง คือ เรารู้สึกสับสนไม่รู้ว่าจะไร คือ ความต้องการจำเป็น อะไรคือสิ่งที่อยากได้เท่านั้น หลายครั้งเราอยากได้สิ่งหนึ่ง และทำให้มันกลายเป็นความต้องการจำเป็น เราต้องรู้ว่าอะไรจำเป็น อะไรไม่จำเป็น บางคนต้องการมีบางสิ่งเพื่ออวดคนอื่น หรือมีเพื่อจะไม่รู้สึกน้อยหน้า อย่าลืมว่าพระเจ้าทรงทราบใจของเรา

บางคนกล่าวว่า ไม่จำเป็นต้องขอสิ่งต่าง ๆ จากพระเจ้า แต่พระเยซูทรงสอนเราว่า พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาที่มีน้ำพระทัยห่วงใยเรา ทรงทราบว่าบุตรของพระองค์ต้องการสิ่งใด เช่นเดียวกับที่พ่อฝ่ายเนื้อหนังรู้ พระองค์จะทรงช่วยให้ความปรารถนานั้นได้รับคำตอบ นี่คือการรักของพระเจ้า!

กุญแจที่จะช่วยให้เราได้ว่าใจในพระเจ้าอย่างเต็มที่คือ เราต้องมีใจปรารถนาตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด (ลูกา 12:31,32)

นี่หมายความว่า หากเราได้เห็นแผ่นดินของพระเจ้า มาเป็นเป้าหมายหลักในชีวิตของเราแล้ว พระเจ้าจะทรงดูแลทุกสิ่งในชีวิต!

พระเยซูทรงรู้ถึงความรักของพระบิดามากกว่าใคร ๆ พระองค์ทรงทราบว่า กุญแจแห่งความสำเร็จในชีวิต คือการที่เราจะแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าก่อนอื่นใด พระองค์จึงทรงแนะนำเราและวางแบบอย่างให้เราได้ปฏิบัติตาม (อ่านลูกา 12:33-34) ถ้าเราใช้เวลาแสวงหาสิ่งของต่าง ๆ ในโลกแต่อย่าลืมว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นเสื่อมสูญไปได้

เมื่อเราตั้งใจทำทุกสิ่งเพื่อแผ่นดินของพระเจ้าสิ่งนั้นจะ ดำรงอยู่

ตัวอย่างที่ดีในเรื่องนี้ ปรากฏในกิจการ 2:45 และ 4:32-35 (ให้คนหนึ่งอ่านออกเสียง) คริสตจักรยุคแรกเรียนรู้ว่าการมี “ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของกลาง” นั้นเท่ากับเป็นการช่วยให้หลายคนได้รับสิ่งจำเป็นในชีวิต และยังช่วยให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วย

ถ่านหินชีวิตในความริบ

จำได้ไหมว่าเมื่อวันปีใหม่ 5 ปีที่แล้ว เราอยากได้อะไรเป็นของขวัญ เราอยากได้สิ่งนั้นอยู่หรือไม่.. ส่วนใหญ่จะตอบว่า “ไม่” ทั้งนี้เพราะความต้องการ ความสนใจของเรานั้นเปลี่ยนแปลงไปได้เสมอ

สมมติว่าเราจะมีชีวิตอยู่อีก เพียง 5 ปี เพื่อหาสิ่งที่เราปรารถนา ชีวิตจะเป็นอย่างไร บอกให้ได้เลยว่า ชีวิตจะไร้ความหมาย การที่เราจะเอาสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาเป็นเป้าหมายของชีวิตแทนน้ำพระทัยของพระเจ้าจะไม่ช่วยนำเราไปสู่ความสมปรารถนาหรือความพึงพอใจได้เลย

ดำรงอยากได้เครื่องเล่นคอมพิวเตอร์เหมือนกับเพื่อน ๆ ไม่ว่าพ่อแม่จะอธิบายว่า มันแพงเพียงไร ท่านไม่อาจซื้อให้ได้ในเวลานี้ก็ไม่สามารถช่วยให้เขาดีขึ้น เขารู้สึกว่าคุณคอมพิวเตอร์เท่านั้นที่จะช่วยให้เขามีความสุข ความคิดของเขาหมกมุ่นอยู่กับมันจนในที่สุด เขากลายเป็นคนขี้ฉ้อฉลและมีความขมขื่นยิ่งนัก

กลนา รู้สึกไม่พอใจที่เธอ ไม่มีเสื้อสวย ๆ อย่างที่เพื่อนของเธอมี ถึงแม้เสื้อของเธอจะสะอาดเรียบร้อย แต่ก็ไม่ทันสมัยเหมือนของเพื่อน ๆ เธอโกรธและเกิดความอิจฉาเพื่อน ๆ ความอยากได้สิ่งของเหมือนคนอื่น ทำให้เธอทุกข์ใจ

บางครั้งเราเอง รู้สึกอยากมีของบางอย่าง เพราะเห็นเพื่อนมี การที่เราจะมีความต้องการสิ่งต่าง ๆ ไม่ผิด แต่เมื่อใดที่ความอยากนั้นมา มีผลต่อความคิดจิตใจของเราก็ไม่เป็นการคุ้มค่า

เรากำลังแสวงหาอะไร หากเราไม่ให้การแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้ามาเป็นเป้าหมาย ในชีวิตแล้ว ก็ขอให้เราเปลี่ยนในเสียวันนี้ พระเจ้าปรารถนาที่จะเปลี่ยนชีวิตของเราให้มีคุณค่าขึ้น...

เขียนบนกระดาน

วัตถุประสงค์	สิ่งมีค่านิรันดร์
1.....	1.....
2.....	2.....
3.....	3.....

ให้คิดถึงสิ่งที่อยู่ในข่ายของทั้งสองประการ และเขียนเป็นรายการลงมา อธิบายให้ผู้เรียนรู้ชัดว่าวัตถุประสงค์ของไม่เป็นอันตรายตราบเท่าที่เราไม่ให้มันเป็นที่หนึ่งในชีวิต หนุนใจให้เขาสนใจ สิ่งที่มีค่านิรันดร์

บทที่ 11	กุญแจแห่งการอธิษฐาน	ข้ออารำ ขนพหุเสนาและเดวิด ไม่อ่อนระอใจ (1:81 และ) (ลูกา 18:1) อามก็อ นั้สซุสและเดวิด
	<p>เป้าหมายของบทเรียน</p> <p>เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นความจำเป็นในการอธิษฐาน และ ที่เขาจะแสวงหาพระเจ้าด้วยใจอธิษฐานและอธิษฐานอยู่เสมอ</p> <p>ข้อพระคัมภีร์ ลูกา 18:1-14</p>	
<p>อุปกรณ์การสอน ผู้เรียน 3 คน แสดงละครใบ้ ศัพทานุกรมพระคัมภีร์ กระดาษ ดินสอ กระดาษ แบบฝึกหัดบทที่ 11 พระคัมภีร์</p>		

เริ่มต้นบทเรียน

ละครใบ้

เลือกผู้เรียน 3 คนออกมาแสดงละครใบ้ข้างล่างนี้ โดยอาจให้มีอุปกรณ์ประกอบการแสดง เช่น ป้ายรับสมัครคนงาน แสดงออกถึงความรู้สึกต่างๆ ออกมาให้ชัดเจน

หญิงชราผู้หนึ่งประกาศรับสมัครคนทำสวน ทั้งกวันและสุรัดน์ ต่างสนใจงานนี้ทั้งคู่ ใคร ๆ ในหมู่บ้านรู้ว่า คุณยายเป็นคนใจดี

เมื่อกวันไปถึงบ้านคุณยายเขาก็ขึ้นบ้าน โดยไม่ล้างเท้าเสียก่อน เขาไปหาคุณยายถึงห้องครัวพอดี คุณยายกำลังทำขนม เขากล่าวว่า “สวัสดีสหาย ผมมาสมัครทำสวน” จากนั้นเขาก็คว้าขนมของคุณยายกินพร้อม ๆ กับบรรยายคุณสมบัติของตนเองว่า ทำสวนเก่งอย่างไรบ้าง เขาพูดไม่หยุดจนคุณยายเองไม่มีโอกาสพูดเลย ในที่สุดเขาก็ลาคุณยายพร้อมกับกล่าวว่า “แล้วผมจะมาหาคุณยายอีกนะครับ”

ส่วนสุรัดน์มาที่หลัง เขาคดกริ่งหน้าบ้าน รอจนคุณยายมาเปิดประตู เขาล้างเท้าที่อ่างหัวบันได แล้วจึงก้าวขึ้นบ้าน เมื่อคุณยายนั่ง เขาก็นั่งลงที่เสื่อซึ่งปูไว้รับแขก จากนั้นทั้งสองจึงคุยกันถึงงานทำสวน

สุรัดน์บอกคุณยายว่าเขาอยากทำสวนเพื่อจะได้มีประสบการณ์ และได้ผ่อนเบาภาระพ่อแม่ เขาไม่เกี่ยงว่างานหนักหรือเบาและบอกว่าขอทดลองงานก่อน ถ้าคุณยายพอใจก็ค่อยจ้างเขาเมื่อคุณยายอธิบายรายละเอียดของงานและถามเขาว่าเขาทำได้หรือไม่ สุรัดน์ตอบตามความเป็นจริงอย่างสุภาพ

เราคิดว่า ใครจะได้อ่านนั้น?...แน่นอน! ต้องเป็นสุรัดน์ เมื่อเราอธิษฐานต่อพระเจ้า เรามีท่าทีอย่างไร เราเข้ามาหาพระองค์อย่างกวันหรือสุรัดน์?

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

1. **จุดสำคัญ:** (ไฮเซยา 12:1, ลูกา 18:1, 1 เรสะ โลกันิกา 5:17)

เมื่อเราจะขอสิ่งใดจากพ่อแม่ เราจะขอเพียงครั้งเดียวหรือต้องขอซ้ำอีก? หากเราต้องการสิ่งนั้นจริงๆ เราจะเลิกของ่ายๆ หรือ? แน่แน่นอนเราจะเฝ้าของจนเราได้สิ่งนั้นมา

ถาม หากเราทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระเจ้าซ้ำ ๆ ถือเป็นความคิดหรือไม่?

ไม่เลย... พระเจ้าทรงพอพระทัยที่เราจะทูลขอสิ่งหนึ่งด้วยใจเชื่อมั่น แม้จะต้องรอกคอย (อ่าน โยเซยา 12:6) พระเจ้าทรงสั่งเราให้รอกคอยพระองค์เสมอ อย่าท้อแท้หรือหันหลังให้พระองค์เมื่อพระเจ้าไม่ตอบคังใจเรา

ถาม เหตุใดการอธิษฐานอย่างพากเพียร จึงเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตของเรา? ให้แสดงความคิดเห็นจากนั้นก็โยงไปถึง 1 เรสะโลนิการ 5:17

ในพันธสัญญาใหม่ เปาโลกล่าวไว้ว่า “จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ” (1 เรสะโลนิการ 5:17) พระเจ้าปรารถนาให้เราเปิดทางสื่อสารไปหาพระองค์ ตลอดเวลาพระเยซูเองได้ทรงบอกให้เราไม่อ่อนระอาในการอธิษฐานออกมาได้คังนี้ (ครูเขียนลงบนกระดาน)

1) **อธิษฐานบ่อยๆ** เราทุกคนมีเพื่อนสนิทและเรามักจะคุยกับเพื่อนของเราเสมอ ถ้าไม่ได้คุยกัน ความสนิทสนมก็จะลดลง เราจะรักษาความสัมพันธ์กับพระเจ้าด้วยการติดต่อสนทนากับพระองค์บ่อยๆ

2) **อธิษฐานเป็นประจำต่อเนื่อง** เมื่อเราดังใจอธิษฐานเพื่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ให้เรามุ่งอธิษฐาน โดยสม่ำเสมอ ต่อเนื่อง คงเส้นคงวา ไม่ไถลออกไปนอทางไม่หยุด!

3) **อธิษฐานด้วยพลังและความหวัง** หากการอธิษฐานกลายเป็นกิจวัตรอันน่าเบื่อ แสดงว่าเราหมดพลัง เราไม่มีชีวิตชีวา การอธิษฐานจะขาด

ความหมายทั้งต่อตนเองและพระเจ้า คังนั้นเราจะต้องอธิษฐานด้วยกำลัง หากเราขาดกำลังก็ให้เราทูลขอต่อพระเจ้า

4) **อธิษฐานอย่างมีเป้าหมาย** จงมีเป้าหมาย เมื่ออธิษฐาน มิใช่ทำไปเพราะเป็นหน้าที่

5) **ให้การอธิษฐานเป็นส่วนสำคัญในชีวิต** อย่าอธิษฐานเฉพาะเวลาที่มีเหตุจำเป็น เราต้องการให้การสนทนากับพระเจ้าเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในชีวิตประจำวัน

หากเราให้ทั้ง 5 ข้อนี้ เกิดในชีวิตของเราแล้วก็จะทำให้เรามีความอดทนในการอธิษฐานมากขึ้น

2. ตัวอย่าง (ปัญญาจารย์ 7:8, ลูกา 18:2-5)

เปรียบเทียบสำนวน
อ่าน *ปัญญาจารย์ 7:8* และให้เขียนพระคำข้อนี้ใหม่เป็นสำนวนของตนเอง ให้อาสาสมัครอ่านสำนวนของเขาหน้าชั้น

หลายคนไม่มีความพากเพียร ในการอธิษฐาน เขาคิดว่าเมื่ออธิษฐานแล้วควรได้รับคำตอบทันที ลืมไปว่า พระเจ้าทรงสั่งให้เรารอกคอยพระองค์ การมีความอดทนจะช่วยให้เราได้พรากเพียรต่อไปอย่างไม่ท้อถอย

หลายครั้งเราอยากได้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมากจนไม่คิดถึงอะไรเลยนอกจากจะหาวิธีที่จะได้สิ่งนั้นมา เมื่อเวลาผ่านไปนานเข้าเรากลับไม่ได้สิ่งนั้น เราอาจรู้สึกท้อแท้ความตื้นตันก็หายไป คังนั้นแทนที่จะรอกคำตอบของพระเจื่อก็กลับเลิกอธิษฐาน... แต่ปัญญาจารย์สอนไว้ว่า “*เบื้องปลายแห่งสิ่งใดๆ ก็ดีกว่าเบื้องต้นของสิ่งนั้นๆ มีใจอดกลั้น ก็ดีกว่ามีใจหังการ*” (ปัญญาจารย์ 7:8)

พระคัมภีร์บอกเราในเรื่องความอดทน 2 ประการคือเราต้องไม่เลิกล้มความคังใจง่าย ๆ และเราต้องไม่ให้ความย่อหย่อนมาทำให้เราอดคังในสิ่ง

ที่ต้องการ

พระเยซูทรงเล่าคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้ฟังดังนี้ (อ่าน ลูคา 18:2-5) ให้สังเกตคำ “เขาไม่ยอมทำจนชำนาญ” (ข้อ 4) แสดงว่า หญิงม่ายผู้นี้ต้องเป็นคนไม่ท้อถอยและมีความอดทนเป็นอย่างมาก เธอไปหาผู้พิพากษาเพื่อขอความยุติธรรม ในการสู้ความ แต่ผู้พิพากษาไม่สนใจใยดีเธอเลย เธอไม่ย่อท้อ ได้วิงวอน ขอร้อง ขอความช่วยเหลือ เธอรีบร้อนผู้พิพากษาไม่อาจทนได้อีกต่อไป เขาไม่ได้เป็นคนเกรงกลัวพระเจ้า ไม่ได้เป็นคนมีความกรุณา แต่คำขอของหญิงม่ายทำให้เขารำคาญจนทนไม่ได้ การที่เขาให้ความยุติธรรมต่อนาง มิใช่เป็นเพราะเขาสงสาร แต่เป็นเพราะเขาไม่มีทางเลือก

ถาม ถ้าหญิงม่ายเกิดเดือดร้อนขึ้นมาอีก และกลับมาหาผู้พิพากษาเขาจะทำเฉยเมยกับนางหรือไม่...ทำไม?

ลองนึกถึงภาพที่ผู้พิพากษาเห็นหญิงม่าย อีกเขาคงรับทำทุกอย่างให้เธอ โดยเร็วเพื่อเธอจะได้ไปให้พ้นหูพ้นตาเขาเขาคงคิดว่า “โอ๊ย ไม่เอาแล้ว...ต้องรีบจัดการเรื่องของยายคนนี่ให้เสร็จเร็วๆ ไม่งั้นต้องทนฟังคำคร่ำครวญอีก นำรำคาญเหลือเกิน”

ความอดทนเป็นกุญแจเปิดประตูสำหรับโอกาสต่างๆ เป็นคุณสมบัติที่พระเจ้าทรงพอพระทัย และพระเจ้าจะทรงให้รางวัลสำหรับความอดทนนั้น เมื่อเราอธิษฐานด้วยความหวังและรอคอยด้วยความอดทนเราก็จะได้รับสิ่งที่หวังนั้น

3. วาใจพระเจ้า (ลูคา 18:6-8, 1ยอห์น 5:14-15)

จำไว้ว่า พระเจ้าทรงเป็นศูนย์กลางแห่งคำอธิษฐานของเรา อ่าน 1ยอห์น 5:14-15 การไว้วางใจในพระเจ้า จะช่วยให้เราปากเพียรและอดทน ถ้าเรารู้ว่า “เมื่อเราขอสิ่งใดที่เป็นพระประสงค์ พระองค์ก็ทรงฟังเรา” จะทำให้การอธิษฐาน มีรส

ชาติมีความหมายใหม่ต่อชีวิตของเรา

ถาม ทำไมเราจึงอธิษฐาน? (ให้ผู้เรียนตอบและเขียนคำตอบบนกระดาน)

มีหลายอย่างที่เราไม่สามารถทำสำเร็จได้ด้วยตัวของเราเอง แต่พระเจ้าทรงฤทธิ์ทรงทำได้ทุกสิ่งเราอธิษฐานเพราะเราวางใจในพระเจ้าในฤทธิ์เดชของพระองค์

ถาม เรารู้สึกอย่างไร เมื่อรู้ว่าพระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานและจะทรงตอบคำทูลขอนั้น? ให้เขาตอบตามความสมัครใจ”

ในกรณีของหญิงม่ายนั้น เธอรู้ว่าผู้พิพากษาเท่านั้น ที่จะช่วยให้ความยุติธรรมกับเธอได้ หากหญิงม่ายยังวางใจผู้พิพากษาใจจัด เธอจะไม่วางใจพระเจ้าผู้ทรงพระกรุณายิ่งกว่านั้นหรือ?

(อ่าน ลูคา 18:6-8) ผู้พิพากษาไม่สงสารหญิงม่าย ไม่สนใจเธอแต่.. พระเจ้าทรงรักเรา ทรงสนใจเรา ทรงเลือกเรา ดังนั้นเมื่อเราทูลต่อพระองค์ ก็จะทรงฟังเสียงของเรา มิใช่เป็นเพราะเราร้องขอจนพระองค์ทนไม่ได้ แต่พระองค์ทรงตอบเราเพราะเราเป็นบุตรที่วางใจในพระองค์ต่างหาก

คำอุปมาเรื่องหญิงม่ายสอนเราว่า เราควรอธิษฐานไม่เว้น ไม่อ่อนระอาใจ การอธิษฐานเป็นกุญแจไข ประตูสวรรค์ให้เราได้รับสิ่งที่ปรารถนาตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

4. งดอใจ (มัทธิว 18:4 ลูคา 18:9-14 ยากอบ 4:10)

พระเจ้าทรงพอพระทัยที่เราจะอธิษฐานและเชื่อว่าจะได้รับคำตอบ แต่เราต้องถ่อมใจ อย่าคิดว่าพระเจ้าตอบเราเพราะเราเป็นคนดี! (ลูคา 18: 9-14)

เราอยากมีเพื่อนอย่างฟาริสีคนนี้หรือไม่?.. เขาชอบชี้และเปิดโปงความผิดของผู้อื่น ชอบแสดงว่าตนเป็นคนดี เเด่นกว่าใคร ๆ เขาคิดว่าพระเจ้าทรงมีความสุข เมื่อฟังคำอธิษฐานของเขา

จริง ๆ แล้ว เขารู้สึกชื่นชมในคำอธิษฐานของคุณ
นั่นเอง ในความเป็นจริง การมาเข้าเฝ้าพร้อม ๆ
ไปกับการดูหมิ่นคนอื่นเป็นสิ่งที่ไปด้วยกันไม่ได้
ถาม จากคำอธิษฐานของฟาริสีมีคอนใด ที่ทำ
ให้เราเห็นว่าเขารักพระเจ้าและมีความสัมพันธ์แนบ
แน่นกับพระองค์?

คำอธิษฐานของเขา มีแต่คำที่บอกว่าเขาคือ
เพียงไร... คนอื่น ไม่ใช่อย่างไร...

ค้นพระคัมภีร์
ค้นคำว่า “อ่อมใจ” จากศัพท์พจนานุกรมพระคัม-
ภีร์และเปิดหาพระคำที่มีคำนั้นอยู่ อ่าน อธิบาย
ว่าพระเจ้าทรงสนพระทัยความอ่อมใจ ทั้งใน
การกระทำและการอธิษฐาน

และในที่เดียวกันนั่นเอง มีคนเก็บภาณีมา
อธิษฐานด้วยเขามาสารภาพบาปและทูลต่อพระ-
เจ้าอย่างตรงไปตรงมาว่า เขาปรารถนาการอภัย
ของพระองค์ เขาเปิดใจออกและได้เข้าถึงพระเจ้า
จริงๆ เขารู้ว่าถ้าพระเจ้าไม่ได้อภัยเขา การที่จะมา
ยืนอยู่ในพระวิหารก็ไม่ใช่เป็นการสมควร

คำอธิษฐาน ควรเป็นเหมือนกระจกฝ่ายวิญ-
ญาณที่ทำให้เรา ได้เห็นว่าเราอยู่ในสภาพเช่นไร
และช่วยให้เราได้เห็นพระเจ้าเมื่อทรงสำแดงพระ-
องค์เองแก่เรา ฟาริสีคงไม่เคยสัมผัสพระเจ้า เพราะ
เขามัวแต่มองที่ตัวเอง คนเก็บภาณีรู้ว่า เขาเป็นกบ
บาป ไม่มีค่า ไม่กล้าแม้จะยกหน้าขึ้นมา

พระเยซูทรงสอนว่า หากเราพอใจในตนเอง
ในความดีของตัวเองแล้ว พระเจ้าก็ไม่สามารถจะพอ
พระทัยในตัวเราได้ แต่คนที่พยายามทำตามน้ำ-
พระทัยให้พระองค์พอพระทัยนั้น พระเจ้าจะทรง
ทำให้เขาเป็นที่น่าพึงพอใจมากขึ้น และพระเจ้าจะ
ทรงยกเขาขึ้น

พระเยซูทรงปรารถนาให้เราเป็นเหมือน

เด็กในแง่ของความอ่อมใจ เด็กรู้ว่าเขามีสิ่งที่เรียน
รู้อีกมาก เมื่อผู้ใหญ่สอนเขาก็จะไม่รู้สึกขัดเคืองใจ
แปลกที่ว่า เด็กจะภูมิใจในสิ่งที่พ่อเขาทำมากกว่า
สิ่งที่เขาทำเองเสียอีก เรามักได้ยินคำว่า “พ่อของ
ฉันเก่งกว่าพ่อของเธอ” ความภาคภูมิใจของเด็ก
มาจากพ่อของเขา คริสเตียนก็เช่นเดียวกัน เราควร
ขึ้นอยู่กับพระเจ้าแห่งพระบิดา และถวายพระเกียรติ
แด่พระองค์แล้วพระเจ้าจะทรงทำสิ่งต่างๆ ในชีวิต
ของเราได้มากขึ้น

ถาม ยากอบ 4:10 สอนว่าอย่างไร?

การอ่อมใจคือการยอมให้ชีวิตอยู่ในน้ำพระทัย
พระเจ้า เชื่อฟังพระองค์และยกย่องพระองค์ เมื่อ
เราทำเช่นนั้น พระเจ้าก็จะทรงยกเราขึ้นด้วย

ดำเนินชีวิตในความจริง

เราหลายคน คงได้อธิษฐานกันมาตั้งแต่
ยังเด็ก การอธิษฐานกับพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่จะต้อง
ทำโดยมีบทสวด หรือบทอธิษฐานที่ต้องจำขึ้นใจ
ลองคิดดูซิว่า หากเราคุยกับเพื่อนสักคนอย่างที่เรา
ใช้บทสวดนั้นเราและเพื่อนจะรู้สึกอย่างไร การทำ
เช่นนั้นไม่ช่วยให้เพื่อนกับเราสนิทสนม และรัก
กันมากขึ้น การอธิษฐานก็เช่นกัน เราควรสนทนากับ
พระองค์เปิดโอกาสให้พระองค์ ได้สนทนากับ
เรา เราจะไม่มีทางรู้จักพระเจ้าดีขึ้น หากไม่ เรียนรู้
ที่จะอธิษฐานและฟังพระสุรเสียงของพระองค์

บททวนบุญแจแห่งการอธิษฐาน 4 ประการ

- 1) พากเพียร 2) อดทน
- 3) วางใจในพระเจ้า 4) อ่อมใจ

***หนุนใจให้ผู้เรียนจำบุญแจทั้ง 4 ข้อให้ได้
เปิดชั้นเรียนด้วยการอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าให้
ทรงช่วยในการที่เราจะมีใจอดทน พากเพียรและ
อ่อมใจในการอธิษฐาน หนุนใจให้ผู้เรียน เริ่มที่จะ
วางใจพระเจ้า ตั้งแต่วันนี้

จบสัปดาห์ชื่อ

บทที่ 12

เป้าหมายของบทเรียน

เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ว่า ต้องสวดขอร้องต่อพระเจ้าในสิ่งที่พระองค์
ประทานให้ ผูกและเป็นคนค้นเรียนที่สวดขอร้องทุก ๆ วัน

ข้อพระคัมภีร์ ลูคา 19:11-27

ข้อควรจำ ฝ่ายผู้ทรงอำนาจเหล่านั้นต้องเป็นคน
ที่วางใจได้ทุกคน (1 โครินธ์ 4:2)

อุปกรณ์การสอน ผู้เสนอรายงาน กระดาษ ดินสอ แบบฝึกหัดบทที่ 12
พระคัมภีร์

เริ่มต้นบทเรียน

สายพิณกับนินดารู้สึกตื่นเต้นกับการแข่งขัน กีฬาสีปลายปีเป็นอย่างมาก ทั้งสองลงแข่งทุกนัด บางทีก็ลงวิ่งผลัดด้วยกัน บางครั้งก็กลายเป็นคู่แข่งกันเอง อย่างไรก็ตาม ทั้งสองจะฝึกซ้อมด้วยกันเสมอแน่นอน การแข่งครั้งนี้จะดีที่สุดในรอบปี

ทั้งสองมีเวลาเตรียมตัว 2 สัปดาห์หลังเลิกเรียน ทั้งสองวางแผนเป็นอย่างดี ตั้งใจว่าจะกวาดเหรียญมาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เมื่อคนหนึ่งรู้สึกเหนื่อยและท้อแท้ อีกคนก็จะให้กำลังใจ

แต่แล้ว.. คินก่อนวันนัดแข่ง ฝนได้ตกลงมาอย่างหนักตลอดคืน จึงไม่สามารถใช้สนามแข่งซึ่งมีน้ำเงินองทั่ว ครูได้เลื่อนการแข่งขันไปอีก 2 สัปดาห์

ในสองสัปดาห์หลังมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นสายพิณยังพิตจัด พยายามห่มซ้อมสุดกำลัง นินดากลับพัก เธอรู้สึกเหน็ดเหนื่อยกับการซ้อม คิดว่าอย่างไรเธอซ้อมมาอย่างดีแล้ว คงไม่มีปัญหาในการซ้อม

ในที่สุดวันแข่งก็มาถึง สายพิณได้ชัยชนะอย่างงดงามสมความตั้งใจ แต่นินดากลับไม่คิดแม้ที่ 3 ทั้งสองเริ่มต้นมาด้วยกัน แต่นินดาลืมเป้าหมายที่วางไว้ และไม่สวดขอร้องการซ้อมทำให้เธอต้องสูญเสียชัยชนะที่ควรรับไปเสีย

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

1.ความรับผิดชอบที่เท่ากัน (ลูคา 19:11-13)

ก่อนที่เราจะได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเป็นมรดกนั้น เราต้องดำเนินชีวิตโดยมีความรับผิดชอบทุก ๆ วัน เราต้องคอยจับตาดูอยู่ที่เป้าหมายของเรา นั่นก็คือเราต้องมีแผนสำหรับอนาคต แต่ต้องรู้ว่าวันนี้อาจเป็นวันสุดท้ายในชีวิต ดังนั้น ต้องทำทุกอย่างให้ดีที่สุดในวันนี้

วันนี้เราจะได้รู้จักชาย 3 คน ที่เริ่มต้นเหมือนกัน แต่มีจุดจบไม่เหมือนกัน (อ่านลูคา 19:12-13)

มีเจ้านายองค์หนึ่ง กำลังจะเดินทางไปรับอำนาจมาครองแผ่นดิน ก่อนออกเดินทางก็ได้เรียกทาสมา 10 คนและให้เงินไว้คนละ 1 มินา

(มีค่าเท่ากับค่าจ้าง 3 เดือน) ทุกคนต่างรับมาเท่ากัน ไม่มีใครรอดได้ว่าเจ้านายรักตนมากกว่าผู้อื่น

ทาสทุกคนได้รับคำสั่งว่า “จงเอาไปค้าขาย... จนเราจะกลับมา” (ลูกา 19:13)

****ทั้ง 10 คน ได้เงินมาเท่ากัน เป็นความรับผิดชอบที่เท่ากัน แต่ความรับผิดชอบของแต่ละคน ก่อให้เกิดผลที่ต่างกัน****

คำว่า “จงเอาไปค้าขาย..” เท่ากับนายได้สั่งให้ทาสนำเงินไปทำธุรกิจไปลงทุน เจ้านายมิได้ต้องการให้ทาสนั่งเฉย ๆ รอเขากลับมา ทาสจะต้องทำงานเพื่อเขาแม้ว่าเขาจะเดินทางไปไกล

นอกจากนั้น เจ้านายไม่ได้สัญญาว่า จะให้รางวัลแต่อย่างใด สิ่งที่ทาสต้องทำคือทำหน้าที่ของตนจนกว่านายจะกลับมา

ถาม เหตุไฉนนายจึงให้เงินทาสเท่า ๆ กัน และสั่งไว้เพียงประโยคสั้น ๆ ?

บางทีอาจเป็นการสอนให้พวกเขาเห็นว่านายเองก็ไว้วางใจ และเชื่อมั่นในความสามารถของเขา แต่ละคนมีโอกาสดูแลตนเองตั้งแต่ต้นว่า เขาเป็นทาสที่ดี และเป็นนักลงทุนที่ฉลาดหรือไม่

ให้ตอบคำถามต่อไปนี้ลงในกระดาษ

1. สำหรับเราเงินมีนาเปรียบเหมือนอะไร?
2. เราตั้งใจจะให้สิ่งที่พระเจ้าประทานให้ให้เกิดประโยชน์หรือไม่?
3. ถ้าจะทำให้เกิดประโยชน์ เราจะต้องทำอย่างไรบ้าง? (ให้เก็บคำตอบไว้ เพื่อจะนำกลับไปคิดใคร่ครวญที่บ้าน และจะลงมือทำจริงๆ)

2. รางวัลสำหรับความสัตย์ซื่อ (ลูกา 19:15-19, 1 โครินธ์ 4:2)

คำว่า ผู้อารักขาหรือคนต้นเรือน หมายถึง

ผู้จัดการหรือ ผู้ดูแล

ถาม ผู้จัดการในบริษัทมีหน้าที่รับผิดชอบอย่างไรต่อเจ้าของกิจการ? (ให้ผู้เรียนตอบและเขียนคำตอบลงบนกระดาน)

เปาโลกล่าวถึงผู้จัดการ หรือผู้อารักขาว่า “ฝ่ายผู้อารักขาเหล่านั้นต้องเป็นคนที่ไว้วางใจได้ทุกคน” (1 โครินธ์ 4:2)

ผู้อารักขาที่ดีจะต้องสัตย์ซื่อ ใช้สิ่งที่อยู่ในความดูแลของเขาอย่างมีปัญญา เขาคือตัวแทนของเจ้าของกิจการที่เขารับผิดชอบอยู่ เขาจะต้องทำหน้าที่ให้ดีทุกวัน ไม่ว่าเจ้าของจะมาเมื่อไรก็ต้องเห็นเขาทำงาน

ในที่สุด นายซึ่งได้รับอำนาจเป็นกษัตริย์ก็กลับมาเราไม่ทราบว่าเขาไปนานเท่าไร รู้เพียงว่าเมื่อกลับมาก็หวังเห็นคนใช้พร้อมที่จะรับเขา (ให้อ่าน ลูกา 19:15)

ถาม สิ่งแรกที่นายอยากรู้คืออะไร?

เขาต้องการรู้ว่า ทาสสัตย์ซื่อหรือไม่.. ได้ผลประโยชน์กลับมาหรือไม่เขาต้องการผลงานในใจของเขาคิดว่า “ทาสได้จัดการกับเงินที่เราฝากไว้อย่างไร?”

ส่วนทาสนั้น ต่างคนก็มีความรู้สึกต่างกัน บางคนปรารถนาให้นายกลับมาเพื่อจะได้ชื่นชมกับผลงาน บางคนอาจรู้สึกเฉย ๆ บางคนรู้สึกไม่สบายใจที่นายจะกลับมา เพราะไม่มีผลงานเลย..

แต่พระเยซูทรงเล่าถึงทาสเพียง 3 คน เท่านั้น ทั้งสามคนนี้แสดงให้เห็นถึงผู้อารักขา 3 แบบ และบอกให้เราเห็นว่า พระเจ้าจะปฏิบัติต่อแต่ละคนอย่างไร (อ่านลูกา 19:16-19) คนแรก ไม่มีสิ่งใดที่ต้องขายเขาเป็นทาสที่รับใช้อย่างสัตย์ซื่อและขยันขันแข็ง เขาภูมิใจในงานที่พระเจ้าทรงใช้เขาค้ำชมเชยและรางวัลที่เขาได้รับก็คุ้มค่ากับการ

ที่เขาได้ลงทุนลงแรงอย่างเหน็ดเหนื่อย เมื่อเขา
รับผิดชอบอย่างดี รางวัลที่ได้ก็งาม!

คนที่สอง ก็ได้ผลน่าพอใจเช่นกัน เขามีใช่เป็นคน
ที่เก่งที่สุด แต่เขาก็ทำดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผลงาน
ของเขาทำให้เราเห็นความพยายาม เขาเป็นทาสที่
สัตย์ซื่อรางวัลที่ได้ก็เหมาะกับความสามารถของ
เขา**เห็นไหมว่าผู้ارقษาที่สัตย์ซื่อจะได้บำเหน็จ
รางวัล** พระเยซูปรารภณาให้ผู้ติดตามพระองค์
ทราบวาพระเจ้าทรงสังเกตสิ่งที่เราทำเพื่อพระองค์
ยิ่งกว่านั้น จะทรงให้รางวัลผู้ที่ทำงานสำเร็จเป็น
อย่างดีด้วย

รางวัลที่ทาสได้รับนั้น ทำให้เขามีงานรับ
ผิดชอบมากขึ้น เขาต้องครอบครองเมืองแทน ที่จะ
ดูแลเพียงเงินทอง ทาสคนแรกได้แสดงให้เห็นว่า
เขาสัตย์ซื่อเพียงไร ดังนั้นเขาจึงได้รับรางวัลมาก
ที่สุดเป็นรางวัลที่มีเกียรติแสดงให้โลกรู้ว่าเขเป็น
ที่ไว้วางใจได้

นายจะให้รางวัลทุกคน เท่ากันก็ได้ แต่พระ-
องค์ได้ให้รางวัลตามความสามารถที่จะรับผิดชอบ
ได้ หากพระองค์ทรงให้คนที่ทำได้ 5 มินา ครอบ
ครอง 10 เมือง เขาจะต้องแบกภาระหนักเกินกำลัง
และจะให้ 5 เมืองสำหรับคนที่มีความสามารถมาก
ก็จะเป็นการไม่ยุติธรรม นายรู้ว่าสิ่งใดดีที่สุด
สำหรับทาสแต่ละคน

อภิปราย

จากสถานการณ์ต่อไปนี่เราคิดว่า พระเจ้าจะ
ทรงอวยพระพร ในความสัตย์ซื่อของเรา
อย่างไรบ้าง?

1. หากเราเข้าชั้นเรียนเป็นประจำ ทำการบ้าน
ดูหนังสือสอบ... พระพรคือ...
2. หากเราสัตย์ซื่อในการมาร่วมเรียน นมัสการ
พระเจ้าที่คริสตจักร... พระพรคือ...

3. หากเราช่วยทำงานบ้าน เชื้อฟังกพ่อแม่ และ
แสดงความรักห่วงใย.. พระพรคือ...

4. หากเราสัตย์ซื่อในการอธิษฐาน การอ่าน
และศึกษาพระคัมภีร์... พระพรคือ...

3.ผู้ที่ละเลยจะถูกลงทัณฑ์ (ลูกา 19:20-27)

รางวัลของทาสทั้งสอง เป็นสิ่งที่ทำให้ทุกคน
ชื่นชมแต่...สำหรับคนสุดท้ายละ.. เมื่อเขาถูกเรียก
เพื่อมารายงานตัวเขาคงรู้สึกวิตก.. “โอ...เรียกกัน
แล้ว...” ไม่น่าเลย! เขารู้สึกเครียดและไม่รอให้นาย
พูด (อ่านลูกา 19:20,21) เขาพูดออกมาพล่อยๆ
โดยโยนความคิดไปให้นายของเขา เขาต้องการให้
เรื่องเสร็จเร็วๆ ยิ่งกว่านั้นเขาแสดงราวกับว่าเขา
ไม่มีความผิดอันใด!

นายได้กลับอย่างทันควัน (อ่านข้อ 22) ทาส
กล่าวหาว่านายเป็นคนเข้มงวด และไม่ยุติธรรม
พระองค์ก็เลยทรงทำตามคำของเขา

จากคำของนาย ทำให้เราเห็นว่า สิ่งใดอยู่ใน
ใจก็จะออกมาเป็นคำพูดและการกระทำทำที่ทัศน-
คติของคนๆ หนึ่งอาจทำลายเขาได้ดีพอๆ กับอาวุธ
ทีเดียว

นายรู้สึกวา ถูกปฏิเสธและถูกทรยศ นายได้
ให้โอกาสทาสทั้งสิบเท่ากัน พระองค์ไม่ได้เรียก
เรื่องความคิดสร้างสรรค์หรือความกล้าหาญของเขา
พระองค์ทรงพอพระทัยกับการกระทำที่เล็กน้อย
(ข้อ 23) หากทาสคนสุดท้ายได้เอาเงินไปฝาก
ธนาคาร ให้เกิดดอกออกผล นายก็จะพอใจทำเสีย
บ้างดีกว่าไม่ทำเลย

นายลงโทษทาสคนสุดท้าย เพราะเขาไม่มี
ความเชื่อในพระองค์ (ข้อ 24,25) คำพิพากษาของ
นายนั้น น่ากลัวยิ่งนัก

“เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้วจะ
เพิ่มเติมให้เขาอีก แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้น
จะต้องเอาไปจากเขา” (ข้อ 26)

นายได้ให้ทุกคนเท่ากัน แต่ทาสคนนี้ก็กลับ
เอาเงินห่อผ้าไว้ เขาต้องสูญเสียสิ่งที่มีค่าเพราะเขา
ไม่สัตย์ซื่อ เช่นกัน.. หากเราไม่สัตย์ซื่อต่อสิ่งที่
พระเจ้าทรงมอบไว้ให้แก่เรา วันหนึ่งพระเจ้าจะ
ทรงเอาคืนไป พระองค์ทรงบอกเราไว้แล้ว ฉะนั้น
เราต้องสำรวจดูว่า รับผิดชอบดีหรือไม่

ถาม เราคิดว่า ทาสคนสุดท้ายมีความสามารถ
น้อยกว่าคนอื่นหรือไม่?

นายต้องเห็นความสามารถของเขา จึงได้ฝาก
เงินเอาไว้ พระองค์คงจะไม่ให้คนไร้ปัญญาดูแล
เงินจำนวนมากนั้น เขามีความสามารถแต่ไม่ยอม
รับผิดชอบหน้าที่!

การดูต้น

แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ให้เขาเขียน
การดูง่าย ๆ สัก 5-8 ช่องจบที่เล่าถึงคำอุปมา
เรื่องนี้

ดำเนินชีวิตในความริบ

เรารู้ว่า พระเจ้าทรงมอบโอกาสความรับผิดชอบ
และความสามารถแก่เรา แต่เราจะใช้สิ่งเหล่านั้น
อย่างไร?

นักกีฬา รู้ดีว่า กล้ามเนื้อที่ไม่ได้ทำงานเป็น
ประจำและสม่ำเสมอ จะค่อย ๆ ไร้ประโยชน์ไป
ในที่สุด เช่นเดียวกัน หากเราไม่ใช้ความสามารถ
ที่พระเจ้าประทาน มันจะสูญไป!

จงพิจารณาดูให้คิดว่า พระเจ้าได้ประทาน
ความสามารถอย่างใดแก่เราบ้างและเรา จะใช้
ความสามารถนั้นอย่างไร เพื่อพระองค์อาจเป็น
ความสามารถจัดการสิ่งต่างๆ ในกลุ่มอาจเป็นความ
ชำนาญในการฝีมือ การช่าง การทำอาหาร หรืออาจ
เป็นความสุขในการทำงานที่ไม่มีใครเห็นเช่น การ
จัดเก็บ การทำความสะอาด ไม่ว่างานนั้นจะใหญ่
หรือเล็กคนเห็นหรือไม่รับผิดชอบมากนักน้อย ไม่เป็น
สิ่งสำคัญแต่ความสำคัญของงานอยู่ที่ความสัตย์ซื่อ
ของเรากับงานนั้น

เมื่อทาสทั้งสิบ ได้เงินเขากองตั้นเดินและคิด
กะการใหญ่ว่าจะลงทุนอย่างไรบ้าง แต่เมื่อเวลา
ผ่านไปนาน นายไม่กลับมาสักที บางคนอาจเอา
เงินนั้นไปใช้ส่วนตัว คิดว่าไม่มีใครรู้เห็นก็เป็นได้
ถามตัวเองว่า พระเจ้าทรงให้เราทำอะไร และเรา
กำลังทำสิ่งนั้นอยู่หรือไม่? หากเราเห็นว่าเรากำลัง
พลาดและรับแก้ไขก่อนที่จะสายเกินไป เท่ากับ
เราได้โอกาสเดี๋ยวนี้ยังไม่สายจนเกินไป ขณะที่เรา
มีลมหายใจก็ยังมีโอกาสพิสูจน์ ความรับผิดชอบ
ของเราได้

เราบางคนอาจยังไม่ได้อยู่ในแผ่นดินของ
พระเจ้าไม่รู้ว่า พระเจ้าประทานอะไรไว้ เราควร
ขอให้พระเยซูมาเป็นกษัตริย์ในชีวิตของเรา และ
สำแดงให้เราเห็นว่าพระองค์ประสงค์สิ่งใดจากเรา
***พระองค์ทรงรักเรา..มาหาพระองค์เสียใน
วันนี้เถอะ***

บทที่ 13	จบทเรียนพร้อม	ข้อควรจำ เหตุฉะนั้นจงเผาระวังอยู่เพราะ ท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวัน หรือโมงนั้น มัทธิวา 25:13
	<p style="text-align: center;">เป้าหมายของบทเรียน</p> <p style="text-align: center;">เพื่อผู้เรียนจะได้ทราบถึงการเสด็จมาอย่างทันทีทันใด ของพระเยซู และเขาเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับวันนั้น</p> <p style="text-align: center;">ข้อพระคัมภีร์ มัทธิวา 25:1-13</p> <p style="text-align: center;">อุปกรณ์การสอน กระดาษแผ่นใหญ่ สีเมจิกแท่งใหญ่ วารสาร หนังสือพิมพ์เก่า กรรไกร กาว กระดาษ ดินสอ แบบฝึกหัด บทที่ 13 พระคัมภีร์</p>	

เริ่มต้นบทเรียน

โปสเตอร์

เตรียมวารสาร หนังสือพิมพ์เก่าๆ
กรรไกร กาว สีเมจิก และกระดาษแผ่นใหญ่
แล้วเขียนว่า **“เครื่องหมายแห่งการเสด็จ
กลับมาของพระเยซูคริสต์”** ให้ค้นคว้าจาก
วารสาร หนังสือพิมพ์ และ คัดเอาบทความ
รูปภาพ หรือข่าวพาดหัวที่ชี้ให้เห็นถึงยุคสุด
ท้าย ตัวอย่างเช่น การต่อสู้ การกันดารอาหาร
ภัยธรรมชาติ ความชั่วร้ายต่าง ๆ และมาคิด
ที่กระดาษแผ่นใหญ่นั้น นอกจากนั้นยังมี
เครื่องหมายอีกอย่างหนึ่งคือ การที่พระเจ้าจะ
เทพระวิญญาณของพระองค์ลงมา (กิจการ
2:16-17) อาจเขียนถึงเครื่องหมายของยุคสุด
ท้ายลงไปด้วยก็ได้ นอกเหนือจากการใช้ภาพ

มีเสียงดังสนั่นลั่นมาแต่ไกล เสียงอะไรกัน
โน่น! ดูทางโน้น ลมหมุนกำลังเคลื่อนตัวมาอย่าง
รวดเร็ว มันไม่ใช่ลมหมุนธรรมดาแต่เป็นลมหมุน
ขนาดใหญ่ทีเดียว ไม่ว่ามันไปที่ไหน มันจะคุดทุก
สิ่งที่อยู่ในทางของมันอย่างกับว่ามันเป็นเครื่องคุด
ฝุ่นขนาดยักษ์ หากไม่มีใครรู้ล่วงหน้า ไม่ได้เตรียม
หลบหนีธรรมชาติอันมีพลังมหันต์นี้ จะทำลายชีวิต
และทรัพย์สินมากมาย

คนที่อาศัยอยู่ในบริเวณที่มีพายุหมุน จะรู้ว่า
ควรทำอย่างไร เมื่อพายุอันร้ายแรงนี้เคลื่อนตัวเข้า
มาเมื่อเขาได้รับคำเตือนจากกรมอุตุนิยมวิทยา พวกเขา
ก็จะเตรียมตัวหลบภัย ทำให้เขาหลีกเลี่ยงจากการสูญ
เสียชีวิตคนและสัตว์เลี้ยงได้

เราปลอดภัยหรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่าเราจะฟัง
เสียงเตือนหรือไม่ ทันทีที่ได้รับคำเตือนก็ต้องวาง
แผนเตรียมตัวให้พร้อมตามคำแนะนำของผู้รู้แล้ว
เราจะปลอดภัย

ในชีวิตคริสเตียนก็เช่นกัน จะมีสิ่งหนึ่งที่เกิด

ขึ้นอย่างทันทีทันใด ไม่มีใครทราบว่าจะเกิดขึ้นวันไหน มันไม่ใช่พลังแห่งการทำลาย ดังเช่นพายุ แต่มันก็หมายถึงความตายสำหรับคนหลายคนที่ไม่ยอมฟัง! เหตุการณ์นั้นคือวันที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมา เราควรเตรียมตัวให้พร้อมเพราะพระองค์จะเสด็จกลับมาอย่างแน่นอน

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

1.ฉลาดหรือโง่ (มัทธิว 25:1-5)

เมื่อพระเยซูจะทรงสอนถึงเรื่องฝ่ายวิญญาณอันสำคัญ พระองค์มักจะเล่าเป็นคำอุปมา เพื่อให้ชาวบ้านเข้าใจได้ง่าย และเห็นภาพพจน์ชัดเจน และในการสอนถึงการเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จมาครั้งที่สองนั้น พระเยซูก็ได้เล่าคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารี 10 คน

พิธีสมรสในสมัยของพระเยซู ไม่เหมือนทุกวันนี้ซึ่งใช้เวลาไม่ถึงวัน พิธีสมรสจะทำกันเป็นเวลาหลายวันประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ มากมาย หลังจากที่ได้ทำการเลี้ยงฉลองกันที่บ้านของเจ้าสาวแล้วเจ้าบ่าวก็จะมารับเจ้าสาวไปบ้านของเขาความตื่นเต้นสนุกสนานอยู่ตรงที่ว่า ไม่มีใครรู้ว่าเวลาของเจ้าบ่าว ทั้งเจ้าสาวและเพื่อนๆ จะต้องพร้อมเดินทางไปกับเจ้าบ่าวทันทีที่เขาถึง

เจ้าสาวมักจะเลือกเพื่อนสาวพรหมจารี 10 คน ซึ่งไว้ใจได้ มารอเจ้าบ่าวพร้อมกับเธอในเรื่องที่พระเยซูทรงเล่า นั้น เพื่อนเจ้าสาวแบ่งเป็น 2 พวก (มัทธิว 25:2-4)

“เป็นคนโง่ห้าคน เป็นหญิงมีปัญญาห้าคน ฝ่ายคนโง่นั้นเอาตะเกียงของตนไป แต่หาได้เอาน้ำมันไปด้วยไม่ คนที่มีปัญญานั้นได้อาน้ำมันใส่กาไปกับตะเกียงของตนด้วย”

คำว่า “โง่” หมายถึง การขาดสติปัญญา ไม่มีสามัญสำนึก ไม่รู้จักคิดถึงอนาคต คำกล่าวนี้อาจจะ

รุนแรงไป แต่เพื่อนเจ้าสาวที่โง่เป็นเช่นนั้นจริงๆ ส่วนคำว่า **“มีปัญญา”** เป็นคำอธิบายถึงเพื่อนเจ้าสาวที่รู้จักคิด สามารถควบคุมตนเอง มีระเบียบวินัย มีเหตุผลและรู้จักตัดสินใจ คนที่มีปัญญามีสามัญสำนึกและใช้มันอย่างถูกต้อง

ถาม เราเรียนรู้การตัดสินใจที่ถูกต้องจากคำอุปมานี้อย่างไร?

เพื่อนเจ้าสาวทั้ง 10 ต่างเอาตะเกียงมา ทุกคนยินดีช่วยเจ้าสาว แต่ความฉลาดและความโง่ได้ปรากฏให้เห็นจากการเตรียมตัวของแต่ละคน

สนทนากลุ่ม

แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แจกกระดาษ ดินสอ ให้เขาสนทนาจากคำถามที่ว่า *“จากคำอุปมาตอนนี้ ใครเป็นผู้เตรียมพร้อมเพราะอะไร?”* ให้เขียนเหตุผลออกมาเพื่อแบ่งปันในชั้นเรียน

2.พร้อมหรือไม่? (มัทธิว 25:6-9)

เมื่อถึงเวลาอันสำคัญในคืนนั้น เพื่อนเจ้าสาว ทุกคนกลับง่วงผลอยหลับไป การหลับไม่ใช่สิ่งที่ผิด ทุกคนพร้อมที่จะทำหน้าที่ของตน.. ต่างก็มีตะเกียงและแล้วเขาก็ได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว *“เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด!”* (มัทธิว 25:6)

สาวพรหมจารีบางคนได้ยินเสียงจึงตื่นขึ้นมาและปลุกเพื่อนๆ *“ตื่นเถอะเร็วเข้าเจ้าบ่าวมาแล้ว”* แล้วทุกคนก็ลุกขึ้นจัดแต่งตะเกียงให้พร้อมที่จะร่วมขบวนไปยังบ้านของเจ้าบ่าว

รอดี๋ยว! เกิดมีปัญหาลึกลับอย่างหนึ่ง (ให้คนหนึ่งอ่านมัทธิว 25:8) หญิงสาว 5 คนลืมอะไรบางอย่าง! เขาลืมสิ่งสำคัญที่ต้องมีในการร่วมขบวน นั่นคือ น้ำมันที่จะช่วยจุดตะเกียงให้สว่างไสวกว่า

จะรู้ว่าตนเองมีน้ำมัน ไม่พอเจ้าบ่าวก็มาถึงเสียแล้ว

ทั้งห้าคงจะคิดถึงตอนที่ได้เห็นเพื่อนอีกห้า คนเตรียมน้ำมัน แต่ตนเองกลับคิดว่าไม่จำเป็น คิดว่าเจ้าบ่าวจะมาสายมากหรือไม่คิดว่า ตนเองจะ ผลอยหลับไปนาน ไม่ได้ตรวจดูว่าน้ำมันพอหรือไม่ ที่จริงถ้าไม่หลับไป ยังอาจมีเวลาออกไปหาน้ำมัน ทัน พระเยซูอาจทรงประสงค์ให้สาวกเห็นว่า การ ที่เจ้าบ่าวมาช้า เป็นการให้โอกาสกับหญิงทั้งห้า ให้ออกไปหาน้ำมัน (2เปโตร 3:9) พระเจ้าไม่ต้องการให้ใครสักคนถูกทิ้งไว้เมื่อพระองค์เสด็จมารับ คริสตจักรของพระองค์ ที่พระองค์เสด็จมาช้า หน้อยเพราะพระองค์ทรงรักเขาและปรารถนา ให้เขาเตรียมตัวพร้อม (อ่าน มัทธิว 25:9)

ถาม เหตุใดหญิงสาวที่มีน้ำมัน จึงไม่แบ่งให้เพื่อน? นี่เป็นการเห็นแก่ตัวหรือไม่?

ทุกคนคงไม่ต้องการให้เพื่อนถูกทิ้งเอาไว้ แต่ ..เวลานั้น เจ้าบ่าวมาถึงแล้ว ไม่มีเวลาสำหรับอย่างอื่น เขาหันมามองเพื่อนที่วิ่งไปหาซื้อน้ำมันอย่าง ตื่นตระหนก เขาเสียใจที่เหตุการณ์เป็นไปเช่นนี้ แต่..ทุกคนต้องรับผิดชอบตัวเองเราพร้อมหรือไม่?

เล่าเรื่องประกอบ

เล่าให้ผู้เรียนฟังว่า การเตรียมตัวสำหรับการเสด็จมาของพระเยซูเปรียบเสมือนการเล่นซ่อนหา หากว่าคนที่จะหาถามว่า “เอาแล้ว” ทั้งๆ ที่ยังไม่พร้อมยังซ่อนตัวไม่ดี เราก็มี โอกาสเป็นฝ่ายแพ้

ตอนนี้ เป็นเวลาที่เรารู้อีกทุกคนต้องเตรียมตัว ให้พร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระเยซู อย่งไป ตื่นตัวเมื่อไม่มีเวลาเราจะต้องระวังระไวอยู่เสมอ...

3. ประจักษ์ (มัทธิว 25:10-12)

“เมื่อกำลังไปซื้อน้ำมัน เจ้าบ่าวก็มาถึงผู้ที่พร้อม อยู่แล้วก็ได้ไปกับท่าน ในงานเลี้ยงเนื่องในการ สรรเสริญแล้วประตูก็ปิด...” (ข้อ 10)

เราได้กล่าวมาแล้วว่า การฉลองสมรสนั้น กินเวลาหลายวัน ฉะนั้นการเตรียมงานจึงเป็นเรื่อง ใหญ่จะมีผู้เฝ้าประตู เพื่อว่าใครเป็นผู้ที่ได้รับ เชิญและจะยินยอมให้ผู้ที่มีคุณสมบัติถูกต้อง เข้า มาในงาน เมื่อแขกรับเชิญมาครบแล้วก็จะปิด ประตู ไม่อนุญาตให้ใครเข้ามาอีก

หญิงมีปัญหาทั้งห้า ไม่ผิดหวังเมื่อเจ้าบ่าวมาถึง เขาพร้อมที่จะ ไปกับขบวนคู่สมรส ตะเกียงของ หญิงสาวทั้งห้าสว่างไสว และเขาได้รับความชื่น ชมยินดีเป็น รางวัลและได้รับเกียรติให้เป็นแขกใน งานนั้นด้วย

ไม่นานนัก หญิงสาวทั้ง 5 ก็มาถึงเขาได้ น้ำมันมากก็จริง แต่มาสายเกินไปทั้ง 5 รู้ว่าตนควร เตรียมพร้อมแต่ก็ไม่ทำ (มัทธิว 25:11,12) ประตู จะปิดกั้นผู้ที่ไม่พร้อมและความยินดีในงานเลี้ยง ก็ไม่มีเผื่อแผ่ไปให้คนนอกเมื่อประตูปิดแล้ว

ถาม คนส่วนใหญ่แก้ตัวอย่างไร ที่ไม่ได้เตรียม ให้พร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระเยซู? หนุนใจให้บอกความเห็น (ยังหนุ่มสาวเกินไป ยังมีเวลา เยอะ ยังไม่ว่าง ฯลฯ)

ชี้ให้เห็นว่าการแก้ตัวไม่ช่วยเลย เมื่อพระเยซูเสด็จมาเราต้องมั่นใจว่าเราพร้อมอยู่แล้วเพราะใน เวลานั้นจะไม่มีโอกาสอีกเลย

จากที่เราเรียนมา เราก็รู้ว่าเราควรเชื่อฟัง พระเจ้า รอคอยพระองค์ด้วยความระมัดระวังเสมอ การเตรียมตัวพร้อมก่อนที่จะสายเกินไปนั้น เป็น สิ่งที่เราต้องทำ

เวลาที่ทั้ง 5 พบความเจ็บปวดมากที่สุดคือ เมื่อ ได้ยินคำว่า “เราไม่รู้จักเจ้า” เห็นไหมว่าการไม่ระวัง ไม่เตรียมตัวนั้นเราจะต้องสูญเสียมากเพียงไร...

4. จบเตรียมตัว (มัทธิว 25:13)

บทเรียนจากคำอุปมานั้นสั้นและจำง่ายนั่นคือ

“จงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือโมงนั้น” (มัทธิว 25:13)

พระเยซูทรงเล่าคำอุปมาเรื่องนี้เพื่อบอกให้รู้ว่า พระองค์จะเสด็จกลับมาอีกที เวลานี้พระองค์ปรารถนาให้คริสเตียนทำ 3 สิ่งคือ **ระวัง ทำหน้าที่ของคุณ และเชื่อมั่นในพระองค์**

เราเคยไปรอรับเพื่อนที่สถานีรถไฟไหม? ขณะที่รอขบวนรถไฟเข้า ใจของเราก็จดจ่อว่าเมื่อไรรถจะมาถึง เมื่อขบวนรถมาเราก็ต้องดูว่ามีเพื่อนของเราลงมาจากรถคันนั้นหรือไม่ ความคิดสายคาของเราจะจดจ่ออยู่กับการมาของคนๆ นั้น พระเยซูทรงปรารถนาให้เรามีชีวิตเช่นนี้ เราควรให้ใจของเราจดจ่ออยู่กับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากนั้นพระเจ้าทรงพระประสงค์ให้เราทำหน้าที่ของเรา ระหว่างที่รอคอยพระองค์อยู่นั้นคือการที่เราจะแสดงความรัก ประกาศพระกิตติคุณแก่มนุษย์ทุกคน!

และในขณะที่เรารอการเสด็จกลับมา นั้น เราต้องเชื่อด้วยว่า พระองค์จะเสด็จกลับมาอีก ไม่ว่าเราจะต้องรอกอยนานเพียงไร... หลายคนทอดยคิดคิดว่าพระองค์จะไม่มาเราขอยอมให้ความคิดเช่นนั้นมาทำลายความเชื่อของเราเป็นอันขาด

ดำเนินชีวิตในความจริง

ถ้ามีการลงข่าวว่า พรุ่งนี้เวลา 9 โมง พระเยซูจะเสด็จมาและมีรายละเอียดการเสด็จกลับมาทั้งหมดและเราจะทำอย่างไร? *(ให้ผู้เรียนตอบ*

สนอง) เราไม่ทราบว่ พระเยซูจะกลับมาเมื่อไร พระเจ้าทรงเก็บเวลานั้นไว้เป็นความลับ เพราะมีหลายคนจะรอนจนถึงวันสุดท้าย จึงค่อยเตรียมตัว การที่เราไม่รู้กำหนดวันนั้นจะทำให้สามารถแยกคนที่รักพระเจ้าจริง ๆ และคนที่ไม่ใช่ใจใน พระองค์อย่างชัดเจน เขาเหล่านั้นจะมาหาพระเจ้า ต่อเมื่อมีภัยมาถึงตัวและต้องการความช่วยเหลือ

การมีใจจดจ่อ ทำหน้าที่ และเชื่อมั่นในพระองค์ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ทำได้ง่าย ๆ บางครั้งเราเกิดความสงสัยว่า พระเยซูจะกลับมาจริงหรือไม่แต่เราต้องมองดูที่พระสัญญาของพระองค์ และเชื่อมั่นว่า พระองค์จะทรงทำตามสัญญานั้น

พระสัญญาอันสำคัญ ซึ่งพระเจ้าทำไว้เพื่อช่วยเราในการมีใจจดจ่อ ทำหน้าที่และเชื่อมั่น นั้นคือ พระองค์ทรงสัญญาจะประทานพระวิญญาณแก่เราเพื่ออยู่ด้วย เป็นกำลังและเล้าโลมใจของเรา ขณะที่เราคอยพระองค์อยู่นี้ เราจะเป็นคนโง่ หรือฉลาด คนมีปัญหาจะใช้สามัญสำนึกใช้เหตุผลและการตัดสินใจที่พระเจ้าประทานให้เราพร้อมไหม? เราจะตั้งคาคอยเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดคือ การเสด็จมารับคริสตจักรของพระเยซูคริสต์หรือไม่?

เราต้องตัดสินใจให้แน่ หากเรายังไม่เคยรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด ขณะนี้ยังมีเวลาเราไม่รู้กำหนดเวลาของพระเจ้า พระองค์อาจมาวันนี้หรืออาจเป็นอีก 5 ปี แต่การที่เราจะไม่รับ พระองค์นั้นอันตราย ขอเชิญผู้เรียนรับพระองค์เสียในวันนี้

ัญญาทิพย์

Y3-3

แบบฝึกหัด

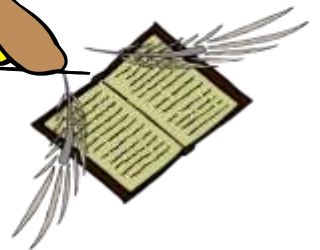
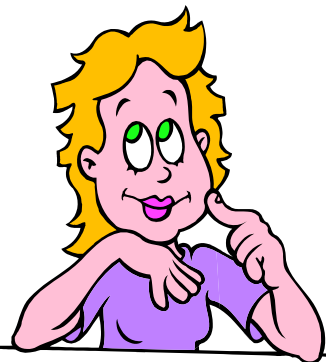
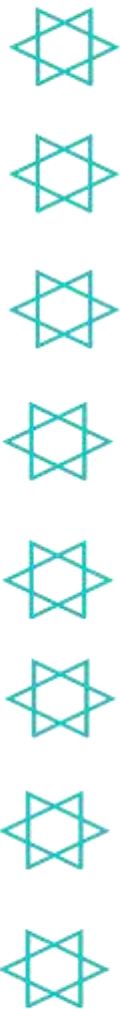
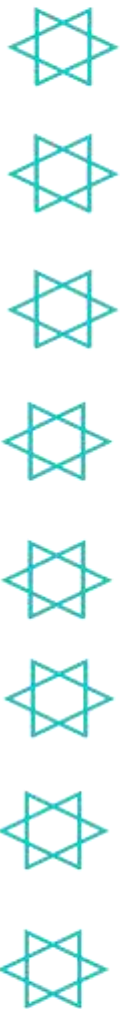
ชั้นเยาวชน

ชีวิตาวิด

และ

คำอุปมา

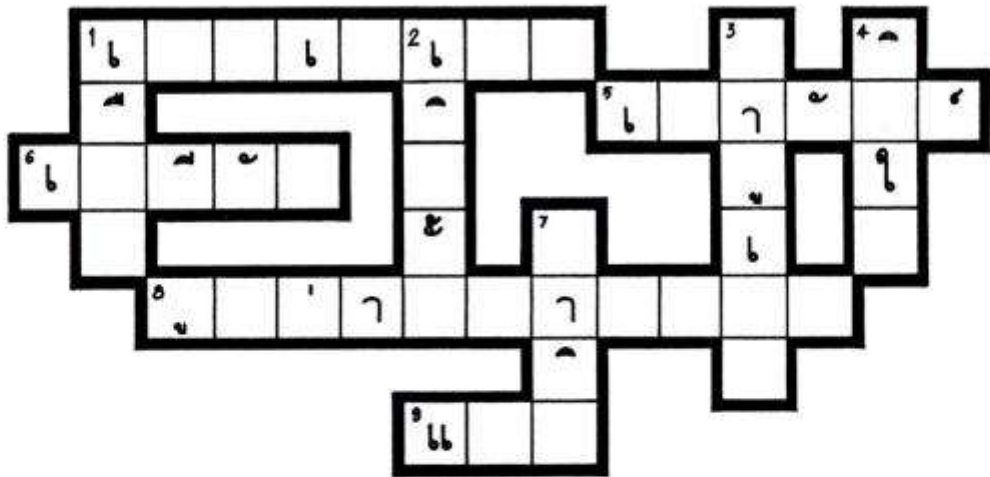
บทที่ 1

ถ้านักเรียนจะต้องเลือกหัวหน้าชั้นหรือหัวหน้ากลุ่ม นักเรียนจะเลือกคนที่มีคุณสมบัติอย่างไร? ให้อ่านรอบคุณสมบัติที่จะเลือก

เคารพครู ชื่อสัตย์
รวยที่สุดในชั้นเรียน *เปรี้ยว!*
เป็นมิตรที่ดี **ไม่เอ้ากับน้าย**
เห็นใจเพื่อน **เป็นแชมป์**
ได้คะแนนดี **หล่อหรือสวย!**

พระเจ้า ทรงเลือกดาวิดโดยที่พระองค์ทรงมีมาตรฐาน พระองค์ทรงมองที่ภายในใจมากกว่ารูปร่างภายนอก อ่าน 1 ซามูเอล 13.14, 16.7
จงเขียนคุณสมบัติที่พระเจ้าแสวงหาและทรงพบในดาวิด

<u>นวนอน</u>	<u>นวนตั้ง</u>
1. เมืองที่เจสซียอาศัยอยู่	1. พระเจ้า.....ดาวิด
5. ซามูเอลเหน้ามันจาก.....	2. เมื่อดาวิดมาถึงพระเจ้าให้ซามูเอล.....เขาไว้
6. ลูกชายคนโตของเจสซี	3. เป็นผู้เผยพระวจนะสมัยซาอูล
8. เมื่อจะเลือกใครก็มักจะมองที่สิ่งนี้	4. เมื่อพระเจ้าทรงเลือกใครจะทรงมองที่.....
9. เจสซีมีลูกชาย.....คน	7. คนหนึ่งที่พระเจ้าทรงเลือก

บทที่ 2

ดาวิดมีคุณสมบัติ
เหมาะกับงานชิ้นนี้

จงเรียงลำดับความสำคัญของคุณสมบัติเหล่านี้

- เหวี่ยง sling แม่น
- เขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงช่วยเขา
- ชีวิตของเขา เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า
- ยังหนุ่มแน่น แข็งแรง ว่องไว
- เคยฆ่าสิงโตและหมีมาแล้ว

เริ่ม

บ	ปี	น	า	พ	ม่	ก	ไ	ร	า
พ	เ	พ	ช	เ	ไ	ล	ะ	แ	ด
ร	ง	ร	ง	จ	ะ	ว	อ	ก	เ
ะ	ด	บ	อ	า	จ	ม	า	ช	ด
เ	ร	ะ	ข	ช	า	น	ท	า	ไ
จ	ท	ผู้	ย	า	จ	ษ	ะ	พ	า
ด	า	ช	ว	พ	เ	ย	จ	เ	จ

< ต้องเอา บ, ต, ชอก และเขียน ข้อความที่เหลือลงในช่องว่างนี้ >

บทที่ 3

พระเยซูเป็นพระเจ้าที่มาบังเกิดในราชวงศ์ของดาวิด พระองค์มีพระนามหลายพระนาม แต่ละนามนั้นก็ได้อธิบายถึงพระลักษณะของพระองค์ ให้นักเรียนดูพระนามนั้นและอธิบายพระลักษณะของพระเจ้าตามความเข้าใจของนักเรียนและให้บอกว่า พระนามนั้นมีความสำคัญต่อนักเรียนเป็นส่วนตัวอย่างไร?

พระนาม	ความหมาย	ความสำคัญ
1. อิมมานูเอล	พระเจ้าอยู่กับเรา	-เมื่อเราเชื่อพระเยซู พระเจ้า จะสถิตกับเรา
2. ที่ปรึกษามหัจจรรย		
3. พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์		
4. พระบิดานรันดร์		
5. องค์สันติราช		

หากเราับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วย
เป็นพระเจ้าของเรา พระองค์ก็เป็นทุกสิ่งสำหรับเรา

บทที่ 4

ถามตัวเอง -ฉันมีเพื่อนเหมือนโยนาธานหรือเปล่า?
-ฉันต้องการเป็นเหมือนโยนาธานหรือเปล่า?

ทำแบบทดสอบนี้แล้วให้คะแนน
0=ไม่. 1=อาจจะ. 2=ใช่

1. _____ เพื่อนของฉันสามารถบอกเรื่องความลับ
ของเขาและฉันจะไม่แพร่พรายให้ใครรู้
2. _____ เพื่อเพื่อน...ฉันสามารถให้สิ่งที่สำคัญต่อ
ฉันแก่เพื่อนได้
3. _____ ฉันจะอยู่เคียงข้างเพื่อนฉันได้ แม้ว่าเขา
หรือเธอคนนั้นจะทำผิดพลาดไป
4. _____ ฉันแบ่งปันสิ่งที่เป็นของฉันให้แก่เพื่อนพริๆ
ได้ และไม่คาดหวังสิ่งตอบแทน
5. _____ ฉันรู้สึกใกล้ชิดเพื่อน แม้ว่าเราไม่ได้อยู่
ด้วยกันในเวลานั้น
6. _____ ฉันจะเปิดเผยชีวิตของฉันแก่เพื่อนของฉัน
7. _____ หากมีบางกวางแผนคิดร้ายต่อเพื่อนฉัน
ฉันจะบอกให้เพื่อนฉันรู้

มานับคะแนนกัน. 13 หรือ 14 ยอดเยี่ยมมาก
11 หรือ 12 ทำได้ดีแล้ว
10 หรือต่ำกว่านี้ ต้องแก้ไข

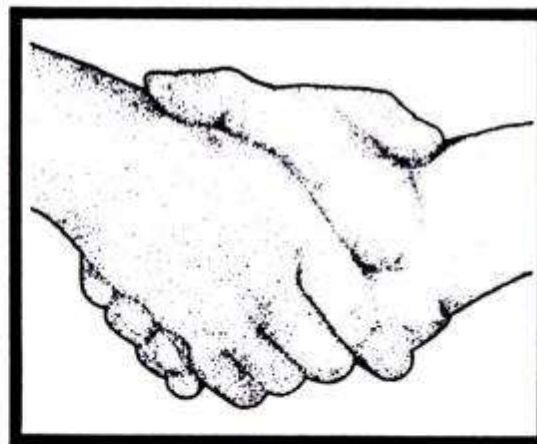

พิจารณาข้อต่อไปนี้ แล้วบอกว่าข้อใดถูกข้อใดผิด

		✓	✗
1.	เพื่อนที่ดีคือ คนที่เข้ามาใจหนโต้แ้ความผิดของเพื่อน		
2.	โยนาธานเป็นเพื่อนที่ดีต่อดาวิดและทรยศซาอูล		
3.	สุภาจิต 18.24 กล่าวว่า ไม่มีมิตรใดจะสนิทกว่าพี่น้อง		
4.	เพื่อนดีจะช่วยให้เราใกล้ชิดพระเจ้ามากขึ้น		
5.	มิตรภาพอาจยั่งยืนไปถึงสุทธานได้ ฉะนั้นเราต้องรักษาความเป็นมิตรไว้ให้		
6.	เมฟีโบเซทเป็นทลานชายของโยนาธานที่ดาวิดได้ช่วยเหลือ		

ให้เขียนสิ่งที่นักเรียนคิดว่า เป็นสัญญา
ระหว่างดาวิดกับโยนาธานที่มีต่อกัน....

สัญญาความเป็นเพื่อน

บทที่ 5

*** นักเรียนชอบดนตรีหรือเพลงประเภทไหน?**

☐ ลูกทุ่ง	☐ คลาสสิก
☐ สตริง	☐ ไทยสากล
☐ มิวสิควีดีโอ	☐ เพลงคริสเตียน
☐ เพลงสากล	☐ เพลงเด็ก ๆ

*** เพลงที่นักเรียนชอบฟังนั้น**

1. นำให้นักเรียนคิดถึงอะไร ? _____

2. ทำให้นักเรียนเกิดความหวังในชีวิตไหม? _____

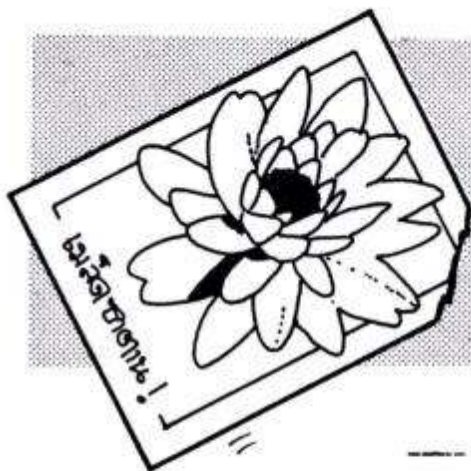
3. นักเรียนคิดว่าการเลือกฟังเพลงสำคัญไหม? _____

*** ถ้านักเรียนจะให้จิตใจมุ่งไปนมัสการพระเจ้า นักเรียนควรร้องเพลงอะไร? ยกตัวอย่าง _____**

*** ปัจจุบันใครก็รู้ว่า เพลงคริสเตียนมีน้อยเกินไป _____**

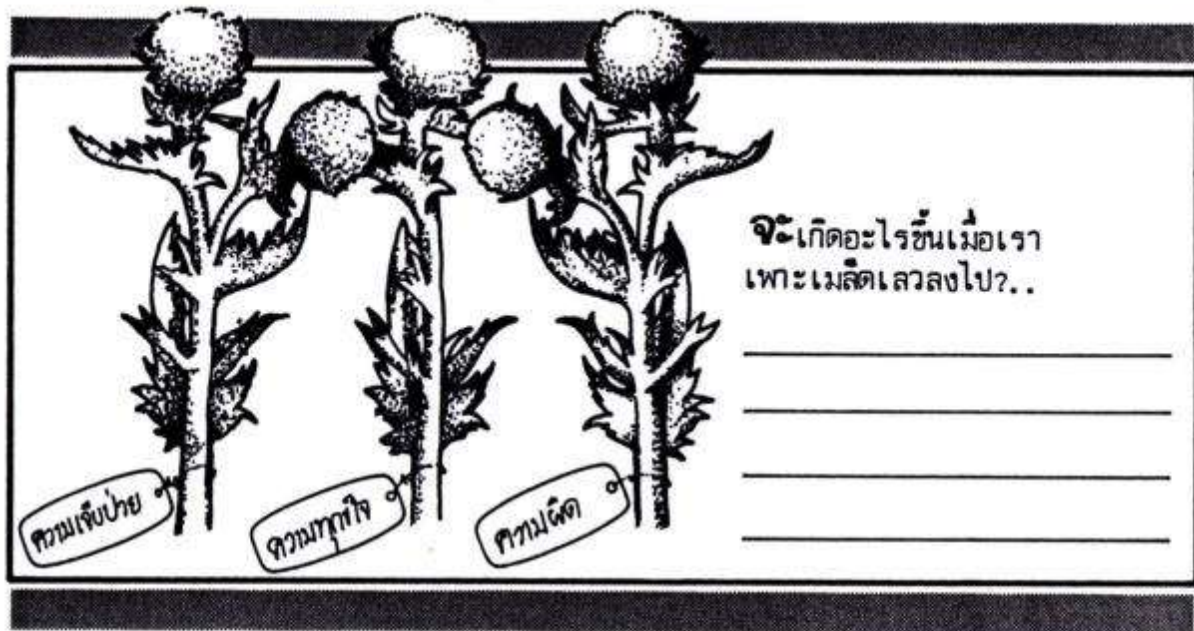
_____ เราจะแก้ไขได้อย่างไร ที่จะช่วยให้เยาวชนรักเพลงสรรเสริญพระเจ้ามากขึ้น ให้นักเรียนออกความคิดเห็น _____

บทที่ 6

★ ทำไมชาตานจึงทำให้คนเห็นมาเป็นสิ่งดีได้? _____

★ ชาตานทำอย่างไรจึงทำให้คนเห็นว่าบาปนั้นดี? _____

★ สิ่งนี้เคยเกิดขึ้นกับนักเรียนหรือไม่? _____

★ เราจะหลีกเลี่ยงเมล็ดเลวจากชาตานได้อย่างไร? _____

นักเรียน

จะสามารถพบสิ่งที่ดาวิตอธิบายขอโนสตุติบทที่ 51 โดยไซรหัส เหล่านี้ช่วย แล้วจากนั้นเปิดโนสตุติบทที่ 51 ดูว่าข้อความเหล่านี้ อยู่ในข้อที่เท่าไร

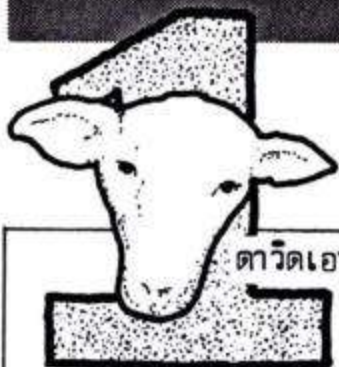
1	ก
2	ค
3	ง
4	จ
5	ช
6	ด
7	ฉ
8	ท
9	น
10	บ
11	ป
12	ผ
13	พ
14	ม
15	ย
16	ร
17	ล
18	ว
19	ส
20	ห
21	า
22	ำ
23	ะ
24	เ
25	แ
26	อ
27	อ
28	

<p>ข้อที่ _____ ขอทรง _____ $\begin{array}{cccccccc} 25 & 11 & 6 & 3 & 13 & 16 & 23 & 1 & 16 & 7 & 21 \end{array}$ ต่อข้าพระองค์</p>
<p>ข้อที่ _____ ขอทรง _____ ข้าพระองค์ _____ $\begin{array}{ccccccc} 17 & 21 & 5 & & & 4 & 21 & 1 \end{array}$ $\begin{array}{cccccccc} 2 & 10 & 21 & 14 & 10 & 21 & 11 & 12 & 6 \end{array}$</p>
<p>ข้อที่ _____ ขอทรง _____ ข้าพระองค์ _____ $\begin{array}{cccc} 5 & 22 & 16 & 23 \end{array}$ $\begin{array}{ccccccc} 4 & 21 & 1 & 10 & 21 & 11 \end{array}$</p>
<p>ข้อที่ _____ ขอ _____ $\begin{array}{cccccccc} 27 & 15 & 21 & 8 & 16 & 3 & 24 & 20 & 10 & 15 & 3 \end{array}$ ข้าพระองค์ _____ $\begin{array}{cccccccc} 26 & 11 & 24 & 19 & 15 & 4 & 21 & 1 \end{array}$ เปื่องพระพิภตรพระองค์</p>
<p>ข้อที่ _____ ขอทรง _____ $\begin{array}{cccccccc} 2 & 9 & 2 & 10 & 21 & 14 & 5 & 9 & 10 & 21 & 9 \end{array}$</p>

บทที่ 7 กฎเกณฑ์ของพระเจ้า

(ดโนสดตี 19.7-10 และ
เติมลงในช่องว่างข้างล่าง)

1. _____	5. _____
2. _____	6. _____
3. _____	7. _____
4. _____	8. _____

ดาวิดเอาใจใส่ลูกแกะ

★ ★ ★ เราจะได้ประสบความสำเร็จได้ต้องก้าวไปทีละขั้น
ให้เรามาดูชีวิตของดาวิด...

ดาวิดอ่านและภาวนา
พระเจ้าของพระเจ้า

ดาวิดได้รับการเจิมเป็นผู้ที่
พระเจ้าเลือกโดยซามูเอล

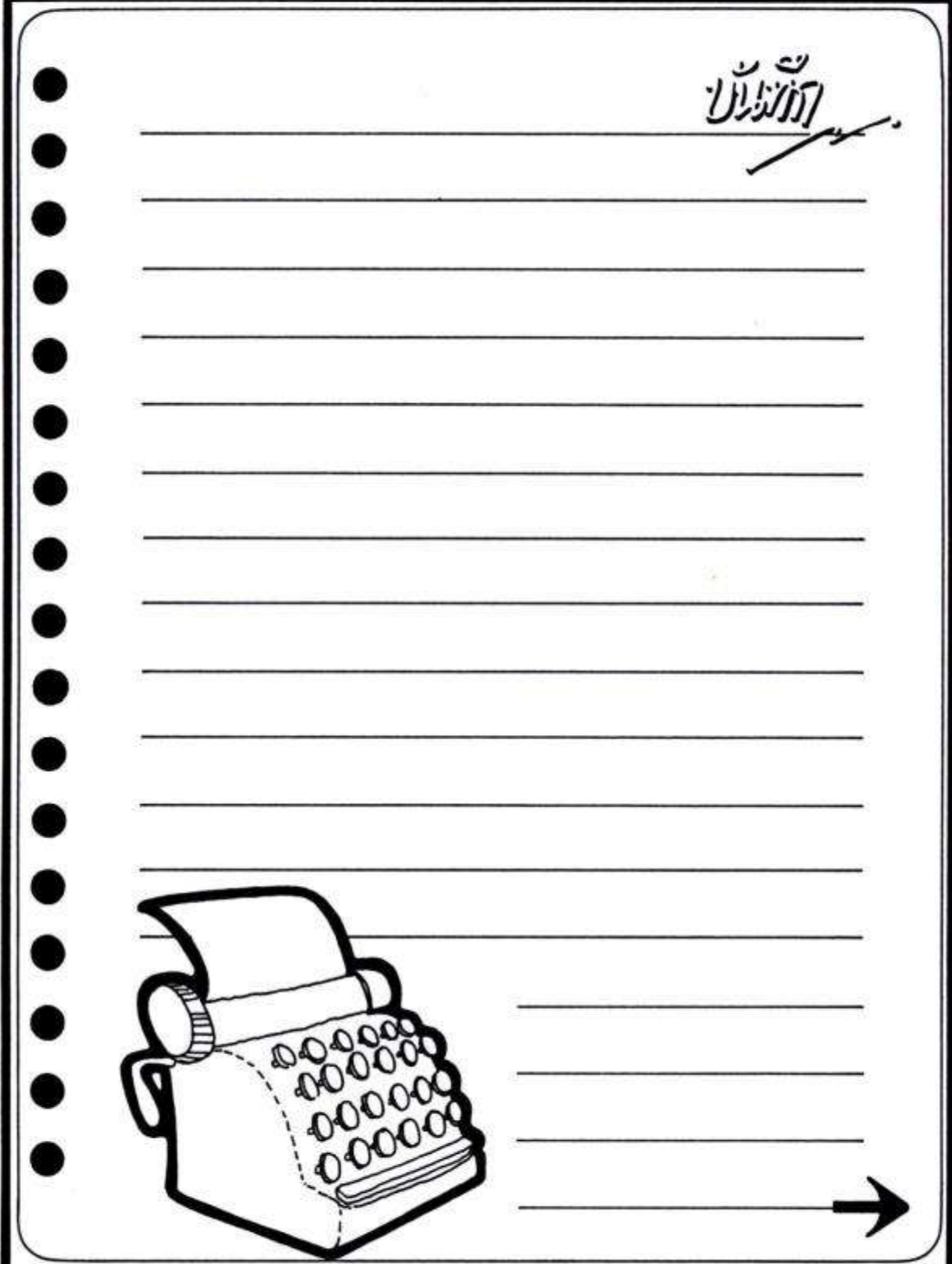
ดาวิดกลายเป็นกษัตริย์
แห่งชนอิสราเอลซึ่งเป็น
ลูกแกะของพระเจ้า

นักเรียนปรารถนาที่จะทำตามขั้นตอนของพระเจ้าเพื่อความสำเร็จหรือไม่? จะเริ่มต้นอย่างไรดี?

บทที่ 8

ถ้าหากนักเรียนเป็นหนี้ 20 ล้านบาท แล้วต้องถูกจับขังคุก แต่ต่อมาได้รับการยกโทษทั้งหมด
ให้นักเรียนเขียนบันทึกประจำวันถึงเรื่องราวในวันนั้น

บันทึก

ยกโทษให้ 489 ครั้งแล้ว
ฉันยกโทษอีกเพียงครั้งเดียวเท่านั้น!

★ ทำไมเราต้องยกโทษให้คนอื่น?

★ เราจะยกโทษด้วยท่าทีอย่างไร?

★ หากเราไม่ยกโทษจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง?

บทที่ 9

ถอดรหัส

โดยไม่มีรหัสให้ นักเรียนสามารถหาคำสั่งของพระเจ้าได้ไหม?

ง	ร	ั	ั	น	อ	ก	เ													
J	▲	●	↑	↘	□	U	A	□	Σ	H	M	×	□	●	↑	D	□	Σ	×	▲

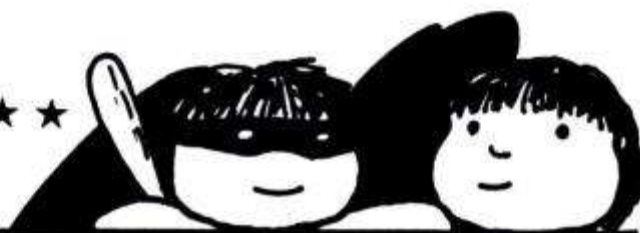
★ ทำไมการช่วยเหลือผู้อื่นจึงเป็นสิ่งสำคัญ?

ใช้คำข้างล่างนี้

เติมลงในช่องว่างของเรื่องต่อไปนี้

มีชายคนหนึ่งกำลังเดินทางจากเมือง_____ไปยังกรุง_____
 _____ทำร้ายเขาและเอาทุกสิ่งที่เขาถืออยู่ไป เขาถูก_____และถูกทิ้งไว้จนเกือบ
 จะ_____

หลังจากนั้นมี_____คนหนึ่งเดินผ่านมาก เห็นชายนั้นนอนอยู่ที่นั่น
 เขาจึงเดินข้ามถนนไปอีกฟากหนึ่ง

ไม่นานนัก ก็มี_____คนหนึ่งเดินมา เขาเดินเข้ามาถึงและ_____
 ชายนั้น แล้วก็_____ด้วย

ต่อมามี_____คนหนึ่ง ผ่านมาอีกและเห็นชายนั้นนอนเจ็บอยู่ข้าง
 ทาง เขาจึงเข้าไปหาและใช้_____และ_____เพื่อใช้รักษา_____เขา
 พกคนป่วยไปยัง_____และให้การเอาใจใส่ดูแลเขาอย่างดี.

บุโรหิต

พวกโจร

น้ำมัน

ชาวสะมาเรีย

เสียดใจ

เขรีโค

ตาย

ทูปติ

เหล้าองุ่น

มองดู

เขรูลาเล็ม

เลวี

สงสาร

เดินผ่านไป

บาดแผล

โรงแรม

บทที่ 10

พระบิดาทรงทราบถึง 'ความจำเป็น' และ 'ความต้องการ' ของท่าน

2 คำนี้มีความหมายต่างกันอย่างไร?

"ความจำเป็น" _____

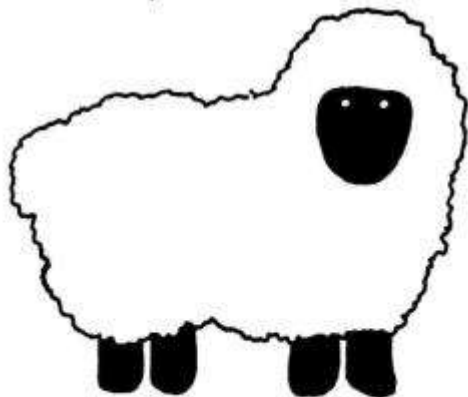
"ความต้องการ" _____

จงเขียนถึงสิ่งจำเป็นและสิ่งที่ต้องการของนักเรียนลงในกรอบข้างล่าง

***ความต้องการ**

***ความจำเป็น**

นักเรียนจะได้สิ่งหิ้งปวงเหล่านี้ได้อย่างไร?
ให้นักเรียนใช้รหัสสขวมือถอดอักษรคัมภีร์
ปริศนา ซึ่งอยู่หน้าเรตไปออกมา.

±	∇	x	{	∧	[#	↓	Σ]
ก	ข	ค	ฆ	ง	จ	ฉ	ช	ซ	ฌ
∏	∂	∂	∅	}	∇	v	Δ	∞	✓
ญ	ฎ	ฏ	ฐ	ฑ	ฒ	ณ	ด	ต	ถ
=	θ	·	+	x	∇	φ	∴	±	∧
ท	ธ	น	บ	ป	ผ	ฝ	พ	ฟ	ภ
∩	*	√	-	()	↑	↗	∅	÷	∧
ม	ย	ธ	ล	ว	ศ	ษ	ส	ห	ฬ
ω	∫	:	∝	L	ε	λ	ι	∫	∩
อ	ฮ	:	า	เ	แ	ถ	ไ	ใ	เ

⊥	∞	=	∞	"	=	∧	÷	-	∞	≠	[∧	
	'	'			๕								
⊥	∅	()	∧	÷	∞	⊥	π	"	Δ	"	∇	∞	∧
							'		-				
∴	√	:	⊥	[∞	⊥	-	:	×	()	∞	⊂	
↓	∞	+	⊕	√	√	⊂	∇	∞	∧	∴	√	:	
∞	∧	×	≠	∞	"		⊥	-	()	∴	√	:	
		'	'										
∞	∧	×	[:	=	√	∧	⊥	∴	⊂	⊥	∞	⊂
∅	∧	=	∧	∞	()	∧	⊥	÷	-	∞	"	∩	÷
๕		๕									๕		๕

บทที่ 11

ใช้ข้อแนะนำข้างล่าง แล้วจะหาคำที่หายไป

1. ปรางค์อยู่เพียงครั้งเดียวในแถว 1
2. มี บ. อยู่ทั้งบนและล่าง
3. ล้อมรอบด้วย ก.
4. ปรางค์ 2 ครั้งในแถว 4
5. เฉพาะสระในแถว 5 เท่านั้น
6. อยู่บนสุดของแถว 6

สิ่งจำเป็นสำหรับคริสเตียน

			1	2	3	4	5	6
×	×	×	ล	บ	พ	ง	ด	น
ก	×	×	ว	ธ	ร	ฐ	ม	ค
×	ก	×	ล	บ	ะ	ง	ท	ธ
×	×	ร	ว	แ	ก	ง	ก	ท
×	×	×	ล	ก	ษ	ก	ว	จ
×	×	×	อ	ถ	ก	ฐ	ข	ช
ก	ก	ร						

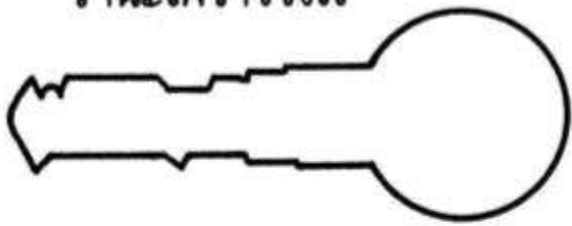
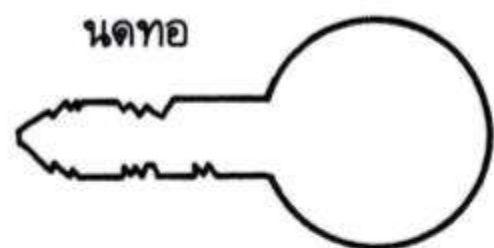

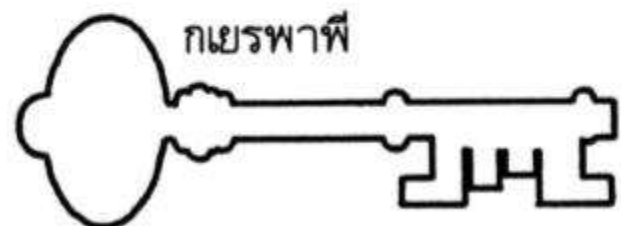

พิจารณาคำอุปมานี้สิ..

1. มีอะไรผิดในคำอุปมานแรก?

2. ฆนะอุปมานควรมีทำอย่างไร?

กุญแจ คู่คำอุปมาน

<p>รานะไพวาจจ้งไ</p> <p>_____</p>	<p>นคทอ</p> <p>_____</p>
<p>ไมจอต</p> <p>_____</p>	<p>กเยรพาพี</p> <p>_____</p>

บทที่ 12

ตัดสินความสามารถที่พระเจ้าประทานให้กับเรียนหนังสืออะไรบ้าง? เขียนตัดสินความสามารถนั้น ลงในช่องว่างและให้คะแนนในวงเล็บ (1 ยังไม่เต็มที่ 2 ควรทำดีกว่านี้ 3 ทำเต็มที่แล้ว)

ร้องเพลง (2)

ทำอาหาร (1)

()

()

()

()

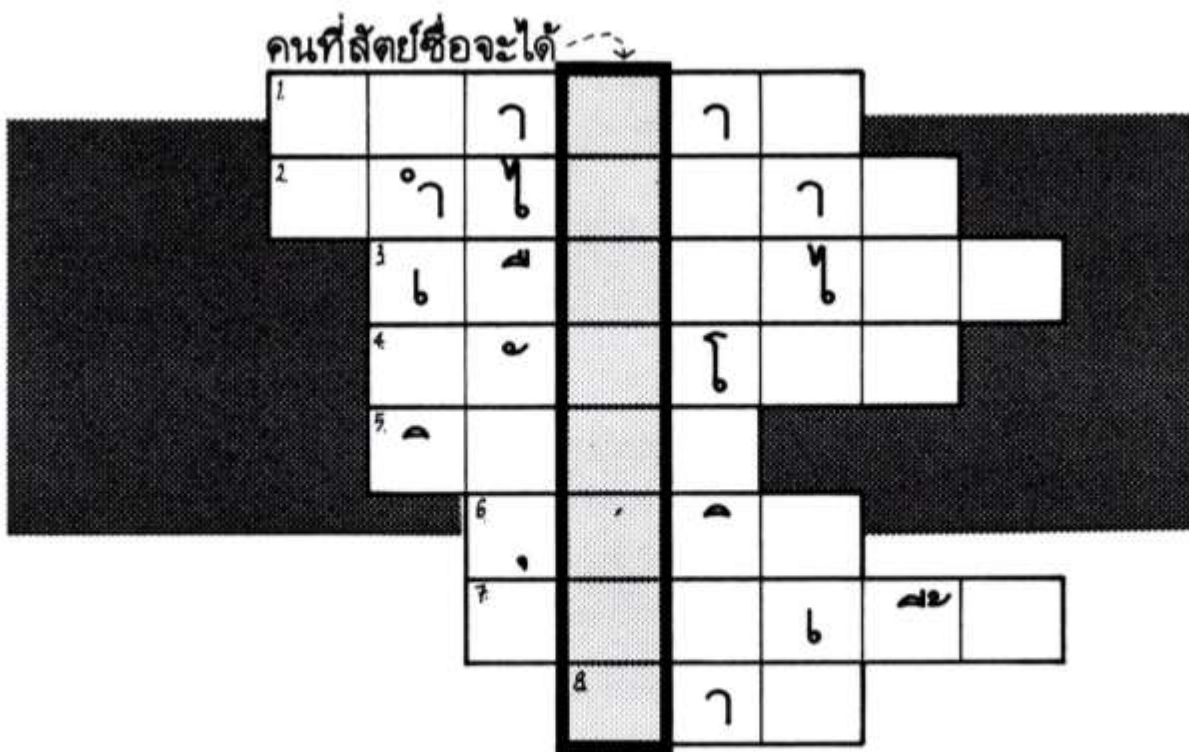
ถ้าทุกช่องเป็น 2 = ดีมาก

ถ้าทุกช่อง 1 และ 3 = ยังต้องแก้ไข ควรใช้ความสามารถให้มากกว่านี้

เติมคำลงใน
ช่องว่างให้ถูกต้อง

แล้วนำคำตอบไป
ใส่ในช่องปริศนา
หน้าถัดไป!

1. ทาสคนที่ 3 ควรนำเงินไปฝาก_____
2. ทาสคนที่หนึ่งค้าขายได้_____
3. เจ้านายต้องไปยัง_____
4. ทาสคนที่ 3 ถูก_____เพราะความไม่สัตย์ซื่อ
5. เจ้านายเรียกทาสมาแบ่งเงิน_____คน
6. ปัจจุบันการค้าขายถือว่าเป็น_____
7. เมื่อเอาเงินไปฝากธนาคาร เราจะได้รับ_____
8. เราทุกคนต้องทำ_____ด้วยความสัตย์ซื่อ

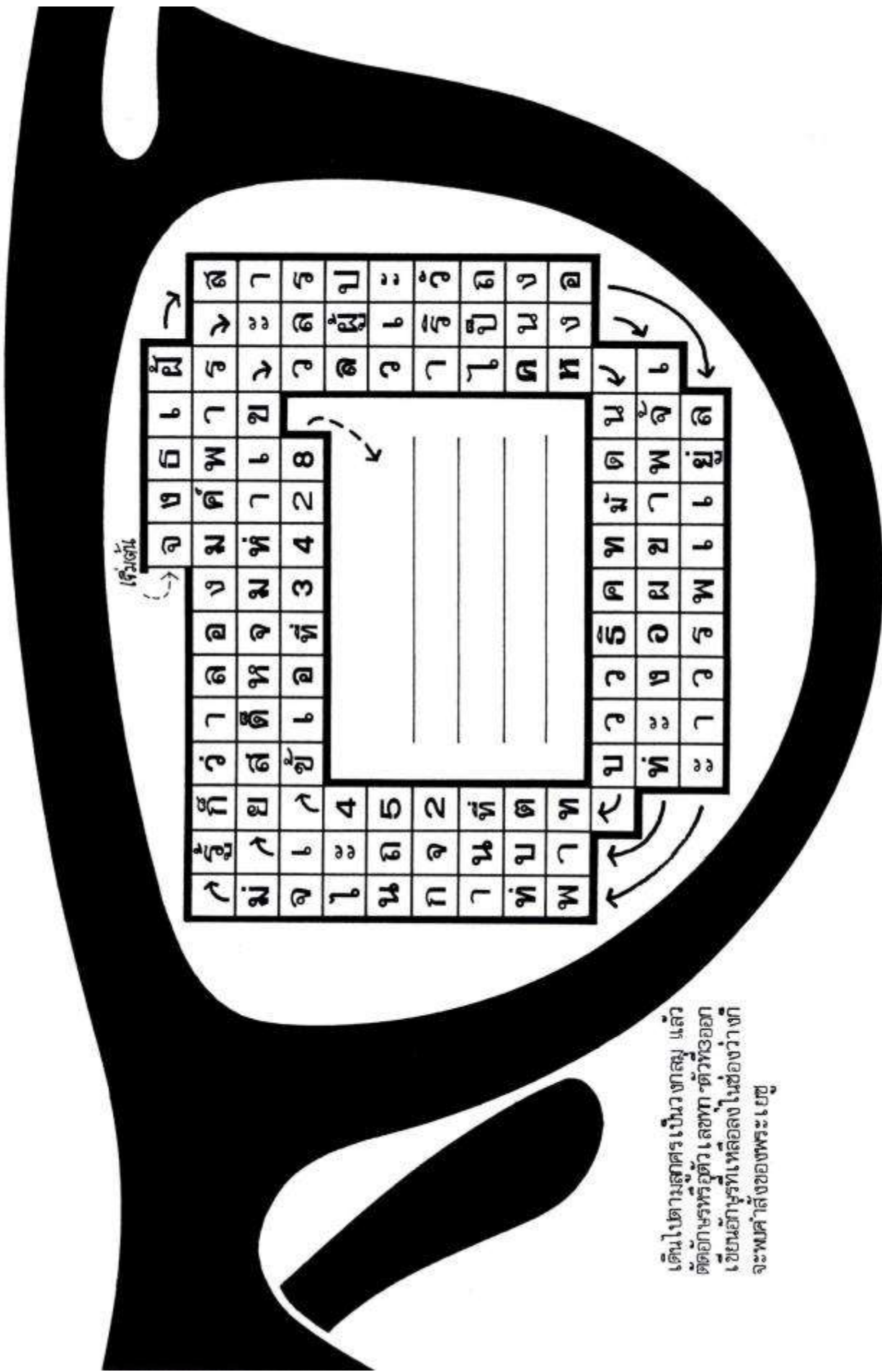

บทที่ 13

คิงได้ยินมาแล้วว่า วันหนึ่งพระเยซูจะเสด็จมา อนุชนหลายคนคิดว่า หากพระเยซูมาก่อนที่เขาจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ จะทำให้เขาพลาดประสบการณ์ของชีวิตหลายอย่างไป ลองเขียนมาซิว่า เหตุใดบางคนจึงอยากให้พระเยซูมาช้าๆ หน่อย

เหตุผลอื่น

เดินไปตามสัปดาห์เป็นวงกลม แล้ว
ตัดอักษรหรือตัว เลขที่ ตัวที่ออก
เขียนอักษรที่เหลือลงในช่องว่างก็
จะพบคำสั่งของพระเจ้า